CRONICILE ROSEWOOD
PRINTESA
pierdută
CONNIE GLYNN
LITERA

CONNIE GLYNN

Prințesa pierdută

Cronicile Rosewood #3

Traducere din limba engleză de

Editura Litera

Connie Glynn

The Rosewood Chronicles

The Lost Princess

The third book in the Rosewood Chronicles series

Copyright © 2019

Copyright ilustrații © 2019 Connie Glynn
Ediție publicată pentru prima oară în limba engleză de Penguin Books Ltd, Londra, 2019
Autoarea şi ilustratoarea şi-au declarat drepturile morale asupra acestei lucrări.
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
O.P. 53, C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro
Ne puteți vizita pe
www.litera.ro
Cronicile Rosewood. Prințesa pierdută
Connie Glynn
Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mihaela Banu
Corector: Nicoleta Arsenie
Copertă: Andreea Apostol
Tehnoredactare şi prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GLYNN, CONNIE
Prințesa pierdută / Connie Glynn;
trad. din lb. engleză de Mirella Acsente. – Bucureşti: Litera, 2020
ISBN 978-606-33-6180-7
ISBN EPUB 978-606-33-6260-6
I. Acsente, Mirella (trad.)
821.111

Această carte îi este dedicată şobolanului care trăieşte în tufişurile din jurul casei mele (l-am numit Zooms).

Prolog

Era ceva în ochii Emeliei, un fir de praf care făcea ca lacrimile să-i alunece pe obraji. Şi-a tras nasul şi s-a frecat la ochi, fără să-i pese că-şi întindea machiajul şi că avea să semene cu un panda. De fapt, nu-i mai păsa de nimic.

— Emelia, *bella*! Eşti bine? a strigat-o mama ei.

Părinții Emeliei stăteau unul lângă altul pe canapeaua şic, în stil italienesc, dar tatăl ei nici măcar nu şi-a ridicat ochii din cartea pe care o citea.

Trecuse aproape un an de când viața Emeliei se schimbase pentru totdeauna.

— Sunt bine, mamă, a răspuns ea pe un ton suav, iar dârele de rimel din jurul ochiului stâng îl făceau să arate ca o orbită în craniu. Mi-a intrat ceva în ochi.

Cu un an în urmă, Emelia fusese răpită împreună cu un băiat surd pe nume Percival Butter. Percival era fiul lui Richard Butter, proprietarul Companiei Butter şi un rival al companiei de dulciuri a tatălui ei, Hubbub. Deşi nu-şi puteau aminti absolut nimic din perioada aia, fuseseră găsiți teferi şi nevătămați, fără nicio urmă vizibilă asupra stării lor de sănătate. Ceea ce însemna că singura întrebare rămasă era...

— Emelia, cred că e timpul să mergi la culcare. Ai antrenament mâine-dimineață, a spus tatăl ei dând pagina, tot fără să se uite la ea.

Emelia a aruncat o privire către fereastră.

— Dar nici măcar nu s-a întunecat încă, a protestat ea.

— Am zis să mergi la culcare!

Tonul lui era sumbru şi apăsător, spulberând orice şansă de a continua discuția.

Emelia s-a abținut să nu-i arunce o privire piezişă, pentru că, dacă ar fi făcut-o, ar fi stârnit o bătălie care pentru ea era din start pierdută. Şi-a luat orarul echipei de atletism de pe măsuța aurită şi a urcat treptele de marmură către camera ei, rezistând cu greu impulsului de a trânti nervoasă uşa în urma ei.

Aşa cum se gândea – înainte de a fi atât de brusc întreruptă –, singura întrebare rămasă era: „Dacă m-au adus înapoi teafără şi nevătămată, de ce tata e atât de dezamăgit?”

De când se întorsese, tatăl ei începuse să fie tot mai distant. O vreme, n-a scăpat-o din ochi, o pândea la orice pas, ca şi cum aştepta ceva de la ea. Ea n-a aflat însă niciodată de ce. În schimb, a văzut cum speranța lui se transformă în dezamăgire şi apoi în această distanțare.

Asta o necăjise, desigur. Inventa tot felul de hobby-uri, pe care le punea în practică încercând să-l mulțumească. Învăța bine la şcoală şi-şi dădea silința să-l ajute la treburi, dar nimic nu-l satisfăcea.

Emelia şi-a desfăcut cu grijă hijabul alb şi l-a împăturit frumos înainte să-l pună în dulapul auriu imaculat unde îşi ținea toate acoperămintele de cap. Erau de toate culorile, dar cel alb fusese întotdeauna preferatul ei. O făcea să se simtă îngrijită şi încrezătoare, acoperindu-i părul rebel şi transformând-

o într-o persoană serioasă, iar acum avea să se asigure că se simțea așa și în interior. A tras adânc aer în piept, eliberând toată furia și durerea, în vreme ce simțea realitatea situației ca pe un nod în stomac.

A revăzut în gând tot ce știa. Cu câteva luni în urmă, Percival Butter fusese internat în spital după ce un grup misterios numit Leviathan încercase s-o răpească pe prințesa Maradovei. Fapt real.

Emelia s-a așezat în genunchi la marginea baldachinului și a scos de sub el o casetă simplă de lemn. Înăuntru se aflau teancuri de decupaje din ziare, tot ce reușise ea să găsească despre Leviathan, Percy și prințesa Maradovei.

Lui Percival Butter îi fusese spălat creierul și nu-și mai putea aminti absolut nimic. Tatăl lui îngăduise să se întâmple asta. Un alt fapt real.

Leviathan o răpise pe Emelia cu un an în urmă, împreună cu Percival. Încă un fapt real.

Tatăl Emeliei, din motive pe care ea încă nu le înțelegea, era dezamăgit că spălarea creierului nu avusese efect și asupra ei, făcând-o astfel inutilă pentru planurile lui Leviathan. Astea erau doar speculații, dar existau două lucruri de care Emelia era absolut sigură, până în adâncul ființei sale.

Unu. Cei din Leviathan îi distruseseră viața.

Doi. Avea de gând să-i facă să plătească.

Chiar la fundul casetei se afla ceea ce căuta, lucrurile care aveau să o facă să se simtă din nou ea însăși. Liberă și adevărată.

Emelia fusese toată viața fiica perfectă, adolescenta perfectă, ridicându-se întotdeauna la nivelul

aşteptărilor celorlalţi, dar asta nu fusese niciodată îndeajuns.

S-a dus cu paşi mari la măsuţa ei de toaletă elegantă şi s-a aşezat în faţa ei, apucând o şuviţă de păr negru ca abanosul, des şi ondulat. Cu mişcări hotărâte de foarfecă, a lăsat buclele mătăsoase să alunece asemenea apei printre degete, formând în creştetul capului un mic halou negru. Apoi, fără să ezite, a scos din casetă maşina de ras electrică şi a pornit-o. Simţea vibraţiile până în vârfurile degetelor şi un bâzâit slab de energie în mâna cu lamelele rotative, pe care a ridicat-o spre scalp. Le-a adus mai aproape... şi mai aproape... ţinându-şi privirea aţintită asupra oglinzii până când a simţit şi smocul de păr din creştet căzându-i la picioare. Când a îndrăznit să coboare privirea, a văzut buclele lucind pe pardoseala albă de marmură ca nişte şerpi negri zvârcolitori.

Gata. O făcuse.

Şi-a trecut o mână peste ţeasta dezgolită. Ţepi mătăsoşi de păr proaspăt tuns îi acopereau scalpul asemenea unei căşti scânteietoare. Ochii ei păreau cumva mai mari, mai profunzi – sfere negre care se holbau dintr-o faţă de nerecunoscut. A zâmbit sincer, întâmpinând-o cu bucurie pe străina, şi totuşi atât de cunoscuta tipă din oglindă.

Un bâzâit care venea dinspre pat i-a atras pe dată atenţia. În dreptul apelantului scria doar „4”, dar ea a ştiut imediat cine era.

— Bună, Riri! A zâmbit larg în telefon, continuând să se admire în oglindă. Cum merge micul nostru proiect?

Fata de la celălalt capăt al firului s-a gândit puțin, lăsând să se audă un mormăit melodic peste zgomotul unor motoare ambalate.

— Încă ne străduim să dezlegăm misterul, a răspuns ea, pe un ton meditativ şi distras, iar Emelia şi-a putut imagina expresia exactă de pe fața ei. Tu cum rezişti?

— Destul de bine.

Emelia s-a aşezat pe pat şi a întins mâna absentă ca să-şi răsucească pe deget o buclă. Dar bucla nu mai era acolo. S-a uitat din nou în oglindă, simțindu-şi capul mai uşor, trupul eliberat. A zâmbit.

— Nici n-o să-ți vină să crezi ce-am făcut adineauri.

PARTEA ÎNTÂI

Ojama-shimasu[1]

1

Tot ce avea de făcut era să intre pe poartă.

— Uite-o! a strigat o voce din mulțimea care se înghesuia în jurul maşinii.

Şcoala se înălța în spatele porților aurite ce duceau spre Rosewood Hall, cu ferestrele sale clipind în lumina soarelui, cu coloanele de piatră sculptate cu trandafiri. Refugiul care le oferea siguranță. Dar aici, în afara lui, o mare de străini curioşi se întindea ca o pată toxică.

Ziarişti.

De obicei, porțile reuşeau să-i țină departe, dar pe trotuarele din afara zidurilor şcolii puteau umbla în voie, în lupta lor pentru exclusivitate. Totul avea un rost – iar Lottie era cel mai râvnit subiect pe care-l puteau găsi ziarişti ăştia. Până ce trecea dincolo de porțile acelea era sezon deschis de vânătoare.

Dar mai întâi trebuia să o îndepărteze pe Ellie de rechinii ăştia.

---

[1] Expresie japoneză: *„Iertați-mă că vă deranjez!”*

— Nikolai, a şoptit ea, strecoar-o, te rog, pe Ellie în şcoală. O să le distrag eu atenţia.

— Dar, Lottie..., a încercat prinţesa ei să protesteze, trăgându-şi nasul zgomotos.

— E-n regulă, Ellie. Nu-ţi face griji! Lottie i-a aruncat o privire liniştitoare. Pentru asta m-am pregătit, ţi-aduci aminte?

Avuseseră de-a face cu presa după incidentul de la Conacul Tompkins, şi Lottie făcuse faţă insistenţelor ziarişti lor, dar atunci îl avusese pe consilierul regelui, Simien Smirnov, care o pregătise. El o avertizase că în cele din urmă bariera avea să se spargă, că aveau să fie avizi pentru mai mult. Şi, după feţele acestor jurnalişti, acel moment venise.

— Ne vedem înăuntru, a asigurat-o Lottie pe prinţesa ei, aşezându-şi pe faţă cel mai frumos zâmbet al său, şi a urmărit-o pe Ellie dispărând.

În cei doi ani de când o cunoştea, Ellie nu răcise nici măcar o singură dată. Era ciudat să-i vadă pielea de un măsliniu pal îmbujorată din cauza febrei, cearcănele adânci de sub ochi şi buzele uscate şi crăpate, toate afectând profund un trup de obicei atât de plin de viaţă.

Văzând-o pe Ellie bolnavă, Lottie se simţea tot mai înverşunată. Ea trebuia să-i preia povara de a fi prinţesă pentru ca Ellie să poată juca rolul unei fete obişnuite. Doar oamenii stresaţi şi îngrijoraţi se îmbolnăveau. Nu şi prinţesele.

Lottie era cea care trebuia să fie îngrijorată.

Când Lottie a coborât din maşină, cerul era încărcat de nori, dar un aer cald, tipic pentru o zi de vară în

Marea Britanie. În jur se simțea amenințarea unei furtuni.

„Ei, haide atunci! Să se spargă!”

Lottie s-a aruncat încrezătoare în luptă.

— Au mai apărut informații despre misteriosul Leviathan?

— De ce n-ai mai ieşit în public de la incident? Ți-e frică?

— Ne poți zâmbi?

„O să fiu bună, curajoasă, de neoprit! O să fiu bună, curajoasă, de neoprit!” Lottie şi-a repetat întruna cuvintele în minte, bătând cu degetele în medalionul cu lup de la gât, apoi ridicând mâna pentru a-şi potrivi diadema de pe cap.

Semiluna de opal aflată în vârful diademei s-a înălțat pentru a întâmpina soarele atunci când ea şi-a ridicat bărbia curajoasă, simțind cum o străbate forța podoabei complicate de argint, amintindu-i că nu era niciodată singură, că întotdeauna avea cu ea o parte din familia ei.

A păşit calmă şi încrezătoare de-a lungul şirului de reporteri. Alături de ea, acolo unde ar fi trebuit să se afle partizanul prințesei, era o gardă de corp angajată. Samuel era un tip destul de plăcut, şi Lottie trebuia să-şi repete întruna că nu era vina lui că Jamie nu era acolo cu ele. Pentru că Jamie afirmase foarte limpede că nu voia să vină cu ele ca să ia rezultatele de la examene.

Instinctiv, Lottie şi-a strâns între degete medalionul de pe piept. Era asemănător cu cel al prințesei sale, un dar de bun venit în familia regală, care îi amintea că

erau cu toții interconectați. Doar că acum Jamie rupsese legătura dintre ei, iar ea resimțea asta ca pe o rană în adâncul inimii.

Dintr-odată, cineva a întins un microfon în fața ei, cu mâna duhnindu-i a tutun. În vreme ce reporterul repeta pe un ton agresiv întrebarea, ea îl privea lung.

— Ai aflat motivul pentru care Leviathan te urmăreşte, prințesă?

Lottie a tras adânc aer în piept să-şi dreagă vocea.

— Nu avem nicio informație nouă. Din câte ştim, Leviathan...

A simțit cum i se usucă gâtul când a rostit numele şi cum o năpădesc amintirile despre Ingrid şi Julius. Ei erau perechea letală care fusese cât pe ce să o răpească.

— Din câte ştim, ținta lor sunt copiii unor familii importante şi influente, dar scopul lor ne-a rămas necunoscut.

Samuel a cuprins-o cu un braț şi a condus-o departe de reporteri. Lottie nu s-a putut abține să nu se înfioare la propriul răspuns.

Spusese adevărul. Oarecum.

Adevărul gol-goluț era mult mai greu de digerat – de fapt, ei habar n-aveau ce intenționa cu adevărat Leviathan. Tot ce ştiau era o teorie îngrozitoare, şi anume că aceştia voiau să dețină controlul asupra copiilor influenți, şi că s-ar putea ca Lottie şi prietenii ei să le fi oferit instrumentele de a obține asta atunci când găsiseră formula Hamelin, un amestec periculos de substanțe chimice care puteau fi folosite pentru spălarea creierelor.

— Probabil că v-a fost îngrozitor de greu! a strigat în urma ei vocea unui bărbat, plină de falsă compasiune.

Lottie rezistă cu greu tentației de a-şi da ochii peste cap.

— Cum ai reuşit să te adaptezi din nou la starea de normalitate?

„Cu greu."

Lottie a trebuit să-şi înăbuşe vocea, apoi s-a întors cu un zâmbet prietenos către mulțime.

Acestea erau întrebările cele mai frecvente. Întrebări personale. O şansă pentru reporteri s-o cunoască pe această misterioasă prințesă a Maradovei, care ajunsese cumva în mijlocul unei conspirații malefice.

Lottie nu putea să nu-şi imagineze expresiile de pe chipurile tuturor reporterilor dacă ar afla că ea nici măcar nu era adevărata prințesă. O simulare profesionistă, care s-o acopere pe Ellie, ajunsă deja în siguranță dincolo de porțile şcolii. Slavă Domnului!

„Tot ce vor ei e o poveste interesantă", o avertizase Simien. „Şi o prințesă bună."

Ascultându-l, Lottie şi-a dat deoparte de pe față o şuviță de păr. Îşi adunase buclele într-un coc aranjat meticulos, la cererea lui Simien, care-i spusese că „încâlcitele ei cosițe" erau prea lungi şi prea răvăşite pentru aparițiile publice. Dar Lottie nu se îndura să le tundă.

— Am o echipă minunată, a afirmat ea, şi, cu bunătatea şi răbdarea tuturor, studiile mele au devenit o preocupare deopotrivă liniştitoare şi bine-venită.

Lottie a afişat un zâmbet perfect, pentru ca toți să ştie cât de mult îi plăcea ei să studieze.

„Priviți-mă, priviți ce elevă grozavă e prințesa Maradovei!”

Blițul unui aparat de fotografiat a făcut-o pe Lottie să vadă, pentru o clipă, punctişoare negre în fața ochilor. Şi-a trecut o mână peste față, clătinându-se.

— Fără fotografii sau filmări! a cerut Samuel, aşezându-se scut înaintea lui Lottie.

Următoarea întrebare i s-a părut supărătoare, şi totuşi ar fi trebuit să se obişnuiască deja cu ea. Mereu o întrebau asta.

— Ne place rochia ta, prințesă! De cine este creată?

Lottie şi-a imaginat cum ar fi răspuns Ellie la o întrebare atât de ridicolă. „Port hainele Alteței Sale Regale Prințesa Eleanor Prudence Wolfson!”

Cu greu şi-a înăbuşit un hohot de râs.

A zâmbit din nou şi s-a îmbujorat, sperând ca asta să fie considerată modestie, şi nu iritare.

— Port o adaptare modernă a sarafanului tradițional în stil maradovan. Din linia evazată, broderia cu sori şi croiala caracteristică, sunt convinsă că recunoaşteți creația lui Léon Marie.

Aproape că o putea auzi pe Ellen chicotind în depărtare, şi chiar n-ar fi condamnat-o. În lume exista o conspirație imensă, dar tot ce-i interesa pe prostănacii ăştia era rochia ei. Şi-ar fi dorit ca ei să ia totul mult mai în serios.

O dorință pe care avea să o regrete în scurt timp.

Samuel a condus-o mai departe, aprobând din cap drept semn că se descurca foarte bine. Poarta era acum deja la depărtare, se vedea tot mai aproape grădina de trandafiri. Încă puțin şi scăpa.

— Ni s-a spus că prințesa participa la un turneu de scrimă.

O voce calmă şi sigură a spintecat toate celelalte întrebări, un accent din Pacificul de Nord-Vest încărcat de siguranța unei mari metropole.

— Şi atunci, de ce erai la conac şi nu urmăreai competiția?

Lottie a simțit că-i îngheață sângele în vene. Era prima dată când i se punea o asemenea întrebare suspectă, şi ochii ei au țâşnit către misteriosul anchetator. O tânără elegant îmbrăcată, cu ochelari dreptunghiulari înguşti şi părul negru tăiat bob i-a întors privirea. Părea să ocupe un loc bine marcat în mulțimea de ziarişti şi ieşea în evidență asemenea unui far. Pe ecusonul de pe bluza ei albastră scria AIMEE WU, CLEAR LINE MEDIA.

Lottie şi-a spus că trebuie să-şi continue drumul, dar privirea lui Aimee a făcut-o să încremenească în loc.

— Căutam formula Hamelin, a răspuns Lottie calmă, adunându-se.

Aproape putea să atingă porțile aurii din spatele ei. Parfumul dulce, familiar, de trandafir şi levănțică plutea în aer în jurul ei, îndemnând-o să păşească înăuntru, în siguranță.

— Asta e formula periculoasă pe care Leviathan încerca să o recreeze?

— Da.

— De ce nu i-ai spus unui profesor despre ea? Şi exact ce s-a întâmplat cu această formulă Hamelin?

Un val de căldură a umplut pieptul lui Lottie. Nu ştia la care întrebare să răspundă mai întâi.

Se aşternuse tăcerea, şi toţi reporterii erau acum cu ochii aţintiţi la Aimee şi Lottie.

— Din păcate, Leviathan a luat formula şi nu se ştie cum are de gând să o folosească sau dacă într-adevăr formula funcţionează. Cât despre cealaltă întrebare, noi am crezut, în mod greşit, că...

Lottie a simţit din nou un nod în gât când şi-a amintit cât de tare se înşelaseră şi care fuseseră consecinţele cumplite ale greşelii lor. Totul fusese un şiretlic; ei îi conduseseră pe cei din Leviathan către formulă ca nişte câini ascultători. Imediat, Aimee a profitat de tăcerea ei ca să lanseze o altă întrebare ca şi cum ar fi azvârlit o grenadă.

— Cine este acel „noi”? Şi, înainte ca Lottie să poată răspunde, a adăugat: De asemenea, dă-mi voie să te mai întreb ceva. Ni s-a spus la prânzul cu presa oferit de familia Tompkins că formula Hamelin fusese ascunsă şi că era imposibil de găsit. Şi atunci, cum au ajuns cei din Leviathan să o deţină?

— Noi, adică prietenii mei...

Samuel era chiar lângă ea, îndemnând-o să intre pe poartă, dar când Lottie a încercat să răspundă, a simţit cum mirosul puternic de zahăr pentru glazură din fabrică aproape o sufocă.

Leviathan nu era singura amintire care o chinuia pe Lottie. Îşi mai amintea şi gustul unui sărut dulce ca zahărul de la fabrică. Un moment de bucurie înainte să se aleagă praful de tot. Era convinsă că totul avea sens. Că ea şi Ellie împărtăşiseră ceva special, şi totuşi după aceea prinţesa ei pretinsese că nu însemnase absolut nimic.

„Şi atunci, dacă într-adevăr nu a însemnat nimic”, s-a întrebat Lottie, „de ce refuză Ellie să vorbească despre asta?”

— Prințesă? a insistat Aimee, trezind-o pe Lottie din visare.

— Adică eu şi prietenii mei de la Rosewood, a spus ea uşor grăbită, iar Leviathan a găsit formula, deoarece noi am descoperit cheia către ascunzătoarea ei.

Cheia se dovedise a fi o piesă muzicală. În timp ce melodia era interpretată la pianul bunicului gemenilor Tompkins, un locaş secret de pe o latură a instrumentului se deschisese în mod miraculos. Acolo era ascunsă formula. Deşi momentul păruse magic, în realitate, era, de fapt, malefic.

Lottie îşi dădea seama că-şi pierduse stăpânirea de sine. Îşi bolborosea răspunsurile ca un copil. Felul în care Aimee îşi arunca neabătută întrebările o împiedica să-şi adune la timp gândurile.

„De ce nu mai întreba nimeni nimic?”

— Cum a găsit Leviathan cheia?

— A furat-o de la noi.

— Tu ai găsit cheia?

Lottie îşi simțea inima bubuindu-i în piept. Răspundea complet nepotrivit la toate întrebările, şi era conştientă de asta. Reporterii n-aveau nevoie să ştie nimic din toate astea – nu trebuiau să ştie. Dezvăluise deja prea multe.

— Mă tem că acum trebuie să plec; trebuie să-mi iau rezultatele de la examene.

O adiere de vânt s-a stârnit din senin şi, când Lottie s-a întors, a văzut petale de trandafir plutind prin aer şi

aşternându-i-se în cale pentru a o întâmpina. Aruncând o privire peste umăr, a adăugat:

— Mă aştept la nişte calificative excelente!

Privirea lui Lottie era ațintită asupra unei singure persoane. Aimee Wu. Lumina sclipea în ochelarii lui Aimee, care-şi nota ceva în carnețel. Cu fiecare mişcare a pixului ei, nodul de spaimă din stomacul lui Lottie creştea tot mai mult.

Brațul solid al lui Samuel a cuprins-o protector pe după umeri, în încercarea de a o feri de alte întrebări. Samuel deschisese poarta aurie.

— Vino! a spus el, încurajând-o încet.

A dat să-l urmeze, dar nu-şi putea desprinde ochii de Aimee, care acum o privea hipnotic. Şi tocmai când să păşească pe poartă, Lottie s-a împiedicat. Dezechilibrată, şi-a aruncat mâinile înainte pentru a-şi amortiza căderea.

Nu se mai auzeau decât țăcănitul aparatelor de fotografiat şi strigătul lui Samuel.

O mână puternică a tras-o fără niciun efort în sus. Se julise în genunchi, iar brațul pe care aterizase o durea. Curând aveau să apară vânătăi, dar asta era ultima ei grijă.

Şchiopătând pe alee, confuză şi îmbujorată de ruşine, Lottie încă mai simțea ochii lui Aimee Wu arzându-i ceafa. Auzea lumea chicotind şi se gândea că reporterii îşi comparau fotografiile cu o prințesă căzută pe jos.

„Am dat-o-n bară!”

2

— N-ar trebui să fim aici... Ah... ah... ah!

— Uite!

Lottie i-a întins lui Ellie o batistă tocmai când fata a strănutat cu putere.

— Hapciu!

Ellie şi-a ascuns faţa în batistă şi şi-a suflat nasul cu zgomot, apoi şi-a înălţat capul şi, cu ochii curgându-i, s-a uitat la Rosewood Hall.

La capătul aleii mărginite de trandafiri se afla căminul celor oneşti, hotărâţi şi inventivi. Se înălţa semeţ deasupra lor, iar lumina soarelui strălucea în jurul contururilor sale ca razele ţâşnind din faţa unui zeu străvechi, cerând tot atâta respect. Fiecare pas făcut înainte pe alee era un pas mai aproape de siguranţă.

Doar că ceva era în neregulă. Şi nu era vorba de căzătura şi de privirile hămesite ale reporterilor care nu-i dădeau pace, ci de parfumul care-i dădea de obicei senzaţia de acasă şi care acum devenise neplăcut. S-a bucurat că Ellie nu-l putea simţi.

Lottie i-a întins o altă batistă şi a privit-o atentă în ochi. Erau mai întunecaţi, mai profunzi, un ocean de culoarea cerului în miez de noapte care o putea trage în adâncuri. Cele două erau acum aproape la fel de înalte, aşa că Lottie se putea uita direct în ochii lui Ellie, prăbuşindu-se rapid în apele întunecate ori de câte ori privirile li se întâlneau.

— Mersi, a mormăit Ellie, suflându-şi din nou nasul, şi momentul acela a trecut. Trebuia să cerem să ni se trimită rezultatele la palat. Atunci am fi fost în siguranță. Ezitând doar o clipă, dar suficient cât să observe Lottie, prințesa ei a adăugat: În siguranță față de reporterii ăia. Uite ce ți-au făcut!

Fața i s-a întunecat.

— Ar trebui să-i învăț eu minte!

Ellie purta un hanorac negru cu dungi lălâu şi ciorapi plasă rupți, de n-ai fi zis nici că e vară, nici că e răcită. Lottie trebuia să presupună că Ellie delira dacă se gândea că va putea să se lupte cu cineva în starea în care era.

Cu toate acestea, avea dreptate într-o privință. Întoarcerea la Rosewood începea să pară o idee proastă.

Rosewood Hall era căminul lui Lottie din mai multe puncte de vedere, aşa cum descoperise doar de curând. Aflase un secret care putea rivaliza chiar şi cu contractul ei confidențial de înlocuitor. Într-o răsturnare de situație cu totul improbabilă, se dovedise că fondatoarea şcolii fusese prințesa fugară Liliana Mayfutt, care, întâmplător, era străbunica lui Lottie. Ea transmisese urmaşilor ei diadema ca o enigmă strălucitoare care aştepta să fie dezlegată tocmai de Lottie.

Toată viața ei, Lottie visase să fie prințesă. Crezuse că nu erau decât fanteziile copilăreşti ale unei fetițe obişnuite, obsedată de basme. Când se ivise ocazia de a juca rolul unei prințese adevărate, pentru a proteja identitatea lui Ellie şi pentru a-i oferi libertatea refuzată celor mai multe persoane cu sânge regal, nimeni nu-şi

imaginase că Lottie chiar ar putea avea o legătură cu regalitatea. Avea şcoala asta în sânge.

Şi atunci, de ce se încurcase tocmai acum, când păşise pe poartă? Locul acesta trebuia să fie refugiul, nu scena umilinţei sale.

— Sunt foarte bine, şi mă îndoiesc că a observat cineva ceva, a minţit Lottie. Şi pe urmă, e plăcut să mai ieşim şi noi, plus că o să fie grozav să stăm câteva zile acasă la Binah.

De fapt, excursia asta însemna mai mult decât doar să-şi ia rezultatele la examene. Dacă ar fi fost după Lottie, ar fi rămas la Rosewood după ultimele lor examene, la fel ca majoritatea elevilor. Ellie avea nevoie să iasă din palat. O făcea să se simtă rău, la propriu.

Ca la un semn, Ellie a fost cuprinsă de o nouă criză de tuse. Apoi şi-a revenit şi a zâmbit vag.

— Hai să mergem să-i căutăm pe ceilalţi! Să plecăm cât mai departe posibil de reporterii ăia, a propus Lottie.

— Hapciu!

— Sănătate, Ellie! Bună, Lottie!

Cele două fete şi-au îndreptat privirea spre intrarea boltită, grandioasă. Acolo stătea o fată cu păr negru ondulat şi o pelerină galbenă, iar pielea ei cafenie radia de strălucirea trandafirie a vacanţei.

— Ai răcit, Ellie! a exclamat Binah, şi ochelarii ei au sclipit în lumina soarelui. Dacă vii la mine, o să-ţi fac un tonic cu miere şi ghimbir. Poate să vindece orice!

— Da, poate. Sunt bine, doar că... Ellie s-a uitat spre Lottie şi i-a înţeles pe dată privirea. Sunt bine. Hai mai bine să ne luăm rezultatele!

Făcându-le semn lui Nikolai Olav şi Samuel să le aştepte afară, Ellie a intrat în clădirea recepției, încercând să treacă neobservată, deşi părea cam imposibil, având în vedere că era îmbrăcată ca un star rock punkist din anii ’80, iar Lottie ca o prințesă pe un podium.

Încăperea le-a întâmpinat cu un scârțâit de duşumele şi cu raze de culoarea safirului ce se revărsau înăuntru prin fereastra cu vitralii.

Era foarte cald înăuntru, iar aerul era încărcat de mirosuri de deodorante şi parfumuri. Pe când cele trei prietene se îndreptau spre recepție, Lottie simțea privirile celorlalți elevi urmărindu-le. Exista oare vreun loc unde se puteau duce fără ca lumea să se holbeze la ele?

O elevă de serviciu de la Casa Conch, o fată roşcată, cu un ecuson pe piept pe care scria JESS PARKER-SCOTT, a făcut un pas în fața lor. Le-a aruncat un zâmbet, orbind-o aproape pe Lottie cu dinții ei impecabil albiți. „O, nu! Nu mai vreau întrebări!”

Dar acesta nu era genul de întrebare la care se aşteptase.

— Scuzați-mă, v-ați gândit să vă alăturați partenerului internațional al Şcolii Rosewood pentru a participa la una din şcolile noastre de vară deținătoare a numeroase premii? Roşcata şi-a fluturat genele. Puteți învăța competențe valoroase şi chiar să primiți calificative în plus pentru rezultatele voastre la examene, şi toate astea în liniştita Japonie. Fata le-a vârât în mâini câte o broşură lucioasă, iar unghiile ei stacojii perfecte au sclipit ca nişte săbii. Încă se mai

acceptă înscrieri pentru elevii de la Rosewood, dar mai aveți doar trei zile la dispoziție.

Zâmbetul larg i-a dezvelit dinții care au aruncat o strălucire sălbatică.

— Mulțumim!

Lottie a încercat să nu se înfioare în fața zâmbetului ei orbitor. Peste umărul fetei a zărit un profesor care împărțea nişte plicuri. Era timpul să-şi ia rezultatele la examene. Doar de asta se aflau aici.

— Scuză-ne...

Cele trei fete s-au îndepărtat pe furiş când roşcata s-a întors către un alt grup de elevi. Lottie, Ellie şi Binah s-au apropiat de recepție. Acesta era momentul pe care-l aşteptaseră – acum aveau să afle dacă munca lor asiduă fusese cu un folos.

— Aşadar, fără emoții, a murmurat Lottie. Succes tuturor!

În camera secretă a Lilianei era frig în comparație cu aerul cald şi plăcut de afară. În loc de flori, aici erau pături mițoase şi mobilă prăfuită, o strălucire de topaz de la lanternele şi ghirlandele de LED-uri care luminau ascunzătoarea lor din măruntaiele şcolii, unde veniseră să-şi vadă rezultatele.

Binah s-a apucat pe dată să aşeze în cerc fotoliile puf şi pernele, în vreme ce Ellie îşi scotocea prin geantă.

În partea stângă a încăperii ieşea în evidență un obiect de antichitate – biroul Lilianei. Într-unul din sertarele sale era ascuns un jurnal vechi de secole. Jurnalul lui Lili.

Odată examenele terminate, Lottie avea de gând să ia jurnalul acasă şi să afle tot ce putea despre misterioasa ei străbunică.

— Ah, Lottie, a şuierat Ellie printre strănuturi. Părinţii mei mi-au spus să-ţi dau asta.

Ellie i-a întins un plic, purtând un sigiliu de ceară cu blazonul cu lup al familiei regale maradovane.

Lottie l-a deschis şi a scos dinăuntru o scrisoare. Conţinea doar câteva rânduri, şi totuşi cuvintele au tulburat-o în mod inexplicabil.

Felicitări pentru încă un an reuşit în care ai jucat rolul

de prinţesă.

Familia regală maradovană îţi mulţumeşte pentru serviciul tău neîntrerupt şi nelimitat.

Scrisoarea era semnată de însuşi regele Alexander şi purta sigiliul lui personal, un triunghi stacojiu înconjurat de trei cercuri, un simbol pe care Lottie îl mai văzuse doar o singură dată. Era un semn că scrisese el însuşi scrisoarea.

— Ce zice? a întrebat Ellie, aplecându-se mai aproape ca să se uite.

— E doar o scrisoare de mulţumire. N-ai de ce să-ţi faci griji.

Apoi a strâns hârtia în pumn, mototolind-o.

Pe scară au răsunat paşi sonori şi Lottie a vârât bucata de hârtie într-unul din sertarele biroului vechi.

— Asta e stupid. C'est ridicule.

Accentul francez distinct al Anastaciei a pătruns în încăpere înaintea ei. Anastacia era urmată de Micky şi

Lola Tompkins şi de Raphael, uşor neliniştiţi, iar Percy încheia şirul, nonşalant. Toţi cinci au intrat în birou.

— Cum îndrăznesc?

Vocea Anastaciei era joasă şi Lottie a observat că purta din nou ochelarii de soare, iar părul castaniu era prins într-un coc neglijent, ceva neobişnuit pentru o fată care-şi trata părul ca pe o maşină rară de colecţie.

— Ce se întâmplă? a întrebat Ellie, dar au ignorat-o cu toţii.

— O să fie OK, Anastacia, a îngăimat Lola, trăgându-se imediat în spate când Anastacia s-a întors furioasă spre ea.

— N-o să fie OK, Lola. Asta e cea mai proastă veste pe care puteam s-o primesc.

Fără să scoată o vorbă, Percy şi-a pus o mână liniştitoare pe umărul Anastaciei. Probabil Anastacia primise o veste cu adevărat îngrozitoare, dacă se răstise la Lola aşa.

Lottie privea din cealaltă parte a camerei. Simţea cum cicatricele sufleteşti de la Conacul Tompkins se deschideau întocmai ca o rană proaspătă. Nici nu era de mirare că se certau; erau atâtea lucruri pe care încă nu le lămuriseră.

— Ani, a început Binah, făcând un pas prudent către ea. Respiră adânc şi spune-ne ce se întâmplă.

Cu privirea aţintită în ochii lui Binah şi gâfâind ca un animal în strânsoare, Anastacia a început încet-încet să se relaxeze, şi răsuflarea ei grea s-a domolit.

— E Saskia, a spus ea cu înfrigurare. Consiliul de partizani acceptă că Leviathan i-a spălat Saskiei creierul, dar trezorierii de la Rosewood spun că nu

poate fi primită din nou pentru că a lipsit un an. Ceva despre politica lor strictă legată de lipsa notelor.

Lottie a simțit privirea tăioasă a Anastaciei, din spatele ochelarilor de soare, de parcă ea era vinovată pentru că Saskia fusese închisă în temnița maradovană după ce fusese convinsă să o răpească pe prințesă.

— Nu poate să dea din nou examenele? a sugerat Ellie, vădit îngrijorată, spre surprinderea lui Lottie.

— Nu e vorba de asta. Anastacia s-a instalat pe canapeaua de două locuri din mijlocul camerei, cu o coroană de LED-uri plutind deasupra ei ca nişte stele. Consiliul a spus că ar putea trage nişte sfori dacă ea le oferă informații despre Leviathan, dar...

Atmosfera din încăpere a înghețat brusc. Puteau să-şi dea seama cu toții ce însemna asta. Să o convingi pe Saskia să vorbească despre misteriosul Stăpân al Leviathanului era la fel de complicat ca şi cum ai fi încercat să hrăneşti cu forța un leu. Era ca şi cum o vrajă fusese aruncată asupra partizanului. Când era pomenit numele lui, privirea ei devenea absentă. Era o privire goală – speriată. Nikolai le spusese ce mărturisire făcuse ea la primul interogatoriu: „Nu vreau să fie dezamăgit de mine."

Nenumăratele interogatorii la care fusese supusă Saskia le oferise un singur indiciu. Că oricine era Stăpânul Leviathanului avea asupra discipolilor săi o putere mai mare decât îşi puteau ei închipui.

— E-n regulă, Anastacia, a spus Lottie. O să găsim noi ceva. Dacă asta o nelinişteşte pe Saskia, nu trebuie s-o forțăm.

Un val de uşurare a străbătut-o pe Anastacia şi umerii i s-au relaxat.

— Îmi pare rău că schimb subiectul, a intervenit Raphael. Dintre toţi, el părea cel mai puţin stresat, avea o faţă odihnită şi radioasă, fără niciun semn de noapte agitată. Vine şi Jamie?

„Bietul Raphael!" Se străduia atât de tare să se împrietenească cu Jamie, şi Lottie ştia mai bine ca oricine cât de greu îi era, cu încăpăţânarea lui Jamie. Lottie decisese că cel mai bine era să-l lase pe Jamie să înţeleagă lucrurile de unul singur, dar în ultimul timp începuse să se întrebe dacă nu cumva asta fusese o idee proastă.

— Nu vine, a spus Ellie răspicat, iar nota tăioasă din vocea ei spunea limpede că nu voia să continue discuţia.

Ellie şi Jamie abia dacă-şi mai vorbeau şi se îndepărtaseră unul de altul. Părea o misiune imposibilă să-l aducă din nou pe Jamie în grupul lor, aşteptându-l să-şi găsească locul. Şi cu cât trecea timpul, cu atât mai mult creştea răceala dintre ei.

— Păcat! a răspuns în cele din urmă Raphael, iar dezamăgirea de pe chipul lui reflecta tristeţea care plutea peste toţi ceilalţi.

Lottie şi-a pipăit plicul cu rezultatele la examene, simţind nevoia de a se întoarce la ceva normal, ceva sigur şi eficient.

Micky i-a făcut semn lui Percy din colţul camerei şi au schimbat cu toţii o privire cu subînţeles.

— E vorba doar de mine, a început Lola, şi vocea ei subțirică a răsunat în încăperea mare, sau chiar toată lumea se simte puțin cam... să zicem, puțin cam prost?

Toți ceilalți au dat din cap, într-o încuviințare tacită. Da, se întorseseră la preaiubitul lor Rosewood, dar parcă nu mai era la fel. Totul se schimbase de la incidentul de la Conacul Tompkins.

Destul! Lottie a strecurat o unghie sub capacul plicului şi l-a deschis, apoi a scos cartonul galben.

— Parcă simt că lipseşte ceva, a zis Micky, reluând tonul solemn al Lolei. Parcă simt că nu suntem încă pregătiți să ne întoarcem.

Lottie s-a holbat la cifrele de pe hârtie, iar strălucirea neclară a LED-urilor îi înceţoşa privirea.

„Felicitări pentru încă un an reuşit...”

Cuvintele regelui parcă-i râdeau în nas, în vreme ce ea stătea complet nemişcată, neputând să-şi smulgă privirea de la cumplita realitate din fața ei.

Nu era posibil! Muncise foarte mult. Era o elevă bună; toți ştiau asta.

— Copii... a început ea cu un calm neaşteptat, încă nevenindu-i să-şi creadă ochilor, dar detaşată de toate lucrurile acestea care parcă-i pluteau deasupra capului. În cele din urmă a ridicat privirea spre prietenii ei şi le-a întins cartonaşul. Am pierdut anul!

3

Singurul lucru de care Lottie fusese sigură erau notele ei. Nici în cele mai îngrozitoare coşmaruri ale sale – de pildă că Leviathan i-ar putea face rău lui Ellie, sau că aveau să-l piardă pe Jamie pentru totdeauna – nu i-ar fi trecut prin minte că ceva atât de simplu avea s-o doboare. Că pierduse anul.

Erau doar câteva note, dar care aveau s-o coste locul ei în Rosewood. Dacă se întâmpla asta, slujba ei de substitut avea să fie într-un mare pericol.

— Trebuie să fie o greşeală. Ellie a smuls cartonaşul din mâna lui Lottie şi s-a uitat la rezultate. N-are nicio noimă; uite, nota aia la engleză e mult prea mică. Şi dacă Leviathan...?

— Dar de ce-ar face asta? Lottie încerca să nu se pripească. Şi chiar dacă au umblat cumva la note, ce mai putem face?

— Ellie are dreptate, a afirmat Anastacia, luând cartonaşul de la Ellie cu tot atâta convingere. Ai muncit prea mult; notele astea nu sunt corecte.

O parte din Lottie voia să creadă că cineva umblase la note, pentru că ea nu ar fi îngăduit niciodată să se întâmple aşa ceva. Erau prea multe în joc.

Sau poate că îngăduise?

Înainte ca mintea ei să aibă timp să zăbovească asupra îndoielilor sale, a ridicat privirea şi i-a văzut pe Percy şi Binah făcându-şi semne, şi, din puţinele ei cunoştinţe în limbajul semnelor, se părea că şi ei credeau că se petrecea ceva dubios.

Era o senzaţie atât de ciudată să se uite în jur, în încăperea slab luminată, şi să vadă doar o încredere nestrămutată pe feţele prietenilor ei. Niciunul dintre ei

nu arăta vreo urmă de îndoială că ea n-ar fi trecut anul, şi imediat luaseră în calcul şi alte variante.

— A existat o spargere, a anunțat Binah, întorcându-se către ceilalți, după ce ajunsese la o concluzie împreună cu Percy, care a încuviințat solemn din cap către ea pentru a continua, în sediul comisiei de examinare – fără martori şi fără suspecți. S-au furat doar chestii mărunte, bani din genți le oamenilor, dar s-a umblat la toate înregistrările de pe camere. Din experiența lui, Percy crede că cei din Leviathan au instrumentele necesare de a modifica notele fără să fie prinşi, fie intrând în sistem, fie prin influențarea unui membru din comisia de examinare.

— Bun, atunci asta e, a declarat Raphael. Leviathan a umblat la notele tale. Poți să faci contestație la comisia de examinare şi totul se va rezolva.

Cumva, asta nu o făcea pe Lottie să se simtă mai bine, pentru că exista o întrebare mult mai importantă decât felul în care o făcuseră.

„De ce să-i schimbe notele? Ce urmăreau, de fapt?”

— Nu înțelegeți? Probabil că vor să fac contestație. Clătinând din cap, Lottie s-a întors către Ellie, care scrâşnea din dinți. Nu contează dacă Leviathan a făcut asta: nu putem dovedi nimic, şi dacă atragem atenția asupra acestui lucru, lumea ar putea crede că eu chiar am pierdut anul şi caut o scuză.

O tăcere sumbră, meditativă, s-a lăsat în încăpere, pe când fiecare dintre ei se gândea la ce se întâmplase cu adevărat. Şi în mijlocul lor se afla Ellie, care arăta de parcă ar fi înghițit otravă, cu o expresie care n-avea nicio legătură cu răceala ei.

În liniştea din cameră, o voce şoptită din mintea lui Lottie îi spunea să plece de acolo; să-i ducă pe Ellie, pe gemeni şi pe Anastacia, toţi cei care trecuseră prin atât de multe în ultimul an, departe de toate necazurile lor.

Gândul i s-a înfipt în minte şi o fantezie prostească a început să prindă încet contur. Toate întâmplările zilei o aduceau tot mai aproape de îndeplinirea ei.

— Şi atunci, ce facem? au întrebat Lola şi Micky.

— Dacă e să rezolvăm asta, a spus Lottie cu hotărâre, va trebui să ieşim din tipar. De fapt, a adăugat ea, cu inima gata să-i sară din piept, va trebui să zburăm cât mai departe de tipar.

Lottie şi Ellie au luat imediat avionul înapoi la palat, şapte ore de tăcere mormântală în care au călătorit în cealaltă parte a lumii. La capătul drumului le aşteptau părinţii lui Ellie, regele şi regina Maradovei, care aveau puterea de a le despărţi pe Ellie şi Lottie dintr-un singur gest.

Toate gândurile la ziarişti, căderea ei la poartă şi Aimee Wu dispăruseră.

— OK, i-a spus ea prinţesei sale, privind lung la lupul cu colţii dezveliţi de pe marile uşi ale palatului. O să fie bine. O să rezolv asta, şi pe urmă o să vorbim cu părinţii tăi.

Uşa s-a deschis cu un scârţâit, dând la iveală o istorie neîntreruptă ce se întindea de-a lungul coridorului din faţa lor. Foşti monarhi ai regatului parcă le scrutau cu privirea, urmărindu-le fiecare pas ce răsuna pe pardoseala de marmură.

Ellie s-a cutremurat când au trecut pe lângă tabloul în ramă neagră, cu irisurile verzi care-şi aruncau

sentința asemenea unei otrăvi. Claude, lupul singuratic al familiei Wolfson, le zâmbea superior, o umbră în acel coridor care părea o amintire amară a ceea ce se întâmpla cu cei care nu se ridicau la aşteptările tronului Maradovei. Exilul ireversibil.

Lottie nu voia ca şi ele să cunoască aceeaşi soartă.

— Edwina – Lottie a dat din cap către slujitoarea care ținea o tavă strălucitoare de argint cu serviciul de ceai – , ai grijă, te rog, ca Ellie să primească un ceai cald şi să se ducă direct în pat; e foarte bolnavă.

A aruncat o ultimă privire în spate, la prințesa ei. Avea buzele vinete şi Lottie a simțit greutatea încrederii ei atârnându-i greu alături de medalionul cu lup de la gât.

Obosită de decalajul de fus orar şi nesigură, Lottie hotărâse să facă singurul lucru de care se temea mai mult ca de orice altceva. Avea să discute cu Jamie.

„Poți să faci asta", şi-a spus. „Poți să vorbeşti cu el."

În vreme ce străbătea palatul, fiecare tablou în ramă de aur, fiecare candelabru şi obiect antic foarte rar păreau să o judece pentru cumplita greşeală pe care o făcuse.

„N-a fost vina mea", voia să le spună. „Cineva a umblat la notele mele. O să rezolv asta!"

Dar mai întâi trebuia să-l aibă pe Jamie de partea ei.

Şi-a zărit imaginea într-o oglindă aurită, la capătul coridorului îngust unde se afla apartamentul lui Jamie. Obosită. Arăta obosită, dar se simțea bine în hainele sport pe care le purtase pe drum, pe cât de bine se putea simți în această situație, şi a îngăduit acelei umbre de speranță să-i lumineze mintea. Toți îşi

găsiseră o ocupație după ce fuseseră păcăliți de Leviathan. Pentru Lottie fusese antrenamentul – iar acum era mai în formă ca niciodată. Chiar dacă Jamie refuza să se antreneze cu ea, nu avea de gând să lase nimic să o oprească.

„O să fiu bună. Curajoasă. De neoprit."

Dacă străbunica ei Liliana Mayfutt reușise să fugă de acasă, să-și asume identitatea unui bărbat pentru ca oamenii să o ia în serios și să înființeze Rosewood Hall, una dintre cele mai prestigioase școli din lume, atunci Lottie putea deveni și ea puternică, și nu avea de gând să lase acest mic impediment să-i stea în cale.

Și-a strâns bine părul într-o coadă și s-a întrebat dacă nu cumva Simien avusese dreptate, că părul ei chiar era prea lung. Se întâmplase pe nesimțite; la fel cum diferența de înălțime dintre ea și Ellie se micșora treptat, tot așa și părul ei crescuse pe neașteptate. O mulțime de amintiri și experiențe se amestecau în buclele de culoarea grânelor.

Odată ajunsă în fața ușii lui Jamie, a ezitat să bată, apoi a atins ușa cu încheieturile degetelor, tare, la fel cum îl văzuse de câteva ori făcând pe Nikolai, sperând astfel să-l păcălească pe Jamie și să-l facă să creadă că nu era ea.

După doar câteva secunde, ușa s-a deschis, iar Jamie avea privirea îndreptată mult mai sus decât ochii lui Lottie; în mod clar se-așteptă ca Nikolai să-l viziteze și, când a văzut-o pe Lottie, nu s-a obosit să-și ascundă iritarea pentru că fusese păcălit.

Nu purta cămașă și nici acum nu avea la gât medalionul cu lup. Ea a clipit mărunt, întorcându-și

ochii înainte să-l poată privi bine, iar obrajii i s-au îmbujorat când prin minte i-a trecut brusc gândul că poate nu era o idee bună.

Ce mai rămăsese în Jamie din băiatul obişnuit dispăruse în mod evident. În locul lui era o coloană întunecată şi sumbră de muşchi fermi şi ochi care sclipeau de furie. Cumva, era mai înalt, părul lui negru era mai lung, dar prins la spate. Arăta cu adevărat ca acel asasin mortal care se pregătea a fi, şi asta nu se întâmplase pe nesimțite, ca părul sau înălțimea lui Lottie – asta se petrecuse în săptămânile care trecuseră de la încercarea de răpire de la Conacul Tompkins. Era ca şi cum acea întâmplare declanşase ceva înăuntrul lui, ceva ce-l schimbase pentru totdeauna. Devenise un bărbat în toată regula.

— Ce cauți aici? a întrebat el, sprijinindu-şi un braț de tocul uşii. De ce nu eşti la Binah?

Dincolo de muşchii tari ai umărului lui, ea a zărit un colț din cameră – era imaculat. O aromă de scorțişoară şi alte mirodenii plutea în aer, amestecându-se cu parfumul de trandafiri al lui Lottie.

Mirosea ciudat.

Totul în cameră era purpuriu. Aşternuturile, covoarele şi lumina, totul era de un roşu amenințător. Şi, sclipind ca o bijuterie prețioasă pe noptieră, într-o cutie, era medalionul cu lup, cu piatra lui prețioasă lucind spre ea ca un ochi, o creatură pe care Jamie jurase să nu o mai poarte până când nu se simțea demn de ea.

Lottie încercase să-l convingă că ceea ce se întâmplase la Conacul Tompkins nu fusese din vina lui, că niciunul din ei nu ar fi putut bănui acel şiretlic, dar,

indiferent de ce-i spunea ea, el luase hotărârea să se autopedepsească. Ca partizan, ca protector permanent al ei, Jamie era convins că ar fi trebuit să o ferească de pericole şi refuza să creadă că nu ar fi putut face nimic pentru a schimba situaţia.

Jamie a observat încotro se îndrepta privirea lui Lottie şi s-a aplecat mai mult, blocându-i vederea, până când ea nu a mai avut încotro şi l-a privit drept în ochi.

— Ce cauţi aici? a repetat el.

— Ellie nu se simte bine. Eu... noi... avem nevoie de ajutorul tău. E...

— Dacă nu e o problemă de viaţă şi de moarte, nu vreau să ştiu. Am de lucru şi nu vreau să fiu distras de o altă aventură prostească a ta sau a lui Ellie.

Lottie a rămas fermă.

Jamie întotdeauna făcea tot ce putea pentru a ţine pe toată lumea la distanţă. Cu un an în urmă, o asemenea replică ar fi necăjit-o, dar acum ştia că „aventurile ei prosteşti" o ajutaseră să-şi găsească locul în lume. Iar asta era mai mult decât putea pretinde Jamie pentru el însuşi.

Când Jamie se pregătea să închidă uşa, Lottie şi-a vârât piciorul în deschizătură, căci n-avea de gând să se dea bătută, nici măcar când el şi-a coborât privirea, cu sprâncenele ridicate de surprindere.

— Vreau să ne întrecem la alergare, i-a spus ea.

Expresia şocată de pe chipul lui Jamie ar fi fost ilară dacă situaţia nu era atât de serioasă.

— De ce aş face ceva atât de ridicol? a spus el, încrucişându-şi braţele, cu bicepşii umflaţi, ca şi când

ar fi vrut să-i aducă aminte că era mai puternic şi mai rapid decât majoritatea oamenilor.

— Pentru că, a răspuns Lottie, dacă tu câştigi, îți promit că n-o să-ți mai cer niciodată nicio favoare. Poți să te concentrezi doar asupra îndatoririlor tale de partizan şi – a continuat cu durere în suflet, deoarece ştia că nimic din toate astea nu erau din vina ei – n-o să te mai deranjez niciodată.

Chipul lui era impenetrabil, aşa că ea nu-şi dădea seama dacă lui îi plăcea ideea sau dacă era şocat.

— Dar, l-a avertizat Lottie, dacă eu câştig, va trebui să asculți tot ce am de zis. Şi, gândindu-se mai bine, a adăugat: Şi fără să te înfurii.

— Asta e o mare pierdere de timp, a spus Jamie în cele din urmă.

Lui Lottie i s-a strâns inima, dar el a continuat:

— Dar dacă de asta e nevoie ca să te conving să nu te mai prosteşti, atunci, fie!

S-a întors în cameră să-şi ia lucrurile, lăsând-o pe Lottie să-şi revină. Nici nu-i venea să creadă că el chiar acceptase!

— Ne vedem la poarta de la Grădinile de Vest în cincisprezece minute, a strigat Lottie după el, cu pumnii strânşi.

„Şi categoric o să câştig!" a adăugat în sinea ei. Căci dacă nu-l convingea pe Jamie să fie de partea lor înainte să discute cu regele şi regina, atunci ar fi putut foarte bine să renunțe de pe acum.

Cerul era neobişnuit de senin deasupra palatului maradovan. Deşi era ger afară, razele de soare care se furişau printre conifere umpleau aerul de particule

sclipitoare. Lottie le-a îndepărtat cu mâna, amintindu-şi de povestea cu Crăiasa Zăpezii şi nedorindu-şi ca inima ei să se transforme în gheaţă.

— Primul care dă ocolul iazului şi trece peste asta – Lottie a întins o panglică roşie peste aleea de pietriş – e câştigător.

„Iaz" era o denumire deosebit de neoficială pentru marea întindere de apă aflată în partea de vest a grădinilor palatului. Cu suprafaţa sa îngheţată şi dimensiunile sale, iazul era suficient de mare pentru a fi un patinoar. Ellie îi promisese lui Lottie că într-o zi o s-o înveţe să patineze, dar Lottie întotdeauna se temuse. Părea prea adânc, prea rece, prea periculos.

În mijloc se afla o statuie a zeiţei Artemis, cu o săgeată în arcul pregătit, îndreptată spre ei.

— Începem când sună. Lottie şi-a aşezat telefonul pe treptele de piatră din faţa iazului şi l-a setat să sune peste un minut. Eşti gata?

Jamie a ridicat nepăsător din umeri, în vesta lui neagră şi hanoracul asortat, într-un contrast evident cu treningul piersiciu al lui Lottie. Era mai înalt şi mai puternic decât ea; era clar că el avea să câştige.

— Hai să terminăm odată cu asta! a zis, apoi a luat poziţie lângă Lottie, cu picioarele încordate.

Răsuflările lor se amestecau în aer ca nişte fuioare de fum.

„O să câştig." S-a încurajat Lottie. „O să-ţi arăt de ce sunt în stare."

Telefonul a bipăit şi ei au pornit! Au ţâşnit peste iarba îngheţată, şi Lottie nu se mai gândea acum la nimic. Nici la cursă, nici la reporteri, nici la notele proaste sau

la Leviathan. Nimic nu o putea prinde dacă alerga suficient de repede. Asta învățase după atacul de la Conacul Tompkins, că exista forță în a deveni puternic de unul singur. Nici măcar o singură dată nu visase că tânăra Lottie, gâfâind, cu dureri şi umilită după o singură şedință de antrenament, va ajunge să iubească libertatea de a alerga. Nu avusese nevoie de Jamie ca s-o învețe. Avusese nevoie doar să fie de neoprit. Timpul petrecut cu Ellie o învățase asta.

Iarba înghețată scârțâia sub picioarele lor, acolo unde lăsau urme fantomatice cu fiecare pas furios. Lottie simțea un gust metalic în gură şi pieptul o durea de la frig, când trăgea guri mari de aer care să o împingă înainte. Abia când a ajuns la jumătatea drumului în jurul iazului, şi-a dat seama că rămânea în urma lui Jamie, doar puțin, dar acel avans al lui a devenit treptat tot mai mare, ca o bandă elastică ce se tot întindea. Presiunea se aduna, picioarele parcă-i țipau de durere de fiecare dată când talpa ei izbea pământul, iar distanța dintre ei continua să crească. Erau atât de aproape acum de linia de sosire: el avea să câştige! Dacă ea nu recupera, el avea să câştige.

Lottie a scos un țipăt, simțind cum banda elastică pocneşte, după ce reuşise să sprinteze când mai avea câțiva paşi până la finiş.

Dar a fost prea mult pentru ea. Genunchii, încă dureroşi după căzătura de la poartă, au cedat şi lumea s-a răsturnat în jurul ei, izbindu-şi trupul de pământul tare şi rece, exact în clipa în care picioarele lui Jamie au coborât hotărât peste panglică.

A rămas întinsă pe pământ, gâfâind. Umilită din nou. Jamie a întins mâna să o ajute să se ridice, dar ea l-a împins deoparte şi s-a săltat țeapănă în picioare, fără ajutorul lui. Tremurând, şi-a pus mâinile pe coapse, aplecându-se în față pentru a trage în piept guri mari de aer rece. A văzut cum o picătură de transpirație cade pe pământ şi se întinde, topind gheața.

Planul ei dăduse greş, şi abia când a ridicat din nou capul şi-a dat seama că nici măcar nu trecuse peste linia de sosire.

4

— Nu mă întrec din nou cu tine. În niciun caz!

— Dar aş fi câştigat, sunt convinsă! Dacă n-aş fi căzut, aş fi câştigat.

Jamie nici nu i-a mai aruncat vreo privire şi şi-a tras pe el jacheta de aviator cu o fluturare nepăsătoare a mâinii.

Se făcuse şi mai frig. Aerul avea un gust glacial, de eşec amar, cumplit.

— Jamie, te rog!

Înainte să se poată stăpâni, Lottie şi-a întins cu disperare mâinile şi l-a apucat de jachetă.

Jamie s-a întors spre ea. Ochii stropiți cu punctişoare aurii s-au ațintit într-ai ei şi, pentru o fracțiune de secundă, atât de repede încât era cât pe ce să nu o

observe, o fulgerare de îngrijorare a trecut peste chipul lui.

— Am pierdut anul. Lottie a vorbit repede, înainte ca îngrijorarea lui să dispară. Noi credem că s-a umblat la notele mele, dar nu putem să spunem nimic despre asta, nu cu toată mass-media concentrată asupra noastră, şi n-o să fiu primită înapoi la Rosewood dacă nu-mi dau din nou examenele. Dar...

Lottie şi-a strecurat o mână în buzunar şi a scos broşura legată manual, având pe copertă un iaz frumos cu nuferi, înconjurat de clădiri şi pagode de lemn. Şi, deasupra imaginii, un scris rotund, auriu, anunța numele şcolii: Takeshin Gakuin.

— Oferă cursuri de pregătire fizică şi creativă pe timpul verii. Dacă primeşti calificative suficient de bune, ele se adaugă la notele tale de la examenele pentru întregul an. Asta ar putea rezolva problema fără să fie nevoie să atragem atenția asupra situației. Lottie a simțit cum palmele ei transpirate din cauza agitației umezeau foile pe care i le întindea. A înghițit în sec şi a continuat: Ellie vrea să urmeze cursul de kendo, şi eu cred că o s-o ajute să-şi recâştige încrederea în sine, dar avem nevoie să fii de partea noastră. Avem nevoie de tine atunci când le vom spune părinților ei.

Lottie avea impresia că citise informațiile despre şcoală de o sută de ori, iar cuvintele se înfipseseră în mintea ei ca nişte rădăcini, trăgând-o dincolo de ocean.

Aflată la marginea oraşului Tokyo, în pădurea deasă de bambus Kiri Shinrin, care-şi ia numele de la cețurile sale dese şi uşor mişcătoare care apar în mod misterios tot anul, Takeshin Gakuin se mândreşte cu superbul

peisaj şi excelenţa academică. Considerată a fi o şcoală plină de secrete, Takeshin a fost întemeiată de Kou Fujiwara în 1650, în perioada Sakoku, atunci când intrarea sau ieşirea din Japonia era limitată strict de către şogunatul japonez. Depăşindu-şi epoca, având un interes pentru alte culturi şi tradiţii, şcoala a devenit rapid cunoscută pentru pregătirea unor absolvenţi cu o forţă deosebită a minţii, trupului şi spiritului. Abia în anii 1800, când Japonia şi-a deschis graniţele pentru a îngădui comerţul cu Marea Britanie şi America, Takeshin a pus bazele relaţiei sale de durată şi reciproc avantajoase cu prestigioasa Rosewood Hall, creând renumita şcoală de vară. Acum, elevi din întreaga lume pot alege unul dintre excepţionalele cursuri de pregătire fizică sau creativă de la Takeshin şi pot participa la opt săptămâni de pregătire intensivă. Sperăm că cei care vor păşi în şcoala noastră vor pleca de aici nu numai cu calificative excelente, dar şi cu o conştiinţă de sine mai puternică, şi care să îi poarte prin viaţă cu încredere şi pasiune.

— Japonia? Jamie i-a luat broşura din mână, cu o expresie la fel de rece ca aerul din jurul lor. Vreţi să vă duceţi la şcoala din Japonia parteneră cu Rosewood?

— Nu e aşa de departe de Maradova; mi-aduc aminte că am citit undeva că cele două ţări au multe relaţii comerciale, şi nu e vorba doar de notele mele – sunt îngrijorată şi pentru Ellie. Lottie încerca să-şi păstreze vocea calmă şi neutră. S-ar putea ca asta să fie exact lucrul de care avem nevoie noi toţi.

— Noi? a privit-o el cu asprime.

— Da, noi. Poate că n-ai observat, dar nu suntem chiar în cea mai bună formă în acest moment.

Tensiunea se întindea între ei ca o funie trasă cu putere.

— Am fi Ellie şi cu mine, tu, şi poate Saskia şi Anastacia, şi...

— Nu, a zis el ferm, încercând să-i dea înapoi broşura, dar ea şi-a strâns mâinile la spate.

— Nu?

— Trebuie să aplici pentru reexaminare. Nu poţi să fugi de problemele tale, Lottie.

— Dar dacă Leviathan a avut legătură cu notele mele, ce i-ar împiedica să o facă din nou?

Scrisul caligrafic de pe broşură a tremurat în pumnul lui Jamie când şi-a dat seama că Lottie nu avea de gând să renunţe la această hotărâre.

— Ai promis că dacă te înving în cursă n-o să-mi mai ceri niciodată o favoare.

Lottie nu mai avea niciun argument. În tăcerea îngheţată, a luat înapoi broşura, simţind cum durerea din genunchi şi din muşchi şi juliturile de pe corp încep să zvâcnească. Eşuase.

— Ascultă, Lottie, tu nu înţelegi implicaţiile acestui lucru. Japonia e... Jamie a înghiţit în sec şi s-a uitat la ceaţa cenuşie care-i înconjura. Regele Alexander şi fratele lui au un trecut acolo. Japonia este locul unde a fugit unchiul lui Ellie după ce a fost exilat.

În mintea ei s-au ivit nişte ochi verzi scânteietori. Portretul acelui bărbat, agăţat pe peretele pe lângă care treceau de câte ori ieşeau din palat, o amintire întunecată a tradiţiei maradovane şi a ceea ce ajungea

cel care o încălca. Era o viață pe care Ellie nu trebuia să o urmeze niciodată.

A deschis gura să spună ceva, când o voce ascuțită i-a strigat. Lottie a ridicat privirea şi l-a văzut pe Simien Smirnov, cu neliniştea întipărită pe chip. Smirnov – de obicei atât de şiret şi calculat – părea îngrijorat.

— Miss Pumpkin, domnule Volk, a strigat din nou din capul scărilor de piatră. Gâfâia, ca şi cum alergase. Mă tem că sunteți solicitați în Salonul de Est cu Ecrane, alături de rege şi de regină.

Lottie nu s-a putut abține să nu se uite la Jamie, în speranța că el ar putea şti ce se petrecea, dar şi el părea la fel de nedumerit ca ea.

În vreme ce-l urma pe Simien în tăcere prin palat, Lottie îşi simțea medalionul cu lup săltându-i pe piept la fiecare pas pe care-l făcea pe pardoseala de marmură.

Era răvăşită, cu genunchii juliți şi părul ciufulit. Simplul gând că avea să-i vadă pe părinții lui Ellie o făcea să vrea să se facă mică. O parte din ea era îngrijorată că Ellie mărturisise deja totul despre examenele pierdute, dar în vreme ce Simien îi conducea către încăperea cu ecrane, sprânceana de deasupra ochiului său de sticlă zvâcnea de îngrijorare, şi curând a devenit limpede că era ceva mult mai grav de-atât.

Uşile duble s-au deschis cu un scârțâit şi o lumină albastră înceţoşată venită de la un ecran de pe perete a plutit deasupra podelei acoperite cu un covor roz.

Primul lucru pe care l-a observat Lottie a fost că fiecare membru al familiei Wolfson îşi purta medalionul cu lup. O dovadă de solidaritate. O reafirmare a

faptului că dacă-l purtai însemna că făceai parte din familie. Ar fi trebui să se simtă liniştită că avea în spatele ei o haită întreagă, dar ochii scânteietori ai lupilor cuibăriți la baza gâtului fiecărei persoane au părut dintr-odată hulpavi, gata să o înfulece.

Un alt lucru pe care l-a observat Lottie a fost prințesa ei. Aşezată într-un jilț vechi de catifea care părea uriaş față de ea, Ellie arăta mică şi pierdută în mijlocul lui, mai bolnavă ca niciodată. Mama şi tatăl ei stăteau mai departe, nemişcați ca nişte statui, în spatele canapelei. Arătau frumoşi într-un fel glacial, chiar şi sub umbra întunecată ce se întindea peste ei de la coloanele care mărgineau încăperea. Parfumul scump al reginei se amesteca stânjenitor cu uşoara duhoare a vomei lui Ellie.

— Lottie. Regina Matilde a încercat să schițeze un zâmbet de scuză. Am primit nişte veşti proaste. Credem că e mai bine ca tu, Eleanor şi Jamie să vedeți asta împreună.

Ca şi cum ar fi primit un semnal invizibil, Simien s-a apropiat de Nikolai lângă biroul imens din colț, unde se strecura o şuviță de lumină printre draperiile trase şi îi trasa conturul. A apăsat pe un buton de sub birou şi ecranul agățat pe perete a prins viață.

— „Îmi este foarte clar că tot ce doresc aceşti copii este atenție şi a venit timpul să-i ținem în frâu."

Lottie a simțit un gust amar.

Aimee Wu, cu zâmbetul ei plăcut înşelător, era la ştiri, discutând despre interviul lor neaşteptat de la porțile şcolii Rosewood Hall, dar lui Lottie i se părea că îşi asculta propriul discurs funerar.

— „O formulă secretă care controlează mințile oamenilor? O societate malefică?” Aimee a zâmbit din nou, clătinând din cap cu milă. „Totul mi s-a părut o aiureală. M-am bucurat să am în sfârşit şansa de a sta de vorbă față în față cu prințesa. Sau, aşa cum îmi place mie să-i spun, capul răutăților în această operațiune.”

Pe ecran a apărut o imagine tremurată a lui Lottie, care îşi căuta cuvintele, ascunsă pe jumătate de Samuel, în vreme ce încerca să răspundă tirului de întrebări. Imaginea fusese editată, ca s-o facă să pară confuză şi obosită. Apoi Lottie s-a privit spunând cel mai rău lucru posibil.

— „... adică eu şi prietenii mei de la Rosewood, iar Leviathan a găsit formula, deoarece noi am descoperit cheia către ascunzătoarea ei...”

Lottie şi-a amintit că rostise acele cuvinte, dar fuseseră nişte răspunsuri la două întrebări distincte. Felul în care suna acum părea că găsiseră cheia împreună, că ea şi prietenii ei *şi* Leviathan acționau *împreună*.

Totul se învârtea în jurul ei. Simțea un aer năduşitor şi mirosul acriu al propriei transpirații, dar şi o presiune enormă care o apăsa, tăindu-i răsuflarea.

— Credeam că i-ați împiedicat să filmeze, a spus Jamie, cu o voce calmă.

— N-am putut să fim siguri, a răspuns Nikolai, frecându-şi bărbia nerasă.

Şi-au îndreptat din nou atenția către ecran, unde reapăruse Aimee Wu.

— „Era total confuză”, spunea ea. „Chiar s-a împiedicat când a intrat în şcoală.”

Apoi a apărut o imagine cu Lottie întinsă pe jos, cu fusta mototolită. Umilința era ca un vătrai încins care o împungea în stomac, urmată de ceva mult, mult mai rău: o imagine mărită, luată prin porțile aurii de la Rosewood, cu Lottie şi Ellie, uitându-se înapoi peste umăr la parada de ziarişti din spatele lor. O băgaseră în mod oficial şi pe Ellie în toată tărăşenia asta.

— „Prințesa – cu o prietenă apropiată, care, dacă mă întrebați pe mine, pare să aibă o influență proastă asupra ei.” Aimee a oftat – adânc, cu regret, de parcă nu avea încotro şi chiar trebuia să spună următoarele cuvinte: „Cred că oamenii au dreptul să cunoască adevărul...” Apoi a făcut o pauză şi, cu privirea ațintită la cameră, a rostit întrebarea finală, ucigătoare: „Vă întrebați care este adevărul?” Şi aşa cum privea ea direct în obiectivul camerei, Aimee părea să-i vorbească direct lui Lottie, tocmai în Maradova. „Adevărul e că aceşti copii răsfățați sunt nişte mincinoşi. Acest grup malefic Leviathan ar putea fi mai aproape decât credem noi.”

Privirea urâtă, amenințătoare a lui Aimee a dispărut când regina Matilde a oprit reportajul. Tăcerea care a urmat nu i s-a părut liniştitoare lui Lottie.

Ellie a fost prima care a vorbit.

— Stai puțin, nu înțeleg. Spune că mințim, sau că acționăm împreună cu Leviathan?

— Au lăsat-o intenționat în aer; vor merge mai departe cu orice poveste care place publicului.

Jamie vorbea nonşalant, dar cumva asta făcea ca totul să pară şi mai scăpat de sub control.

— De ce ar... Nu înțeleg, eu...

Lottie a trebuit să tragă adânc aer în piept pentru a încerca să se calmeze, dar asta nu a ajutat-o; i se părea că nu are suficient aer. Asta era treaba ei, să-i facă pe oameni să o placă şi să aibă încredere în prințesa Maradovei. Dăduse greş.

— Astea au fost faptele reale. Toată lumea ne-a crezut. Sunt faptele reale!

— Ei schimbă realitatea, a replicat Jamie.

— Nu poți deforma pur şi simplu realitatea, a izbucnit Ellie, cu pumnii strânşi.

Dacă Jamie se împotrivea furtunii, Ellie *era* furtuna.

Regele şi-a dres glasul şi a pus o mână pe umărul fiicei sale.

— Când oamenii sunt speriați, ei sunt dispuşi să creadă ce li se potriveşte cel mai bine.

Blândețea din vocea lui era neaşteptată.

— Din păcate, se pare că vestea existenței unei formule necunoscute şi a unei societăți malefice este prea neplăcută; e mai convenabil ca oamenii să creadă că e ceva ce pot ține sub control, ca un grup de adolescenți cu probleme.

Un ciocănit politicos la uşă le-a atras atenția tuturor şi Simien s-a grăbit să o deschidă; Midori şi Edwina au apărut în prag, citindu-li-se pe față că n-aduceau veşti prea bune. Murmurele şoptite au răsunat în încăperea aurită şi, deşi părea imposibil, Nikolai Olav a devenit şi mai grav şi serios.

— În jurul palatului au parcat camionetele mass-mediei; nu pot intra, dar va trebui să organizez măsuri de securitate mai severe.

— Deci, ce facem? Jamie şi-a îndreptat umerii. Cred că cea mai bună măsură e să ducem fetele cât mai departe posibil de toată tevatura asta. Dar în aşa fel încât asta să nu fie văzută ca *fugă*.

— Da, sunt de acord. Micuţul nostru Dovlecel ar trebui să stea departe de reflectoare, cel puţin până când lucrurile se liniştesc.

Regina a venit lângă Lottie şi a mângâiat-o pe obrazul ei trandafiriu.

„Departe..."

Lottie s-a uitat la Ellie şi s-a bucurat să vadă că acelaşi gând îi trecea şi ei prin minte. Totul părea să se aşeze cum nu se putea mai bine. Lottie trebuia să meargă la Takeshin Gakuin pentru a-şi salva locul de la Rosewood, şi cel mai bine era să o facă fără să atragă atenţia asupra notelor ei dezastruoase. Ultimul lucru de care aveau nevoie era curiozitatea mass-mediei.

— Maiestatea Voastră, a spus Lottie, făcând o plecăciune adâncă, trebuie să vă împărtăşim o altă problemă, dar înainte să o facem, îngăduiţi-mi, vă rog, să vă ofer soluţia noastră atât la situaţia prezentă, cât şi la cea pe care urmează să v-o spunem. În vreme ce băga mâna în buzunar pentru a scoate broşura, Lottie a aruncat o privire către Jamie. Trebuia să facă asta, indiferent de ce credea el. Maiestatea Voastră, a continuat ea, trebuie să mărturisesc că notele de la examenele mele nu au fost la înălţimea standardelor de la Rosewood. A înghiţit cu greu; nu avea cum să evite

asta. Noi credem că s-a umblat la rezultate. Dar neavând nicio dovadă şi pentru că ne temem să atragem atenția, nu avem altă soluție decât să încercăm să îndreptăm situația cât mai discret posibil. Lottie a continuat să vorbească repede, nevrând să fie întreruptă până nu spunea tot ce avea de spus. Cu îngăduința dumneavoastră, eu cred că cel mai bun lucru pe care-l putem face ar fi să urmăm cursurile unei şcoli de vară parteneră cu Rosewood. Nu numai pentru a-mi îndrepta eu notele, dar şi pentru a ne îndepărta de mass-media şi de a avea un răgaz.

— M-am uitat la cursuri. Ellie a preluat acum discuția, iar Lottie s-a dus lângă ea şi a luat-o de mână, în semn de solidaritate. Şcoala asta mă va ajuta să-mi întăresc încrederea în mine după tot ce s-a întâmplat în anul care a trecut.

Ultimele ei cuvinte s-au pierdut într-o nouă criză de tuse şi şi-a tras mâna pentru a-şi acoperi gura. Era clar că Ellie avea nevoie de recuperare undeva departe, foarte departe.

Un muşchi a zvâcnit în maxilarul regelui. Lottie nu putea decât să se întrebe ce gânduri cumplite legate de fratele lui mai mare tocmai îi stârnise cu cuvintele ei.

— Takeshin, a spus el încet, uitându-se la broşură.

Cu un oftat, s-a întors cu fața către perete, iar umbra lui se lungea cu fiecare pas cu care se îndepărta de ei.

Cel mai ciudat dintre toți se purta regina. De obicei atât de calmă, fața ei devenise rigidă, ca şi cum încremenise în loc.

— Cunosc acea şcoală, a spus în cele din urmă regele, oprindu-se câţiva paşi mai încolo, cu spatele la ei. I-am urmat cursurile eu însumi, într-o vară.

Ellie şi Lottie au schimbat o privire surprinsă. Lottie ştia că cele două ţări aveau legături economice, iar Jamie spusese că fratele regelui fugise în Japonia, dar nu se aşteptase să mai existe o legătură mult mai promiţătoare.

— Minunat! a exclamat regina melodios, şi faţa i s-a luminat din nou, ca şi cum nimic neobişnuit nu s-ar fi întâmplat. Avem un fost elev printre noi. Sunt sigură că asta vă va fi de folos în procesul de aplicare.

— Adică, putem merge? a întrebat Ellie, aproape nevenindu-i să creadă.

Regele şi-a întors încet capul şi Lottie şi l-a închipuit rotindu-se complet, la fel ca cel al unei bufniţe, doar că el s-a oprit şi ochii de tăciune s-au aţintit într-ai ei.

— Vom începe pregătirile, a spus el.

Lottie a avut nevoie de un moment pentru a înţelege că reuşiseră şi a trebuit să se abţină să nu bâlbâie ceva, uluită.

Cuvintele regelui ar fi trebuit să fie o uşurare, dar familia regală maradovană era plină de secrete. Şi era posibil ca Lottie tocmai să fi descoperit încă unul.

5

Trăgându-şi şapca mai jos peste faţă, Lottie se simţea ca un spion. Totul se întâmplase atât de repede, încât îi

era greu să stea cu picioarele pe pământ – la propriu. Din capitala Maradovei, din aeroportul internațional St Krystina, până pe aeroportul Haneda din Tokyo erau aproape patru ore. Doar patru ore în care să scape de zarva de acasă. Părea prea frumos pentru a fi adevărat.

Li se spusese că la sosire se puteau aştepta la o primire ospitalieră din partea directorului şcolii, Nobuo Chiba – un privilegiu special pentru prințesă.

— Sper că el nu țină niciun curs, a spus Ellie, privindu-i fotografia aflată pe ultima pagină a broşurii, în timp ce treceau prin punctul de control.

Profesorul Croak, directorul de la Rosewood, era măcar capabil de câte un zâmbet din când în când. Nu era absolut nimic zâmbitor în chipul domnului Chiba, cu părul lui cenuşiu-închis şi ochelarii fără rame.

— Poate că pare rău, dar ne salvează. Lottie putea accepta puțină răutate dacă asta le era de folos. Şi, pe urmă, cred că noi ştim că o carte nu se judecă după copertă, nu?

— Ai dreptate, a zâmbit Ellie. Adu-mi aminte să-i mulțumesc când ajungem.

Mulți oameni răcesc în avion, dar lui Ellie răceala aproape îi dispăruse complet, trupul ei devenind tot mai puternic pe măsură ce se apropiau de Takeshin. Lottie se bucura să vadă că luaseră hotărârea corectă, cel puțin pentru Ellie.

Acum, că se întâmpla cu adevărat, acum, că ajunsese în Japonia, Lottie şi-a lăsat nerăbdarea şi încântarea să-i înnoade stomacul, o senzație pe care o cunoştea prea bine, căci era aceeaşi pe care o avea când se îndrepta către Rosewood Hall. Singura problemă era că

toți ceilalți elevi de la Takeshin își aleseseră deja cursurile. Lottie fusese asigurată că-și putea alege și ea atunci când ajungea acolo, dar tot simțea că asta n-avea să fie deloc ușor.

— Putem să fim atenți pe unde mergem, vă rog?

Acestea erau primele cuvinte pe care le rostise după mult timp Jamie, tonul lui exprimând clar ce părere avea despre această excursie.

Lottie își amintea ce spusese el despre cum fugea ea de probleme, de parcă nu putea să accepte realitatea. Dar, privind acum pe fereastră Tokyo-ul, la fluxul luminilor de neon care curgeau asemenea unui sânge electric, totul i se părea foarte real. Ea nu fugea de nimic; avea nevoie să facă asta pentru a rămâne acolo unde era, în locul ei de drept de la Rosewood.

Când au ieșit în holul principal, nu a fost greu să le vadă pe Saskia și Anastacia. Încercările lor de a trece neobservate mai degrabă atrăgeau atenția asupra lor. Un aer de celebritate le înconjura, la care contribuia alegerea unor ochelari de soare imenși și a unor coafuri șic, voit ciufulite. Arătau senzațional.

Ellie a zâmbit ironic.

— Bănuiesc că nu le-a spus nimeni că trebuie să fim discreți.

Lottie a dat să le strige, când un țipăt ascuțit a oprit-o și s-a simțit ridicată într-o îmbrățișare ce venea la pachet cu un iz de zahăr pudră.

— Mă bucur așa de mult că sunteți aici! Lola a îndepărtat-o puțin pe Lottie de ea și a continuat să zâmbească larg, cu părul ei blond-alburiu ascuns sub o

şapcă galbenă. Asta o să fie cea mai grozavă vacanță dintotdeauna!

Fratele ei Micky stătea în spate, ca de obicei, cu buzele lui roşii-cireaşă zvâcnind în jurul acadelei sale şi schițând un zâmbet. Saskia şi Anastacia fuseseră nişte candidate evidente pe care să le invite în excursie, căci Saskia trebuia să-şi îndrepte notele pentru a i se îngădui să se întoarcă la Rosewood. Dar includerea Lolei şi a lui Micky fusese ideea lui Lottie. Trecuseră prin atât de multe în ultimul an, cu boala tatălui lor şi infiltrarea celor din Leviathan în fabrica familiei. La fel ca Ellie, aveau nevoie de o schimbare în viața lor de zi cu zi.

— Sunteți OK? După... povestea cu ziarişştii?

Era greu să-şi dea seama cum putea numi acel incident, şi Lottie încă nu îi văzuse urmările.

Fețele gemenilor s-au strâmbat şi Lola şi-a dat ochii peste cap.

— Hai să nu vorbim despre chestia aia aici, vă rog, a spus ea. Asta trebuie să fie o evadare de la toate problemele, da?

L-a luat de mână pe Micky şi au pornit către ieşire.

Lottie a aruncat o privire spre Jamie şi expresia de pe fața lui arăta limpede ce gândea. „Nu poți să fugi de problemele tale."

Jamie a dat din cap către celălalt partizan, nu foarte respectuos şi cu un gest clar de avertizare.

— Saskia.

Blestemând ochelarii de soare uriaşi ai Saskiei, Lottie şi-a dorit să poată citi ce gândea fosta lor duşmană.

Pe fața lui Ellie a apărut un zâmbet larg şi ea şi-a lăsat rucsacul pe podea pentru a-şi arunca brațele în jurul Anastaciei într-o îmbrățişare strânsă. Lottie credea că o s-o sufoce, dar Anastacia s-a desprins din brațele lui Ellie şi a zâmbit.

— M-oi fi bătut tu la campionatul de scrimă, dar kendo e un joc total diferit, a avertizat-o ea pe Ellie, glumind doar pe jumătate.

Lottie a simțit un val de bucurie copleşind-o când şi-a privit grupul. Şapte elevi de la Rosewood Hall, din toate cele trei case, gata să pornească într-o aventură cu totul nouă. A îndrăznit să spere, chiar dacă numai pentru o clipă, că s-ar putea de fapt ca totul să fie în regulă.

Au fost întâmpinați cu ospitalitate de cealaltă parte a porților de la terminal, aşa cum li se promisese. Aeroportul era o imagine minunată a Japoniei şi a tot ceea ce-i aştepta acolo. Coridoarele aeroportului erau decorate astfel încât să arate ca străzile din centru, cu restaurante *ramen* mici şi aglomerate şi magazine cu suveniruri cu perdele *noren* roşii fluturând în dreptul intrării. O scară mare ducea la un pod de lemn care acoperea zona pasajelor din terminale, cu o grădină de cireşi în floare falşi care creşteau sub el, şi în rânduri ordonate, în jurul lor, lampioane acoperite cu o caligrafie neagră luminau aleile cu o strălucire caldă, de bun venit.

— E cel mai uluitor loc din lume! a şoptit Lottie.

Lola şi Micky au privit-o nedumeriți, iar ea a avut nevoie de un moment ca să-şi dea seama de ce.

— Lottie, tu n-ai mai fost niciodată în Tokyo? Credeam că Maradova şi Japonia fac afaceri împreună!

— O măsură de prevedere pentru siguranță, a intervenit repede Jamie, aruncându-i lui Lottie o privire de avertisment. Ieşim foarte rar din țară, chiar şi în vacanțe.

„Lola şi Micky încă nu ştiu că tu nu eşti adevărata prințesă", s-a certat în gând Lottie fiindcă păruse atât de uluită. Nu putea să nu se gândească ce ciudat era că ea venea dintr-o lume atât de diferită față de prietenii ei de la Rosewood – ah, de-ar şti ei...

— Ei bine, a continuat Lola, o să-l adori. Atâtea cafenele şi magazine drăguțe!

— Şi toată lumea e politicoasă şi au cele mai bune dulciuri, a adăugat Micky.

Şi tocmai atunci au trecut pe lângă un magazin roz puternic luminat, plin cu bomboane colorate. Lottie era atât de fermecată de minunatele culori pastel, încât a fost cât pe ce să nu-i observe pe cei trei bărbați din fața ei.

Aceştia o priveau fără să clipească, îmbrăcați în costume negre, caschete şi mănuşi albe. Unul dintre ei ținea un carton pe care scria LOTTIE PUMPKIN ŞI INVITAȚII SĂI, cu o inimioară albastră într-un colț, în total dezacord cu chipurile lor serioase. Lângă ei stăteau alte trei persoane, printre care şi directorul Chiba. Era un comitet de primire redus, nimic exagerat.

— Bine ați venit, elevi de la Rosewood, prințesă! a spus directorul pe când Lottie îl saluta cu o plecăciune. Numele meu este Nobuo Chiba – dar vă rog să-mi spuneți Chiba Sensei. Mă bucur să vă cunosc.

Lottie a dat mâna cu el, dar nu s-a putut abține să nu se uite în stânga lui, unde se afla cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată. Totul la ea era fascinant, ca un apus de soare magnific. Părul ei era atât de întunecat şi de lung, încât arăta ca o cascadă ce se revărsa pe spatele ei.

„Păr negru ca pana corbului...” Aceste cuvinte dintr-un vechi basm i-au venit în minte lui Lottie.

Gura roşie a fetei s-a arcuit într-un zâmbet de bun venit în vreme ce şi-a lăsat privirea în jos cu o mică plecăciune, în semn de salut politicos. Văzând-o stând în fața lui Ellie, Lottie a avut o senzație de amețeală inexplicabilă, ca un soi de déjà-vu.

— Aceasta este nepoata mea, Sayuri Chiba, a spus directorul. Locuieşte cu mine şi îmi dă o mână de ajutor la programele noastre de vară. Vă va ajuta bucuroasă dacă vreunul dintre voi aveți nevoie de ea.

„Sayuri.” Lottie a repetat numele în gând.

Ellie şi-a potrivit rucsacul pe umeri şi s-a înclinat.

— Eu sunt Ellie.

Sayuri a ridicat capul, fluturându-şi genele grele pentru a da la iveală nişte ochi la fel de întunecați şi de limpezi ca cerul nopții plin de stele.

— Mă bucur să vă cunosc pe toți, a răspuns ea, şi fiecare silabă părea un fulg ce plutea în aer.

Chiba Sensei a dat din cap şi a arătat în cealaltă parte.

— Iar el este partizanul ei, Haruki Hinamori. Şi el ne va ajuta în timpul verii.

Băiatul înalt aflat de cealaltă parte a directorului s-a înclinat în vreme ce era prezentat. Părul lui era un

smoc pufos arămiu în vârful capului, cu buclişoare îndreptate în toate direcţiile care îi aminteau lui Lottie de lâna oilor. Ochelarii pătraţi cu o ramă cafenie groasă îi scoteau în evidenţă ochii ciocolatiu-închis, iar obrajii lui erau pătaţi de pistrui. Într-un contrast total cu severul şi seriosul Jamie, părea prietenos şi relaxat. Rămânea însă un mister cum de ajunsese să fie partizan.

— Vă rog, spuneţi-mi Haru. A întins o mână – nu spre Lottie, ci spre Jamie. Tu trebuie să fii Jamie – e o onoare şi o plăcere să avem aici un alt partizan.

Se simţea o apropiere neaşteptată în felul în care rostise numele lui Jamie, şi Lottie s-a întrebat îngrijorată cum avea să reacţioneze partizanul lor la o asemenea atenţie.

Jamie i-a luat mâna, dar cu o ezitare evidentă, şi Lottie a simţit o undă de şoc atunci când degetele lor s-au atins.

— Mă bucur să vă cunosc pe toţi, a spus Jamie.

Saskia şi-a dres glasul sonor şi şi-a pus o mână în şold cu o sclipire amuzată în ochi.

— Partizani – la plural, o să vezi.

— Ah, da, partizani. Haru i-a aruncat un zâmbet leneş care însă a şovăit când ea şi-a spus numele. Bună, Saskia!

În vocea lui s-a simţit un tremur abia perceptibil, şi Lottie a presupus că auzise de trecutul interesant al Saskiei. Spera că nu avea să fie o problemă.

Trei maşini negre i-au purtat prin oraş în toiul nopţii, alunecând pe străzi micuţe luminate de felinare şi de reclamele luminoase, de neon, ale firmelor. Era ca un

caleidoscop, cu senzații efervescente care creşteau şi dispăreau pe măsură ce treceau mai departe. Cu puțin înainte de miezul nopții au ajuns la Takeshin, unde au găsit tot ce scria în broşură: un refugiu tăcut şi liniştit – o lume diferită de energia urbană strălucitoare şi agitată a metropolei.

Când au trecut prin porțile negre de fier, de unde începea aleea, au fost întâmpinați de ceață. Rosewood Hall era despărțit de restul lumii prin ziduri de piatră ce lăsau locul pădurii care-i dăduse numele, Rose Wood, dar Takeshin era separat de străzile aglomerate doar prin pădurea deasă de bambus care creştea de jur împrejur. Dacă priveai cu ochii mijiți, ceața se transforma în siluete subțirele care se strecurau printre copaci.

— Arată ca nişte fantome, a şoptit Ellie. Gata să ne bântuie.

— Sau poate să vegheze asupra noastră, a sugerat Lottie.

Curând au fost conduşi spre camerele lor. Şi-au scos pantofii în fața uşilor glisante şi şi-au strecurat picioarele în nişte papuci pufoşi. Fetele au fost invitate să o urmeze pe Sayuri, care păşea tăcut pe tatami, în vârful picioarelor, ca să nu trezească elevii care deja dormeau. Amintirea momentelor în care se furişase prin Rosewood cu prietenii ei în întuneric a săgetat-o pe Lottie, însă dorul de căminul ei s-a transformat rapid într-o hotărâre fermă. Trebuia să reuşească la şcoala de vară şi să-şi îndrepte notele; era singura modalitate prin care putea rămâne la Rosewood.

Haru i-a condus pe Jamie şi Micky în camera lor, pe care urmau să o împartă cu un elev din China al şcolii de vară şi unul de la Takeshin. Saskia, Anastacia şi Lola au fost instalate în aceeaşi cameră, iar Lottie şi Ellie au ajuns într-o cameră pe care aveau să o împartă cu Sayuri şi colega ei de cameră, care acum dormea dusă, cu faţa acoperită de o mască de ochi roz şi cu părul albastru.

— Sper că ţi se vor părea confortabile aceste saltele, prinţesă, a şoptit Sayuri în vreme ce se instala pe propria saltea, după ce se pregătiseră toate de culcare. O să vă ducem mâine pe tine şi prietenii tăi într-un tur exclusiv al şcolii. Abia aştept să văd ce cursuri alegi. Oyasuminasai!

Funigeii din vocea ei au plutit încet către podea şi încăperea a devenit întunecată.

— Pare drăguţă, a şoptit Ellie cu sarcasm.

Lottie a aruncat o ultimă privire către locul care urma să fie casa lor în următoarele opt săptămâni. Dincolo de uşa glisantă auzea corul insectelor nocturne, iar printr-o crăpătură îngustă o aşchie de lună arunca o dungă strălucitoare de lumină peste masa joasă de lemn din mijlocul încăperii. S-au ghemuit pe saltelele pufoase pentru prima lor noapte într-o lume nouă şi necunoscută, care cumva amintea de Rosewood. Simţindu-se în siguranţă în culcuşul ei cald, Lottie s-a întrebat cum fusese primit aici tatăl lui Ellie.

În vreme ce pleoapele i se închideau, simţindu-şi trupul istovit după lunga călătorie, Lottie plutea undeva între somn şi trezie. Suspendată în acel loc special, aşteptând ca visele să pună stăpânire pe ea, Lottie a

fost sigură că a auzit o pisică mieunând uşor de dincolo de uşa camerei, şi suna ca un bun venit.

6

— E şase jumătate dimineaţa, a gemut Ellie, cu vederea înceţoşată încă de somn.

— Da?

Sayuri o privea lung de pe platforma de vizavi. Era deja îmbrăcată în bluza cu guler de marinar, de culoarea mierii, şi fusta plisată ciocolatie, care reprezentau uniforma de la Takeshin Gakuin. Arăta incredibil în culorile pământului care-i scoteau în evidenţă ochii întunecaţi. Chiar şi să o privească doar o deranja pe Ellie, căci ţinuta elegantă a lui Sayuri îi amintea într-un fel supărător de starea de rău fizic pe care o simţise în ultimul timp.

— Da! a spus Ellie cu indignare. Şi e prea devreme pentru orice fiinţă umană normală.

A dat să se întindă la loc, când o pernă a zburat din cealaltă parte a camerei şi a lovit-o în faţă.

— Hei!

Ellie a ţâşnit din nou în sus şi Lottie s-a ridicat şi ea în sfârşit în capul oaselor. Dar nu Sayuri era cea care aruncase perna. Lângă ea, cu mâinile în şolduri, stătea misterioasa lor colegă de cameră. Fata nu avea mai mult de 1 metru 50; era posibil chiar să fie mai scundă decât Binah. Părul albastru-movuliu îi înconjura faţa

rotundă într-un bob ondulat perfect, tăiat deasupra urechilor. Dar ceea ce sărea în ochi la o primă vedere era micuța inimă albastră pe care şi-o desenase ca o aluniță lângă sprânceana ei stângă.

Inima albastră de pe indicatorul de bun venit.

Aşternuturile ei erau şi ele albastre, mai exact cu pinguini albaştri, iar deasupra lor şedea un pinguin albastru de pluş care-i amintea lui Ellie de Domnul Truffles (închis încă în bagajul lui Lottie).

— Yamete kudasai! a mârâit ea în japoneză. Nu vorbi aşa cu Sayuri!

Ellie a încremenit, şocată, iar Lottie s-a abținut să nu râdă.

— Acum, scoală-te! a ordonat fata. Hayaku kudasai!

Şi, înghițindu-şi iritarea, Ellie s-a ridicat.

Ea şi Lottie au fost lăsate singure pentru a se îmbrăca în uniforma şcolii care le fusese dată, şi Ellie a avut nevoie doar de câteva minute pentru a-şi da seama că Lottie se holba la ea.

— Ellie, eşti bine?

— Daaa, ce? Sunt bine.

Ellie şi-a tras tricoul peste cap şi imediat s-a încurcat în el.

— Vrei să vorbeşti despre asta?

— Nu, s-a răstit Ellie, scoțând brusc capul din tricou. Adică, scuze, nu. Totul e-n regulă, zău! Doar agitația din prima zi.

Lottie şi-a arcuit buzele într-un zâmbet neconvins, dar nu a insistat.

— O să fim bine! a asigurat-o.

Ellie i-a zâmbit şi ea, deşi n-a putut să nu-şi spună că exact grijile lui Lottie pentru ea o aduseseră pe prietena ei în această situație.

În vreme ce se îndreptau spre restul grupului, era limpede pentru toată lumea că Ellie nu se simțea absolut deloc în largul ei în uniformă, căci trăgea mereu de marginea fustei, de parcă ar fi înțepat-o.

— Urăsc uniforma asta stupidă, a bombănit ea când au ajuns la locul de întâlnire de lângă altarul pisicii.

Celelalte două fete de la Rosewood aşteptau deja între cele două statui de piatră cu pisici, înalte şi cercetătoare pe piedestalurile lor roşii. Anastacia şi Lola arătau enervant de bine în uniformă. Şi Lottie arăta grozav, dar pe Ellie nu o deranja asta atât de mult, cel puțin nu spunea.

— Se pare că şi ea te urăşte! a chicotit Saskia, arătând către tricoul lui Ellie, pe care torsul ei prea lung îl făcea să-i dezvelească abdomenul; în acelaşi timp, îi cădea peste umeri, fiind deopotrivă prea mare şi prea mic.

Ellie a refuzat să râdă, şi fața Saskiei s-a îmblânzit.

— Stai liniştită, a şoptit ea, o să le cer mai târziu pentru noi nişte uniforme de băieți.

Era greu de spus dacă Saskia glumea sau nu şi, mai important, nici măcar nu era sigură dacă o să aibă voie să facă asta. Au venit şi băieții, şi Haru, cu Sayuri şi fata furioasă cu păr albastru în urma lor. Ellie a reuşit să ridice capul la timp pentru a prinde privirea lui Jamie; se simțea o urmă de ezitare în ochii lui, ca şi când nu ar fi fost sigur de ceva. Într-un moment de compasiune, ea a ridicat o sprânceană parcă voind să

afle ce s-a întâmplat, un gest mărunt, dar la care spera ca el să răspundă, însă Jamie doar a clătinat din cap şi s-a uitat în altă parte.

Lottie îşi făcea griji pentru Ellie. Era greu să-şi dea seama ce se întâmpla exact, dar o cunoştea suficient de bine pentru a şti că era ceva în neregulă. Din păcate, nu putea face nimic în acel moment, aşa că a preferat să admire şi pe timp de zi uluitorul peisaj al şcolii.

Takeshin era mai mică decât Rosewood şi mult mai adunată. Centrul şcolii era clădit în jurul unui iaz mare acoperit cu nuferi înfloriți, cu peşti koi mari şi dolofani înotând în apa de smarald. Aerul dulce şi cald o făcea pe Lottie să-şi imagineze că se află la vechea brutărie a mamei sale, muşcând cu poftă dintr-un pateu proaspăt scos din cuptor. Au traversat poduri cu balustrade vopsite în roşu şi cu ornamente de bronz care făceau legătura între diversele clădiri. Peste tot erau înconjurați de bambuşi, care aruncau umbre în jurul lor.

Şcoala era tăcută şi nu se auzeau decât insectele invizibile care cântau crâmpeie de melodii. I-au urmat cu toții pe Sayuri, Hari şi pe fata cu păr albastru, care părea dintr-un cu totul alt peisaj. Lottie îşi aducea aminte de prima dată când păşise prin Rosewood Hall, când se temuse că în orice clipă se putea trezi pentru a descoperi că totul nu fusese decât un vis, doar că de data asta nu pentru ea însăşi îşi făcea griji, ci pentru Ellie.

— Aceasta este sala de mese folosită în timpul cursurilor noastre de vară. Sayuri i-a dus într-o altă clădire mare, din lemn întunecat, unde oameni cu

şorţuri umblau de colo colo agitaţi. Aici puteţi lua micul dejun în fiecare zi între şapte şi opt...

— Stai, stai! a întrerupt-o Ellie şi Lottie a simţit furnicături în tot corpul. Vrei să zici că trebuie să ne trezim atât de devreme, chiar şi când nu avem cursuri?

Fata cu părul albastru a îngăimat ceva în japoneză, la care Haru a făcut ochii mari. Lottie şi-o şi imagina cu limbajul ei colorat.

— Aşa cum a spus într-un mod politicos Miko-san, a răspuns Sayuri, zâmbind calmă şi arătând către colega ei de cameră, cât timp veţi sta cu noi va trebui să vă adaptaţi la obiceiurile noastre. N-ar trebui să fie dificil pentru un elev de la Rosewood, nu?

Ellie a părut că vrea să mai adauge ceva, mijind ochii într-un fel pe care Lottie l-a recunoscut prea bine, şi a cuprins-o panica.

— Da... sigur că nu e nicio problemă, a spus repede Lottie, aşezându-şi pe faţă cel mai îndatoritor zâmbet al ei.

— Excelent! Atunci hai să ne continuăm turul!

— Trebuie să te porţi mai frumos cu Sayuri, i-a şoptit Lottie lui Ellie.

— Încerc, i-a răspuns ea, frecându-şi fruntea.

Dar Lottie nu era prea sigură de asta. Ce o făcea pe Ellie să se poarte aşa? Nu voise ea să vină în Japonia? Poate că fizic se simţea mai bine, dar era limpede că în ea zăcea un rău mai subtil. Lottie nu putea decât să spere că Takeshin avea s-o ajute.

Cea de-a doua zonă pe care au vizitat-o a fost onsen sau „izvorul cald”. Era un bazin mare cu apă fierbinte,

încălzit subteran şi cu un gard de lemn care separa zona pentru fete de cea pentru băieţi.

— Deci facem baie împreună? a întrebat Anastacia, vădit îngrijorată.

— Băile nu sunt pentru spălare, a explicat Sayuri. O să faceţi asta la duşuri. Astea sunt pentru relaxare. Şi da, facem baie împreună.

— Deci e ca un fel de piscină? a întrebat Micky.

— Da, a răspuns Haru, dar fără costume de baie. De aceea există peretele despărţitor.

Obrajii lui Lottie s-au îmbujorat la gândul de a fi atât de expusă printre oameni pe care nu-i cunoştea prea bine. Când ochii ei i-au întâlnit pe ai lui Miko, cealaltă fată a zâmbit afectat, în mod clar dându-şi seama la ce se gândea Lottie.

Următoarea încăpere în care au intrat era dojo-ul, la care se ajungea urcând pe nişte trepte de pământ. Deasupra lor, o lucarnă lumina un perete cu costume tari din lemn de abanos, ca nişte cavaleri negri ameninţători care păzeau şcoala. Era ca şi cum spaţiul gol şi întunecat din spatele măştilor de sârmă ascundeau spirite care-i priveau cum păşesc pe sub arcada intrării.

— Unul dintre cele mai populare cursuri ale noastre este cel de kendo. Cum patru dintre voi aţi ales acest curs, vă puteţi întoarce aici după micul dejun pentru prima oară. Aştept cu nerăbdare să văd cum se descurcă un elev de la Rosewood cu un antrenament atât de complex.

Calmul ei făcea imposibil să-ţi dai seama dacă Sayuri îi lua sau nu peste picior.

— Ce sunt alea? a întrebat Anastacia, arătând către un şir de pari lungi de lemn cu mânere ca de sabie.

— Se numesc shinai, a răspuns Haru, zâmbind. Sunt săbii de kendo. Eu ţin câteva dintre cursuri. Şi-a întors atenţia către Jamie, ca şi cum erau singuri în încăpere. Cred că o să-ţi placă, Jamie-kun. Şi ţie, Saskia.

Felul în care îi vorbea Haru era atât de prietenos, atât de lipsit de efort. Jamie nu avea alţi prieteni în afară de Ellie şi Lottie, asta dacă mai puteau fi numite prietenele lui; şi după tot ce se întâmplase la Conacul Tompkins, chiar şi Raphael îi simţise răceala. Toată lumea a aşteptat riposta inevitabilă, aşa că a fost un şoc general când Jamie a zâmbit şi el larg şi a răspuns:

— De-abia aştept!

Lottie ar fi vrut să-l înşface pe Haru şi să-l scuture până îşi dezvăluia secretul său de îmblânzire a lui Jamie. Chiar şi Lola şi Micky rămăseseră cu gura căscată, uitându-se de la un partizan la altul, de parcă lumea urma să se despice în două.

— Excelent! a spus Sayuri, păşind graţios spre centrul încăperii. Abia aştept să văd cum vă descurcaţi.

Turul a continuat, apoi Lola şi Micky au fost lăsaţi la bucătărie pentru prima lor lecţie în gastronomia japoneză autentică. Astfel, Lottie, Sayuri şi Miko au rămas singure să termine turul şi să aleagă un curs pentru Lottie.

Au început să apară şi alţi elevi ai şcolii de vară, şi aromele de miso şi orez proaspăt gătit au plutit în jurul lor când au trecut din nou pe lângă sala de mese, către un pod care ducea spre o zonă mai liniştită a şcolii. Atât Sayuri, cât şi Miko aşteptau ca Lottie să-şi aleagă

cursul şi apoi să mănânce, aşa că Lottie nu putea fi distrasă de mâncare.

— Ce cursuri urmezi, Miko-san? a întrebat Lottie şi a tuşit, simţindu-se stânjenită de nehotărârea ei.

Miko a ridicat privirea şi Lottie a văzut cât de întunecaţi erau ochii ei, ca adâncurile oceanului vălurind sub genele grele.

— *Kabuki,* a răspuns ea simplu. Teatru japonez.

— Miko-*san* face nişte costume superbe, a adăugat Sayuri pe un ton plăcut.

— Costume? a întrebat Lottie.

— Da, a răspuns Miko, părând în sfârşit să se relaxeze. Pentru piese, şi măşti, şi diverse chestii şi... ăă, cum îi zice?... decoruri. Dar costumele sunt punctul meu forte. Stai să-ţi arăt!

Miko a scos din ghiozdan un bloc de desen cu un pinguin drăgălaş pe copertă, dar când l-a deschis, o lume întunecată şi magică s-a revărsat din paginile lui.

Schiţele şi fotografiile ascunse în blocul ei de desen erau deopotrivă groteşti şi fermecătoare. Păpuşi hidoase cu coarne şi ochi ca nişte abisuri – şi costumele! Erau oribile şi înfiorătoare, şi totuşi fascinante. Lottie se gândea că ar fi trebuit să se teamă de hainele de demon cu ţepi şi crestate, dar în schimb era fermecată. Nu semăna cu nimic din ce văzuse până atunci din zona artei, cu atât mai puţin ceva ce putea fi *făcut,* iar ideea de a lucra la asemenea obiecte incredibile era cât se poate de ispititoare, într-un fel care o lumina pe dinăuntru.

— Îţi plac? a întrebat curioasă Sayuri.

— Sunt fascinante, a spus Lottie, simțind aproape că i se taie răsuflarea.

Miko s-a uitat la Sayuri, nedumerită, şi Lottie a observat cum fața ei se luminează într-un zâmbet larg când Sayuri a tradus, şi a dat din cap spre ea în semn de încuviințare.

Tocmai se pregăteau să continue pe o cărare mai mică şi mai întunecată, când ceva negru a fulgerat printre picioarele lui Lottie, făcând-o aproape să se împiedice înainte să dispară.

— Pisică! a exclamat Lottie în mod inutil.

Un motan roşcat şi gras, cu blana mirosindu-i a bomboane şi cu o coadă foarte groasă a apărut de nicăieri. S-a îndreptat încet în aceeaşi direcție, oprindu-se scurt pentru a se freca de picioarele goale ale lui Lottie. Ea a încercat să-l mângâie, dar el s-a zburlit şi a plecat mai departe.

— Ia uite, sunt o mulțime!

Lottie a clipit repede, uimită, când alte două pisici au apărut în spatele ei, amândouă negru cu alb, dar cu ochi diferit colorați.

Sayuri şi Miko abia au reacționat.

— *Neko-jinja*, altarul pisicii, a spus Miko, drept explicație, şi pentru prima dată Lottie i-a observat unul dintre dinți ieşindu-i în afară ca un colț mic.

Sayuri s-a aplecat şi a luat fără efort în brațe motanul roşcat gras, mângâindu-l pe bărbie.

— E o veche superstiție. Unii cred că pisicile sunt mesagerii fondatoarei şcolii; alții, că sunt aici ca să-i păzească secretele.

— Fondatoarea? a întrebat Lottie.

— Kou Fujiwara, o femeie ciudată despre care se spune că e străm oaşa mea. Scria poezii şi avea pisici. Oamenii cred, în mod stupid, că a ascuns în şcoală ceva care-l va face bogat pe acela ce-l va găsi.

Lottie a ciulit urechile.

— I-am păstrat biroul ca pe un muzeu, lângă oficiul directorului, cu o statuie a ei în faţă, de care suntem foarte mândri. M-aş bucura să ţi le arăt într-o zi.

Lili Mayfutt! Numele a explodat în mintea lui Lottie ca un balon plin cu confetti şi şi-a adus aminte de jurnalul Lilianei, pe care ea şi prietenii ei îl găsiseră atunci când desoperiseră încăperea secretă. Îl lăsase acolo, în biroul rece al Lilianei, el însuşi un muzeu, uitat în haosul îngrozitor care urmase. Rădăcinile dinlăuntrul ei creşteau încercând să o ancoreze de pământul de sub ea.

Lili şi Kou. Amândouă fondatoare de şcoli, amândouă scriind poezii. Coincidenţă? Sau e posibil să se fi cunoscut? La gândul acesta, a simţit că pieptul îi explodează de emoţie. Dar era şi o fantezie ridicolă.

Era însă ceva magic în această idee; că ea ar fi putut avea o veche legătură cu Sayuri despre care niciuna dintre ele nu ştia.

— Mi-ar plăcea mult să văd muzeul. Aveţi poezii de-ale ei?

— Oh, da. Avem şi vechile ei ciorne. Te-avertizez că multe dintre scrierile ei sunt despre pisici! Sayuri a zâmbit şi era primul zâmbet adevărat pe care-l vedea Lottie la ea. Unii cred că pisicile aşteaptă să vină cineva demn căruia să-i arate comoara secretă ascunsă în şcoală. E o prostie.

— Nu, nu e! N-ar trebui să ignori niciodată lucrurile astea, a protestat Miko cu un zâmbet poznaş.

— Şi încotro se duc ele? a întrebat Lottie, uitându-se la pisici.

— La teatru.

Într-un moment care a părut mâna destinului, Lottie a decis ce curs va alege. Avea să fie împreună cu Miko şi să înveţe să facă acele costume şocante. Căci, în ceea ce o privea, această şcoală avea asupra ei aceeaşi putere tulburătoare ca şi Rosewood. Iar acum şcoala făcuse o alegere pentru ea. Lottie avea să studieze teatrul japonez.

7

Părul şi uniforma lui Ellie miroseau a roz. Roz de hibiscus, mai exact o rămăşiţă lipicioasă din şamponul şi săpunul Anastaciei, pe care trebuise să le împrumute după lecţia lor de kendo de dimineaţă. În faţa ei, intrând agale în sala de mese, era Jamie, făcându-i cu mâna lui Haru. Ellie a observat că Haru i-a aruncat lui Jamie un zâmbet vesel, atât de moale, încât ea ar fi vrut să-l strângă între degete.

După numai trei zile la şcoala de vară, Ellie era sigură de un lucru: adora cursurile de kendo. Încrederea pe care i-o dădeau, faptul că se putea detaşa de griji – exact lucrurile de care-i spusese Lottie că avea nevoie – îi aduceau liniştea la care râvnise. Dar mai era ceva: Jamie tot nu vorbea cu ea.

— Nu ți se pare că Haru îl favorizează pe Jamie? E ciudat să-i văd prieteni aşa de buni, a bombănit Ellie deschizând uşa, şi un miros sărat de dashi i-a stârnit imediat chiorăieli în stomac.

— Vulpea când n-ajunge la struguri zice că sunt acri, pare-mi-se, a remarcat Anastacia.

Îşi prinsese părul sus şi nu se mai machiase după antrenament, dar tot arăta ca un manechin în uniforma de la Takeshin când s-a aşezat lângă Ellie la coadă.

Ignorând-o, Ellie a înşfăcat două *onigiri* din oferta bogată de mâncare, îndesându-l pe cel de-al doilea în gură şi mestecând viguros pentru a găsi *umeboshi*-ul din mijlocul ei.

— Ce-i cu strugurii? a întrebat Saskia, aplecându-se în faţă ca să ia căpşunele de pe cheesecake-ul ei şi să le pună pe farfuria prietenei sale.

Afecţiunea relaxată dintre cele două a deranjat-o, fără să ştie sigur de ce, dintotdeaua pe Ellie. Probabil pentru că nu avea încă încredere deplină în Saskia.

— Ellie crede că Haru îl favorizează pe Jamie.

— Hmm, a făcut Saskia şi mâna ei a şovăit deasupra unor doze de cafea dulce. Poate că o să fie bine pentru Jamie să-şi facă un prieten.

Cuvintele ei au fost urmate de o tăcere stânjenită.

„Da, dar de ce nu pot fi eu acel prieten?” s-a întrebat Ellie.

S-au îndreptat apoi către o masă aflată în centrul încăperii şi, în clipa în care s-au aşezat, şi-a strâns cu putere între degete medalionul cu lup, căutându-l pe Jamie cu privirea.

L-a zărit la o masă aflată în partea din spate a sălii, şi l-a urmărit, furioasă şi frustrată. Era cu ceilalţi doi băieţi cu care el şi Micky împărţeau camera. Unul dintre ei stătea cu nasul vârât într-o carte, iar celălalt avea căştile pe cap, în vreme ce Jamie era ciufulit tot, iar pielea lui cafenie lucea ca un bănuţ de aramă. Foarte curând avea să fie ziua lui de naştere – nu că i-ar fi lăsat vreodată să i-o sărbătorească, dar ziua asta îi amintea mereu lui Ellie că-l ştia dintotdeauna. Dacă se uita cu atenţie, avea să vadă micul semn din naştere de lângă nasul lui, punctişoarele aurii din ochi şi felul în care îi stătea zbârlită sprânceana stângă.

Şi totuşi, cu toate că-i ştia fiecare trăsătură a feţei, băiatul acela din cealaltă parte a sălii de mese nu era cel pe care-l cunoştea ea. Nu se mişca la fel şi nici nu-i zâmbea la fel de afectat; ochii nu-i mai sclipeau cu acelaşi umor sec. Băiatul acesta era o umbră întunecată a partizanului ei, împovărat de greutăţi şi autoînvinuiri. Învinuiri care i-ar fi trebuit aduse, de fapt, lui Ellie.

„Cum de nu putea el să vadă? Cum putea Lottie să nu vadă?” Toate lucrurile rele care li se întâmplaseră lui Jamie şi Lottie erau pentru că ei lucrau pentru familia ei, şi tot ce putea Ellie să facă era să strice totul, iar şi iar. Nu-i merita.

O rază de lumină s-a ivit dinspre uşa sălii de mese şi i-a atras privirea, şi a văzut-o intrând pe micuţa ei prinţesă-dovlecel, flancată de gemeni. Când Ellie a întâlnit-o prima dată pe Lottie, i-a părut atât de mică şi de delicată, dar acum era înaltă, cu părul mai lung şi mai ciufulit, cu braţele şi picioarele mai musculoase. Şi

totuşi, faţa ei îşi păstrase o urmă de rotunjime şi întotdeauna radia blândeţe, dulce şi vulnerabilă, ca un puişor pe care ţi-e drag să-l ţii în palme. O făcea pe Ellie să vrea să o cuprindă în braţe şi să o protejeze de întreaga lume. Dar Ellie distrusese totul atunci când o sărutase în fabrica de ciocolată.

Amintirea a făcut-o să se înfioare şi s-a întrebat cum naiba putuse să creadă că era suficient de bună pentru a o săruta pe Lottie. Trebuiau să se gândească la Leviathan, şi la şcoală, şi la cum să-l ajute pe Jamie, nu să se implice în sentimente derutante stupide pe care nici nu avea dreptul să le aibă.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat Saskia.

— Nimic, doar că... vin Lottie şi gemenii.

Anastacia şi Saskia au schimbat o privire cu subînţeles, iar Ellie le-ar fi tras chiar atunci un pumn în faţă.

Lottie s-a aşezat pe scaunul de lângă Ellie, zâmbindu-le distrată, cu stropi de vopsea pe unghii de la cursul ei de artă de dimineaţă.

— Hei, fetelor, după prânz, eu şi gemenii o să mergem la bibliotecă, mai vrea cineva să vină cu noi?

— Nu putem, a răspuns Saskia, sorbind din cafeaua ei cu gheaţă. Avem o sesiune obligatorie de meditaţie cu unul dintre profesorii de arte marţiale...

Înainte să poată continua, în sală a intrat în fugă unul dintre elevii de la cursul de ceramică, o fată cu părul ciufulit şi cu mâinile încă murdare de lut uscat.

— PINKU ONI-CHAN! PINKU ONI-CHAN! ţipa ea.

Toţi ceilalţi elevi au sărit în sus şi şi-au scos telefoanele cu mişcări frenetice, de parcă cineva tocmai

anunțase că din pământ începuseră să iasă nişte monştri.

— Pin cu... ce? a întrebat Lola.

Doar trei elevi nu-şi priveau telefoanele – Jamie, deşi arăta şi el la fel de nedumerit, şi colegii săi de cameră.

Băiatul cu cartea a ridicat o sprânceană când gaşca s-a apropiat de masa lor, în vreme ce băiatul cu căştile a zâmbit afectat, ca şi cum i-ar fi aşteptat.

— Chiar mă întrebam când o să veniți să vă luați cățeluşul pierdut, a remarcat el.

— Poftim? a zis Lottie, fără să-şi dea seama că el se referea la Jamie.

Dar lui Jamie nu părea să-i pese, ci doar şi-a dat ochii peste cap într-un fel aproape comic, de parcă ei chiar ar fi putut fi prieteni.

„Numai ție nu vrea el să-ți fie prieten. Cu tine, cea groaznică, groaznică." Ellie şi-a muşcat tare interiorul obrazului ca să amuțească vocea din capul ei şi s-a întors către băiatul cu căşti. De aproape, vedea că pielea lui era mai întunecată decât a celor mai mulți elevi, avea părul vopsit roşu şi piercinguri în partea de sus a urechii stângi şi în ambele sprâncene, care erau groase şi negre, ca nişte omizi malefice. Celălalt băiat, care tot nu ridicase privirea, avea cei mai ascuțiți pometi pe care-i văzuse vreodată şi pielea atât de pală, încât era aproape translucidă, atrăgând atenția la ochii lui obosiți, în formă de semilună. Părea că nu doarme niciodată, doar citeşte.

— Hei, Micky! Băiatul cu păr roşu i-a zâmbit şi a tras un scaun, făcându-i semn să se aşeze, ceea ce el a făcut bucuros.

— Salut, Rio! Salut, Wei! a răspuns Micky, ignorând tensiunea din aer.

Fără niciun cuvânt, Rio i-a făcut cu ochiul lui Ellie şi ei i-a venit să-i tragă un picior.

— Evident, speram ca vreunul din voi să ne poată spune de ce e toată lumea atât de agitată, a spus Anastacia direct, aşezându-se lângă Wei, băiatul cu cartea.

— Îmi place machiajul tău. Sprânceana-Omidă şi-a dat deoparte o şuviţă de păr din ochi şi a măsurat-o pe Ellie cu privirea de sus până jos. Foarte cool!

— Rio, nu te mai prosti! l-a certat Jamie, iar Rio n-a făcut decât să se amuze.

Dar Ellie simţea că şi Jamie voia să ştie, deşi nu spusese nimic. S-a aşezat în faţa lor şi şi-a întins picioarele peste bancă, sperând să radieze energia unui gangster periculos.

„Slavă Domnului că primise uniforma de băieţi”, şi-a zis ea. Băiatul ăsta avea ceva care deja o enerva.

— Poţi să ne spui sau nu? l-a întrebat.

— Este Demonul Roz, Pinku Oni-chan.

Nu răspunsese Rio, ci Wei, care le-a întins telefonul ca să se uite în el, apăsând pe TRADUCERE DIN CHINEZĂ.

Toată lumea, chiar şi Jamie, s-a aplecat spre telefonul aşezat în mijlocul mesei, în vreme ce Lottie citea cu voce tare.

— „Demonul Roz, care în ultimele două luni a avut apariţii sporadice prin Tokyo şi oraşele din apropiere, a fost zărită azi-dimineaţă în Shinjuku fără gaşca sa obişnuită. Asta a răspândit zvonurile conform cărora nu poate fi văzută decât noaptea.”

A derulat mai departe şi a apăsat PLAY pe videoclipul neclar de sub articol.

Ellie a simțit cum tot trupul îi ia foc.

Din clip s-a auzit sunetul unui motor ambalat, apoi torsul unui motor la tensiune înaltă aflat în depărtare şi apropiindu-se tot mai mult, până când o fulgerare roz, atât de rapidă încât putea face întreaga lume să se rotească, a vâjâit prin fața camerei. Imaginea a încremenit în clipa în care a apărut ea. Demonul Roz. Îmbrăcată într-o uniformă neagră acoperită cu graffiti şi pantaloni cu pense mult prea largi, trecea vuind în vânt, cocoțată pe motocicleta ei sport magenta, cu toată grația cuiva care călăreşte un armăsar curajos. Pe latura motocicletei era numărul patru scris cu negru într-un cerc, ca o marcă, iar fata ținea în mână o bâtă de baseball, arma ei, pe care erau scrise cuvinte şi numere colorate. Dar cel mai şocant aspect al imaginii era capul fetei – magenta, la fel ca motocicleta, şi cu două coarne masive care-i ieşeau din cască.

Demonul Roz.

Ellie nu ştia dacă de vină era motocicleta sau fata, dar voia să fie la fel de puternică. Şi de liberă.

— Uau! a făcut Saskia, ca un ecou la trăirile lui Ellie.

Ellie a ridicat privirea, cu mintea încă înceţoşată de un amestec de roz şi negru şi numărul patru.

Însă distracția a fost imediat întreruptă de o voce familiară.

— Telefoanele în buzunar, toată lumea.

Sayuri a repetat cuvintele şi în japoneză, stând cu mâinile în şold în uşa sălii de mese, cu Miko lângă ea.

— A vorbit regina şcolii, a declarat Rio, zâmbind afectat în vreme ce toată lumea îşi ascundea telefoanele.

Ellie nu s-a putut abţine să nu se încrunte la Sayuri când a văzut-o plutind prin sală până la o masă unde s-a aşezat şi şi-a scos pachetul de prânz, pregătit de ea însăşi. Cum putea fi cineva atât de perfect?

„Comoara secretă de la Takeshin Gakuin a fost vreme
îndelungată un mister pentru istoricii din întreaga lume,
un zvon născut din unul dintre poemele lui Fujiwara Kou
care face aluzie la un artefact nepreţuit ce zace ascuns
«în inima ei». Până în prezent, nimeni nu a reuşit să dezlege
misterul şi în general este considerat doar o legendă."

Lângă text se afla o pictură ukiyo-e reprezentând-o pe Kou, cu părul ei negru căzându-i până la genunchi, întorcându-se către privitor cu o sabie lungă şi letală în mână. Deşi imaginea avea un aer calm, era neîndoios – pictura îi amintea lui Lottie de prima dată când văzuse o imagine a Lilianei într-o carte, cu un an în urmă. Ferocitatea, sabia, nota de autoritate pe care o puteai simţi. Lui Lottie începea să i se pară totul familiar. Era mult prea asemănător cu ciudăţeniile de la Rosewood, ciudăţenii pe care învăţase să nu le ignore.

— O comoară secretă şi demoni roz! a şoptit Lola în biblioteca aproape tăcută. Cred că ador şcoala asta!

Micky era întins în faţa lor pe o pernă şi îşi citea notiţele de la curs, ronţăind biscuiţi prelungi înveliţi în ciocolată.

Lottie se uita la imaginea din carte şi nu putea să nu se gândească la tatăl lui Ellie. Ştiuse oare regele Alexander despre comoară? O căutase şi el? Îi cunoscuse pe părinţii lui Sayuri?

A auzit un bâzâit în buzunar şi s-a uitat la telefon. Avea un mesaj de la Ollie, vechiul ei prieten de acasă. Fără să-l citească, i-a scris înapoi: NU POT VORBI. SUNT OCUPATĂ.

Era cel de-al cincilea mesaj pe care i-l trimisese Ollie de când ajunsese în Japonia, şi nu ştia cum să-i spună mai clar că avea lucruri mai importante de făcut aici şi că nu putea să stea toată ziua să-i răspundă la mesaje ca să-i povestească despre Japonia. Avea prea multe pe cap acum.

Biblioteca era mică faţă de cea de la Rosewood – trei încăperi de lemn care miroseau a hârtie prăfuită, despărţite de paravane decorative, toate ticsite de cărţi. Nonficţiune, poveşti vechi, poezii – cotoarele lor uzate creând trepte în lumi cu totul noi.

— Crezi că e adevărat? a întrebat Lola, cu ochii sclipindu-i.

— Poate, a răspuns Lottie.

— Ce să fie adevărat?

Cuvintele au coborât uşor în urechea lui Lottie, ca nişte pene plutitoare care aproape au făcut-o să tresare. Haru s-a aplecat peste masă, cu faţa atât de aproape de cea a lui Lottie, încât ea a putut simţi o

aromă vagă de săpun, dar nici măcar nu a tresărit la apariția lui bruscă; Haru avea ceva ciudat de liniştitor.

Lola i-a zâmbit larg, în mod clar fermecată de surâsul lui.

— Citim despre misterul comorii ascunse de la Takeshin.

— Ați găsit ceva interesant? a întrebat el.

Ochii lui căprui s-au oprit asupra lui Lottie. Ea n-a putut să nu-şi spună că poate Haru ar fi o influență bună pentru Jamie.

— Nu prea, a recunoscut ea. Ştii mai multe despre asta?

Partizanul a zâmbit atât de larg, încât a semănat cu un vulpoi care rânjeşte.

— Mă tem că nu ştiu cu mult mai multe decât voi. Deşi am auzit că unii cred că, de fapt, sabia pierdută a lui Kou Fujiwara este comoara.

Cu degetul lui arătător prelung, Haru a arătat către sabia din pictură şi din nou Lottie s-a gândit la Liliana şi la felul în care fusese şi ea pictată cu o sabie la fel de feroce.

— Alții cred că e un secret transmis din generație în generație, a adăugat Haru.

— Haru, aici erai! Ca şi cum ar fi fost chemată de cuvintele lui, în spatele lor a apărut Sayuri, printre rafturile pline de istorie japoneză. Avem nevoie de ajutor la dosarele din biroul bunicului meu, le-a spus aruncându-le o privire. Ce se întâmplă aici?

— Citim despre comoara ascunsă în Takeshin, a spus veselă Lottie, şi toți ochii din bibliotecă s-au întors spre ea, ca şi cum tocmai rostise o înjurătură.

Regina şcolii n-a părut însă deloc entuziasmată. O cută abia vizibilă a apărut pe fruntea ei.

— Sunt puțin nedumerită. Puteți să mă lămuriți? S-a apropiat de ei, fluturându-şi genele cu un aer dulce, dar totodată ciudat de amenințător. Nu ştiu cum merg lucrurile la Rosewood. Beneficiezi de un regim special doar pentru că eşti prințesă?

Lottie a înghițit în sec.

— Ăăă, nu.

— Bun. Atunci cu siguranță înțelegi că ar trebui să-ți foloseşti timpul liber pentru a lucra la proiectul tău final, nu pentru a te amuza cu un mit prostesc.

Zâmbetul lui Sayuri era atât de calm, că nici n-ai fi zis că tocmai scosese pe gură asemenea vorbe. Apoi a adăugat:

— N-am vrea să pleci de aici fără notele de care ai nevoie, nu-i aşa?

Cu o mişcare rapidă a mâinii, Sayuri a închis cartea cu un bufnet puternic, apoi s-a răsucit rapid, lăsând-o pe Lottie mască.

Dând din umeri în semn de scuză, Haru a urmat-o. În vreme ce-i privea îndepărtându-se, Lottie nu s-a putut abține să nu se întrebe cum de o fată atât de aspră putea avea un partizan aşa de blând. Se părea că cercetarea lor se încheiase.

8

Haru era... ciudat. Acesta era singurul cuvânt la care se putea gândi Jamie. Era un mentor incredibil, dar Jamie nu mai cunoscuse niciodată un partizan ca el. Partizanii erau calculați, serioşi, letali, tot ce nu era Haru, şi lui Jamie îi era greu să creadă că băiatul ăsta era cu patru ani mai mare decât el. Aşa că, atunci când Haru l-a întrebat dacă nu vrea să meargă cu el la izvoarele calde după antrenament, ar fi trebuit să refuze şi să spună că era un lux frivol, şi să-l certe că era un partizan atât de leneş. Dar nu o făcuse. Şi iată-l aici.

Erau singuri în bazin şi Jamie îl privea pe Haru fascinat. Felul calm în care se mişca prin aburi, linia bine definită a maxilarului care înflorea atunci când zâmbea... Era atât de relaxat, atât de liniştit. Îi amintea puțin de Raphael, dar n-avea nicidecum vanitatea lui. Părul lui Haru devenise un ghemotoc pufos şi deosebit de caraghios, dar cu siguranță avea fizicul unui partizan.

— Ce crezi de Demonul Roz? a întrebat deodată Haru, întrerupându-i gândurile şi făcându-l să-şi întoarcă privirea, stânjenit că fusese prins holbându-se.

— Cred că trebuie să fii întotdeauna prudent cu lucrurile despre care nu ştii, mai ales când există o amenințare cunoscută.

Trecuseră trei zile de la frenezia din sala de mese şi misterioasa motociclistă nu mai fusese văzută. Personal, Jamie nu înțelegea de ce se făcea atâta caz de ea.

Haru a râs, amuzându-se de răspunsul serios.

— Indiferent cine ar fi ea şi banda ei, creează multă senzație în rândul tinerilor din Japonia.

Lui Jamie îi plăcea cum vorbea Haru, simplu şi direct, cu voce suavă şi liniştitoare.

Maxilarul i s-a încleştat la acest gând. Partizanii nu trebuiau să aibă vocea suavă.

— Am auzit că în curând va fi ziua ta, a afirmat Haru, rezemându-se relaxat de latura de piatră a bazinului, fără să-şi dea seama că tocmai intrase pe un teren stânjenitor.

— Eu nu-mi sărbătoresc ziua de naştere, a spus Jamie cu sinceritate, sperând să pună punct discuției, numai că efectul nu a fost cel dorit.

Haru a afişat deodată o expresie curioasă.

— De ce nu?

Fiindcă nu voia să vorbească despre moartea mamei lui, Jamie s-a gândit că era mai bine să plece.

— Trebuie să văd ce face stăpâna mea.

S-a auzit un alt hohot de râs, mai blând de data asta, şi a sunat aproape a compasiune.

— Lottie e cu Miko. Lucrează.

Jamie s-a încordat şi mai tare, neputând să-i spună că Lottie nu era „stăpâna” la care trebuia să se ducă.

— E o fată tare dulce prințesa ta, a continuat Haru. Voi doi nu vorbiți prea mult.

Nu era o întrebare, dar afirmația l-a luat pe nepregătite.

— Noi... a început el.

Dar mintea i s-a înnegurat de la căldură şi aburi, şi în aerul cețos s-au ivit amintiri neclare.

„E vina ta, e vina ta!”

Dăduse greş, şi Leviathan luase formula Hamelin şi fusese cât pe ce să-i ia şi pe el şi pe Lottie – şi asta

pentru că el îşi concentrase toată atenţia pe Lottie şi Ellie. Da, fusese prea concentrat asupra lui Lottie, substitutul, care insistase că ea îşi alesese rolul şi că el era cel care se pierduse.

„Te vor lăsa cu toţii în urmă."

— Eşti bine? Haru îşi apăsă dosul palmei pe fruntea lui Jamie, făcându-l să tresară. Cred că baia asta e prea fierbinte pentru tine.

În ochii lui de culoarea ciocolatei se vedea o îngrijorare sinceră şi lui Jamie i s-a strâns inima într-un fel care-l irita.

— Suntem bine, a spus el în cele din urmă. Dar tu şi Sayuri? Pari foarte fericit să o laşi să dispară de una singură.

Haru a zâmbit, dar nu era zâmbetul cald şi luminos cu care începuse să se obişnuiască Jamie, ci mai degrabă unul meditativ, preocupat într-un fel trist. Haru s-a rezemat de marginea de piatră a bazinului pentru a privi cerul noptatic.

— Sayuri, Sayuri! Tăioasă ca un cuţit, a murmurat el, continuând să se uite lung la cer, ca şi cum se aştepta ca stelele să-i dea un răspuns la o întrebare pe care Jamie nu o putea auzi. E ca o surioară pentru mine, şi vreau să aibă o viaţă bună.

Aşa gândise şi Jamie întotdeauna despre Ellie. Şi exact de aceea trebuia să păstreze distanţa, ca să-şi poată îndeplini sarcinile aşa cum trebuia, fie că ei îi plăcea sau nu. Se simţea mai bine ştiind că şi Haru gândea la fel, chiar dacă făceau asta în feluri diferite.

Apoi Haru a spus cel mai rău lucru posibil.

— Dacă nu ai fi partizan, ce altceva crezi că ai vrea să faci?

Cuvintele erau nişte ace de gheaţă care străpungeau căldura băii.

— Nu ştiu, a răspuns în cele din urmă Jamie, pe un ton la fel de rece cum îşi simţea inima. Nu m-am gândit la asta.

Jamie a ieşit din bazin şi şi-a luat prosopul, arătând clar că nu dorea să mai continue discuţia, când a simţit degetele lui Haru cuprinzându-i încheietura mâinii.

Privirea i se schimbase. Ciocolatiul mângâietor devenise cafeniul lemnului de stejar, întunecat şi înţelept, iar strânsoarea lui era atât de puternică, încât Jamie era convins că sub piele începeau să i se ivească vânătăi.

— Ar trebui să te gândeşti la asta.

Vocea lui Haru nu mai era suavă, ci părea o fântână adâncă, învăluită în mister.

— Am auzit că eşti talentat. Muzică, poezie... De ce ai ales cursul meu? Ai fi putut face teatru, muzică sau caligrafie. De ce kendo?

Pentru prima oară în viaţa lui, Jamie a avut o senzaţie pe care nu o mai simţise până atunci. Nu-şi putea găsi cuvintele. Aşa că, în loc să răspundă, a făcut ce s-a priceput mai bine.

— Dă-mi drumul sau îţi rup braţul!

Haru i-a dat drumul, recăpătându-şi atât de uşor şi de spontan atitudinea relaxată, încât părea că nici nu şi-o schimbase. Din nou i-a înflorit pe faţă un zâmbet, care a devenit tot mai larg.

— Îmi pare foarte rău dacă te-am supărat.

Noul ton l-a făcut pe Jamie să se simtă prost pentru că reacționase cu atâta asprime. Haru a continuat să-i ofere lui Jamie zâmbetul său luminos şi a adăugat:

— Sper că încă mai putem fi prieteni.

Lui Lottie îi plăcea să facă costume. Îi plăcea, îi plăcea, îi plăcea la nebunie! Asta combina toate activitățile ei preferate: pictura, decorațiunile, să spună poveşti şi basme. Şi – da! – afla atât de multe basme noi, despre fantome şi demoni japonezi, yōkai şi kami. Existau yōkai buni şi yōkai răi, şi adeseori cei mai fioroşi erau cei mai cumsecade. Era atât de diferit de folclorul cu care crescuse ea! Tot ce-şi dorea era să o poată înțelege pe Sayuri la fel cum înțelegea basmele acestea.

— Kabocha-chan! a mormăit Miko, cu gura plină de ace cu gămălie.

Era un nume de alint, pe care-l inventase ea după ce aflase că Lottie răspundea la „Dovlecel”. Miko habar nu avea că de fapt ăsta era numele ei adevărat.

— Ce e obiectul ăla?

Lottie a avut nevoie de un moment ca să-şi dea seama la ce se referea, până când Miko a dat din cap în direcția diademei aşezate pe masa de lucru. Chiar şi printre toate grozăviile întinse acolo, lujerii răsuciți ai diademei de argint sclipeau cu propria lor magie, iar opalul în formă de semilună din centrul ei era ca o picătură de lapte lucind în culorile curcubeului.

— Ah, e o moştenire de familie. Speram să includ modelul într-unul din costume.

Miko şi-a încrețit nasul şi a luat o gură din băutura albastră fluorescentă care mirosea a gumă de mestecat.

— În niciun caz! Energia ei mă distrage.

— Poftim?

Lottie a clipit mărunt, întrebându-se dacă de fapt întâlnise o altă persoană care putea să simtă forța ciudată a diademei Lilianei.

— Am zis: ia-o de-aici! Azi trebuie să facem o probă. Fecioara noastră o să vină aici curând.

Dând din cap fără tragere de inimă, Lottie a băgat încet diadema în geanta ei de sub masă. Cerându-i scuze în şoaptă ca şi cum ar fi fost o persoană în carne şi oase, şi-a spus că va trebui să încerce mai târziu să o convingă pe Miko.

Nu după mult timp a fost din nou absorbită de lucrul ei, întorcându-se la cusăturile complicate de care era nevoie pentru a crea blana de pisică din costumul ei. Era un monstru-fecioară-felină-vampir frumos şi totodată înspăimântător. Părea un amestec bizar, dar Miko o asigurase că avea să fie potrivit pentru poveste, deşi încă nu i-o spusese. Elevii de la cursul de teatru erau împărțiți în grupuri care să interpreteze diverse piese la sfârşitul verii. În fiecare grup erau doi designeri de costume sau de decoruri, doi muzicieni, doi scenarişti şi trei actori. Şi poate că dacă Lottie ar fi fost mai atentă la tot ce se petrecea în afara ciudatului său însemn regal, nu ar fi fost atât de şocată să descopere cine avea să poarte costumul ei de monstru-fecioară-felină-vampir.

— Bună, prințesă!

Lottie şi-a ridicat privirea şi a văzut o chică strălucitoare de păr roşu şi o față plină de piercinguri.

— Cum merge costumul meu? a întrebat Rio.

— Scuze, Rio, a început Lottie, dar nu cred că facem costumul tău. Ăsta e pentru fecioară.

Un zâmbet afectat a apărut pe fața lui Rio, şi Miko şi-a dat ochii peste cap în spatele lui.

— O, dar, Kabocha-chan... – Lottie s-a zbârlit auzind numele, căci nu-i plăcea când altcineva în afară de Miko îl folosea – ... eu sunt fecioara voastră.

Apoi a făcut o piruetă teatrală, mişcându-se cu toată grația unei gheişe, înainte de a reveni la atitudinea lui infatuată obişnuită.

— E un onnagata, a intervenit Miko, salvând-o pe Lottie. Un băiat care joacă rolul unei fete într-o piesă de teatru. E bun.

„Bun” era o laudă cu totul deosebită din partea lui Miko.

Rio a zâmbit, lăsându-şi capul într-o parte cu o grație categoric feminină.

— Orice apariție e un spectacol, Lottie.

— Bine atunci! Lottie şi-a regăsit în cele din urmă glasul şi s-a dus spre Rio, gândindu-se deja cum avea să-i pună el în valoare costumul. Hai să te probăm!

Îmbrăcat cu o rochie lungă, neagră şi subțire, Rio a început să se transforme din nou într-o altă ființă, gesturile şi expresiile devenind delicate şi sfioase, ca şi cum veşmântul însuşi i-ar fi modificat instantaneu starea.

Lottie şi Miko au început să prindă materialul în ace pe el cu cea mai mare grijă. Treaba era că acest costum de pisică-vampir trebuia să se poată desprinde de pe Rio, pentru a-l transforma într-o fecioară elegantă. Între

Rio şi Miko exista o relaţie de apropiere care putea fi obţinută doar prin cunoaştere.

— Cum de vă ştiţi cu toţii? a întrebat Lottie, cu gura plină de ace.

— Wei merge la şcoala noastră parteneră din China. A venit anul trecut la şcoala de vară şi ne-am împrietenit cu el, aşa că a făcut cerere să vină din nou, a explicat Rio. Eu am început la Takeshin anul trecut, când m-am mutat în Japonia din Filipine împreună cu tatăl meu. El este japonez, dar mama e filipineză. E doctoriţă în Manila. O să vină aici de Anul Nou.

— Eu şi Rio am decis să rămânem cu Sayuri anul ăsta, la şcoala de vară, a adăugat Miko, pe un ton absent, atentă încă la costum, ca să-i fim alături în timpul divorţului părinţilor ei.

„Divorţ!" Lottie chiar se întrebase cum erau părinţii ei, şi acum, auzind acestea, a simţit un soi de compătimire pentru aparent impenetrabila regină a şcolii.

— Ştii basmul Nabeshima Bakeneko? a întrebat Rio, schimbând subiectul, şi Lottie a remarcat că până şi vocea lui devenise mai dulce, de parc-ar fi fost dată prin miere.

— Ştiu că e despre o pisică-vampir care se transformă într-o fecioară frumoasă, dar Miko nu mi-a spus şi restul.

Un chicotit a ieşit din gura spiriduşului albastru, şi ea a dat uşor din cap spre Rio, făcându-i semn să continue.

— Se spune că era povestea preferată a fondatoarei şcolii noastre şi e un basm destul de înspăimântător...

În vreme ce Rio vorbea, Lottie s-a întors cu gândul în copilărie, când, întinsă în pat şi purtând diadema care pe atunci îi era prea mare, o avea pe mama ei lângă ea, spunându-i cele mai captivante poveşti.

— Din clanul Nabeshima făcea parte şi prinţul din Hizen, frumos şi preaiubit, iar în palatul lui trăia o femeie a cărei frumuseţe o completa pe a prinţului, la fel cum un crin întregeşte frumuseţea unui trandafir.

Lottie a fost surprinsă de coincidenţa alegerii florilor[2], şi gândul la ele a tulburat-o adânc.

Rio a continuat.

— Numele ei era Aoi Tōyō şi era preferata prinţului. Dar într-o noapte, pe când era singură în cameră, umbra de pe peretele ei a început să se mişte, furişându-se spre ea şi transformându-se într-o pisică neagră monstruoasă, care s-a năpustit asupra ei şi a sugrumat-o, omorând-o, ca pe un biet şoricel. Când a gustat sângele lui Aoi Tōyō, acea pisică monstruoasă a intrat în pielea ei. În următoarele săptămâni, preaiubitul prinţ şi-a pierdut tot mai mult puterile, până când n-a mai putut merge, nici vorbi, şi a rămas să zacă în pat, agăţându-se cu ultimele puteri de viaţă.

I-a trebuit un moment lui Lottie ca să-şi dea seama că Rio tăcuse.

A clipit.

— Ce? Doar nu e ăsta sfârşitul?

— O, nu, nu e. Prinţul a fost salvat de unul dintre soldaţii lui, care se înjunghia în picior în fiecare noapte, pentru a împiedica pisica-vampir să-l adoarmă. Au

---

[2] *Lily* înseamnă „crin”, *rose*, „trandafir”. (n.tr.)

omorât pisica-vampir şi prinţul a trăit fericit până la adânci bătrâneţi. Sfârşit. Teribil de plictisitor!

Dar lui Lottie nu îi păsa de prinţ.

— Şi Aoi Tōyō? a întrebat ea, confuză.

Miko şi Rio s-au uitat la ea cu o expresie pe care Lottie nu a înţeles-o.

Miko s-a întors la treaba ei şi a răspuns cu o voce monotonă:

— Ea nu are un sfârşit prea fericit.

9

— Japonia e cel mai sigur loc de pe pământ.

Cuvintele lui Haru au fost însoţite de o bătaie de palmă liniştitoare pe spatele lui Jamie, şi Lottie a privit curioasă cum Jamie s-a încordat. Părea că se întâmplase ceva; vraja pe care Haru o aruncase asupra partizanului lor era în mod clar ruptă.

— Nu se pot comanda lucrurile de care e nevoie, ca să fie trimise la şcoală? a întrebat Jamie, încruntându-se la Lottie ca şi cum ar fi fost doar vina ei.

— Durează prea mult, a spus Lottie, şi nu ne permitem să pierdem timpul, trebuie să terminăm costumele de monstru-fecioară-felină-vampir.

Nu era o minciună, dar nici pe de-a-ntregul adevărat nu era.

— Da, şi în plus... Ellie a trecut repede pe lângă Jamie, îndreptându-se către maşină. Trebuie să ies puţin din şcoala asta, altfel simt că explodez.

Jamie a întors o privire dezgustată spre Ellie.

— La Rosewood n-ai niciodată problema asta.

— Asta pentru că la Rosewood nu există nicio regină a şcolii cu care sunt obligată să stau în cameră.

Lottie tot mai încerca să o înţeleagă pe Sayuri, iar fărâma de informaţie pe care i-o dăduse Miko despre părinţii ei o făcea şi mai curioasă. Tot ce ştia cu siguranţă era că aversiunea lui Ellie faţă de ea nu avea să-i fie nimănui de folos.

Lottie ştia că nu erau în totalitate în siguranţă să iasă din incinta şcolii, dar Jamie nu înţelegea cât de important era pentru Ellie. În schimb, când se gândea cât de speriată fusese Ellie să părăsească palatul, Lottie o înţelegea perfect. Să o vadă pe Ellie acum dornică să iasă în lume, aproape la fel de însufleţită ca înainte... nu putea fi decât un semn bun.

Când Miko şi Lottie îşi dăduseră seama că nu aveau pantofi negri cu platformă numărul lui, Rio venise cu propunerea că ea ar trebui să se folosească de asta drept pretext, şi astfel să iasă să vadă Tokyo-ul.

— Jamie nu m-ar lăsa niciodată, le mărturisise Lottie pe un ton solemn.

— Jamie? El ar trebui să facă ce vrea stăpâna lui, remarcase Rio, ridicându-şi o sprânceană ciufulită.

— Poate să le ducă Haru, dar trebuie să meargă şi Jamie, spusese Miko, şi un comentariu invizibil a trecut între spiriduşul albastru şi muza lui cu păr roşu, ceva

ce a lăsat-o pe Lottie îngrozitor de curioasă şi inexplicabil de neliniştită.

Şi totuşi, iat-o acum îndreptându-se către cartierul modei din Tokyo, împreună cu Jamie, Ellie şi Haru.

Când au intrat în Harajuku, lumea s-a învârtejit în jurul lor ca un curcubeu înceţoşat. Ticsite cu băieţi şi fete în haine colorate, străzile păreau un desert mare, dulce şi lipicios, o lume făcută din decoraţiuni de tort.

— Tipul ăla chiar poartă o cămaşă Vivienne Westwood?

Ochii lui Ellie aproape îi ieşiseră din cap în vreme ce se holba la un băiat cu părul decolorat, îmbrăcat în haine zdrenţuite ţinute laolaltă cu ace de siguranţă.

— De când îţi pasă ţie de modă şi designeri? a tachinat-o Lottie.

Ellie şi-a ridicat mâinile, în semn de apărare.

— Vivienne Westwood a fost o artizană a mişcării punk şi noul romantism în modă, şi salut respectuos tot ce merită respectul meu.

Haru zâmbea încântat, conducându-le şi arătându-le diferite buticuri şi tarabe cu mâncare. Până să se dezmeticească Lottie, treceau pe lângă vitrine în care erau expuse salopete Disney vintage, în vreme ce se îndopau cu vată de zahăr în culorile curcubeului. Se simţeau cu adevărat ca într-o vacanţă.

Un evantai de hârtie cu margarete şi cu mâner auriu i-a atras atenţia lui Lottie. S-a întrebat ce-ar fi crezut mama ei despre toate lucrurile astea şi a simţit o durere în piept când şi-a dat seama cât de mult timp trecuse de când nu se mai gândise la ea. Şi-a dus instinctiv mâna la geantă, simţind nevoia să-şi mângâie diadema.

— Ajunge! s-a răstit Jamie, făcând-o pe Lottie să tresară. Am luat pantofii. Acum hai să ne întoarcem la Takeshin!

Tot trupul lui era încordat.

— E prea aglomerat. Nu suntem în siguranță.

Era îmbrăcat într-o cămaşă şi jeanşi negri şi purta ochelari de soare întunecați, arătând ca un actor perfect pentru Men in Black.

— Jamie! a mârâit Ellie la el, iar în ochii ei începea să se adune furtuna. Nu vorbeşti aşa cu Lottie. Niciodată!

În vocea ei se simțea o notă tăioasă şi amară, ca şi cum ar fi avut în gură nişte zaț de cafea pe care voia să-l dea afară.

Asta nu fusese o muşcătură în joacă a lupilor din haită, cu care era Lottie obişnuită, ci furie adevărată, furie umană, şi asta a neliniştit-o.

— Se uită lumea la noi, a şoptit Lottie, părând să nu-şi dea seama de tensiunea dintre ei.

Haru a intervenit şi el, arătându-le o revistă glossy numită Popteen, cu un model drăguț, cu buzele țuguiate, pe copertă.

— Jamie, a început el, prințesa ta şi prietena ei apar în revista asta.

Uluiți de această veste, au renunțat să se mai privească furioşi şi s-au strâns în jurul lui Haru pentru a găsi pagina din revistă în care apăreau Lottie şi Ellie. Erau trei fotografii cu ele, două în care Lottie arăta ca o prințesă perfectă şi una cu ea şi Ellie la sosirea în Japonia cu trei săptămâni în urmă, cu şapca de baseball şi ochelarii de soare care abia îi puteau acoperi

părul ciufulit. Imaginile erau înconjurate de caractere pe care nu le putea citi.

— Ce scrie acolo? l-a întrebat Lottie pe Haru, cu o voce aspră care se aşteptase să fie tremurătoare.

El i-a aruncat o privire de scuză.

— Zice că eşti în Japonia şi...

S-a oprit.

— Şi?!

— Spune că prinţesa şi factorul ei de influenţă proastă au venit în Japonia ca să creeze neplăceri într-o altă ţară.

Lottie a privit-o lung pe Ellie, care se schimonosea de parcă ar fi mâncat ceva acru şi-şi freca fruntea de parcă încerca să şteargă gândurile rele. Lottie nu se simţea foarte deranjată când oamenii vorbeau despre ea, dar Ellie da, indiferent de situaţie.

— Înţeleg, a zis Lottie.

Şi şi-a aşezat pe faţă un zâmbet. „Fii bună, curajoasă, de neoprit! Te rog, te rog, fii curajoasă!”

— Ce prostie! a continuat. Cel mai bine e să ignorăm totul.

A luat revista de la Haru şi a pus-o la loc pe raft.

Haru i-a zâmbit larg.

— O atitudine uimitoare! a spus el, dar Ellie şi Jamie nu au fost prea uşor convinşi şi au privit-o suspicioşi, cu pleoapele uşor strânse.

— Cred că Jamie are dreptate, ar trebui să ne întoarcem curând, a adăugat Lottie şi a pornit spre ieşirea din magazin, dându-le de înţeles să o urmeze.

Ah, de-ar fi rămas înăuntru...

Mai întâi au auzit-o. Era un zumzet electric îndepărtat care a devenit tot mai puternic, transformându-se într-o simfonie ascuțită, scârțâitoare de motoare şi roți. Apoi s-a simțit mirosul: combustibil şi foc şi pucioasă infernală. Toată lumea s-a repezit către trotuar, disperată să zărească figura legendară. Un scârțâit de roți şi iat-o, o fulgerare trecând în zigzag prin trafic. Demonul Roz.

Strălucirea de pe fața lui Ellie era de necontestat. Ochii i se aprinseseră de emoția momentului.

Motocicliştii, trei la număr, s-au oprit cu o alunecare, răsucindu-se şi creând un zid impenetrabil în capătul îndepărtat al străzii. În centru, orbitoare în soarele alb, Demonul Roz şi-a ridicat arma, bâta de baseball decorată, îndreptând-o către Lottie şi grupul ei. Era o amenințare în acest gest şi părea, în mod ciudat, un avertisment. Lottie era sigură că demonul îşi ațintise privirea în ochii ei.

— Ciudat! N-a mai făcut niciodată asta, a remarcat Haru, părând mai degrabă curios decât îngrijorat. De obicei dispare după ce îşi face apariția.

Lottie a simțit un fior pe şira spinării.

— De ce se holbează la noi? a întrebat ea cu voce slabă.

— Nu ştiu şi n-o să rămânem aici ca să aflăm. Haideți! a spus Jamie, apucându-le pe prințesă şi pe înlocuitoarea ei pentru a le lua de acolo.

— Briktah, Jamie! a strigat Ellie. Hei, dă-mi drumul! Eu...

Jamie a smucit-o pe Ellie şi ea a pornit-o înainte fără tragere de inimă, uluită de strânsoarea lui puternică.

— Nu vreau să risc, a spus Jamie şi a tras-o mai aproape, dar Lottie l-a auzit murmurând furios: Gândeşte-te la mica ta sessa!

Ochii lui Ellie s-au îndreptat rapid către Lottie.

Au grăbit pasul spre locul unde era parcată maşina lor, în vreme ce oamenii continuau să alerge cu telefoanele în mâini pentru a prinde o imagine cu Pinku-Oni-chan. Abia când au ajuns la maşină au înțeles că erau urmăriți.

Unul dintre motociclişti, cu cască albă şi costum bleumarin, a venit în viteză de după colț pe motocicleta lui albastru-cobalt, apărând ca un tunet. Sunetul motoarelor anunța că în curând aveau să-l urmeze şi ceilalți motociclişti.

O scânteie letală s-a aprins în Haru şi partizanul a început să se transforme. Ochii lui căprui adânci s-au întunecat şi s-au umplut de umbre. Era ca şi cum suprafața pământului se crăpase, dând la iveală o lavă clocotitoare şi periculoasă.

— Stați lângă mine! a spus Haru, şi vocea lui nu mai era o briză plăcută de vară, ci un abis de foc scânteietor şi intens.

Lottie s-a uitat la el, căutând băiatul blând din urmă cu câteva minute, dar băiatul acela dispăruse, iar asta a cam speriat-o. Era o spaimă pe care o mai simțise doar de două ori până atunci, când Saskia încercase să o răpească şi la sabotajul de la Conacul Tompkins. Era o senzație de neputință totală, şi trupul a început să-i tremure, căci nu putea să uite amintirea absolut îngrozitoare a momentului când Leviathan o capturase, adică îi capturase. O mână care o înşfăcase de braț a

încercat să o tragă peste drum, către maşină, dar ea nu se putea mişca. Era încremenită de spaimă că putea fi din nou la cheremul lor.

— Nu pot, a scâncit Lottie, cu picioarele moi.

Era scârbită de slăbiciunea ei, dar frica o copleşea. Era aproape ca şi cum simțea mirosul de Leviathan, un fum înțepător care se strecura insidios în viața lor pentru a-i sufoca.

Un mârâit ca de lup i-a ajuns la ureche, urmat de o răsuflare caldă şi liniştită când a fost ridicată de jos. A înălțat privirea şi a văzut lumea trecând în viteză pe lângă ea, străzile în culori de acadele din Harajuku neclare în spatele a doi ochi căprui.

Jamie o ducea în brațe. Nu, nu doar o ducea în brațe, ci alerga cu ea, ca şi cum n-ar fi cântărit mai greu decât un pisoi.

— N-o să îngădui să se mai întâmple asta, a murmurat Jamie şi, pentru o fracțiune de secundă, Lottie s-a simțit cu adevărat în siguranță.

Ellie a ajutat-o pe Lottie să intre în maşină, în vreme ce Jamie s-a îndreptat spre scaunul şoferului.

— O să fie OK, Lottie, a spus Ellie cu o voce liniştitoare. Nu ai de ce să te temi. Ei nici măcar nu se mişcă, doar... Ellie a tăcut la sunetul motoarelor ambalate demonstrativ. Doar ne privesc.

Lottie şi-a îndreptat spatele, simțind încă lumea ca pe o spaimă nedesluşită, şi pe fereastra din spate a maşinii care se mişca deja îi vedea: erau patru acum. Roz, galben, mov şi albastru, ca nişte flori profilate pe orizont, şi stăteau nemişcați. Încet-încet, au devenit tot mai mici pe măsură ce maşina se îndepărta de ei. Dar

nici nu şi-au întors motocicletele. Au rămas încremeniți în loc, urmărindu-i cu privirea, până când au dispărut.

Oricât de mult s-ar fi îndepărtat, Lottie continua să simtă prezența Leviathanului, ca şi cum un ciob ar fi trecut prin maşină şi i-ar fi străpuns inima.

10

— Nu avem de ales, trebuie să luăm în calcul că pot face parte din Leviathan.

Jamie umbla de colo colo pe platforma de lemn din fața uşii de carton a camerei lor.

Trecuseră câteva ore de la întâlnirea cu Demonul Roz şi Lottie nu-şi putea scoate imaginea din minte. Felul în care străbătuse oraşul ca un uragan, fascinația lui Ellie pentru ea, felul cum îi privise insistent gaşca...

— Nu ştim dacă se uitau în mod special la noi, dar de ce umblă pe motociclete?

Ellie stătea întinsă pe salteaua ei în lumina strălucitoare de topaz care pătrundea prin hârtie, făcând pe avocatul diavolului.

— Poate că ştiu că suntem în Japonia. Poate că ne caută.

— Imposibil. În revistă scrie că apăruseră înainte să ajungem noi aici.

— Ştiu, dar... Lottie s-a înfiorat, cu privirea către iaz, încă nelinişti tă că Leviathan era atât de aproape. Cred doar că trebuie să nu uităm să fim prudenți. Ei au

formula Hamelin – Dumnezeu ştie ce au de gând să facă cu ea. Cel mai bine e să presupunem că lacheii lor, Julius şi Ingrid, ar putea să vrea să se răzbune după ce le-am scăpat.

Rostindu-le numele, Lottie a văzut în faţa ochilor duoul furios şi letal, cu faţa rotundă de felină a lui Ingrid şi accentul de sud-american al lui Julius.

— Lottie are dreptate, a intervenit Jamie, iar cele două fete s-au întors spre el.

— Am?

Lottie a înghiţit în sec, nefiind sigură că auzise bine, iar Jamie i-a întâmpinat expresia confuză cu o privire serioasă. Trecuse mult timp de când nu se mai arătase de acord cu ea.

— Da, am, a spus ea repede. Nu putem să ne asumăm niciun risc. Doar pentru că ne aflăm într-o altă ţară nu înseamnă că suntem în siguranţă.

— Dar nu putem să acuzăm pe oricine, a spus Ellie. Nu avem nicio dovadă că Demonul Roz... adică motocicliştii ăia ne voiau răul. Nu au încercat să ne urmărească.

Jamie era ferm, de neabătut.

— Şi Haru a fost deranjat de ei. E instinctul partizanului de a simţi pericolul, şi l-am simţit amândoi.

— Chiar, unde e Haru? a întrebat Ellie, frecându-şi ceafa.

— S-a dus să o avertizeze pe Sayuri de o posibilă ameninţare.

Când vorbea de Haru, în vocea lui Jamie se simţea o anumită blândeţe şi Lottie s-a întrebat dacă faptul că îl

văzuse trecând în starea de partizan îl făcuse pe Jamie să-l placă din nou. Asupra ei avusese un efect contrar; nu avea să mai fie niciodată în stare să-l privească pe Haru ca până atunci.

— Doar nu vrei să o bagi şi pe regină în povestea asta! a exclamat Ellie.

— Asta e tot ce te interesează? a întrebat Lottie, fără să-şi ascundă iritarea. E posibil să fi avut o întâlnire cu Leviathan. Ai fi putut... Noi am fi putut să fim în pericol şi tu nu te gândeşti decât la Sayuri?

Lottie voia să fie blândă, chiar voia, dar în momentul ăsta era pur şi simplu prea obosită.

Tăcerea, acră şi plină de frustrare clocotitoare, a umplut camera, până când Ellie a scos în cele din urmă un oftat prelung.

— Doar ziceam şi eu... Apoi s-a ridicat în picioare. N-ar trebui să intrăm în panică. N-are niciun rost să fim paranoici şi să ne stricăm vacanța. Asta ar trebui să fie un respiro pentru noi, sper că n-ați uitat!

— Ellie, să-ți amintesc că asta nu e o vacanță?!

Lottie a tresărit la cuvintele lui Jamie, ştiind că ele nu aveau decât să o irite şi mai mult pe Ellie.

— Motivul principal pentru care suntem aici este Leviathan, a replicat Ellie.

Evident, zâmbetul liniştitor pe care-l pusese pentru Lottie s-a transformat într-un mârâit.

— Da, Jamie, sunt pe deplin conştientă că toate astea sunt din vina mea şi niciunul dintre noi nu ar fi în beleaua asta dacă voi n-ați lucra pentru fami...

Uşa de carton a glisat rapid, întrerupând-o pe Ellie. În prag a apărut Sayuri, învăluită de un halo scânteietor

şi de parfumul liniştitor al crinilor. Miko stătea în spatele ei, iar lumina amurgului îi dădea părului ei o nuanță purpurie de otravă.

— Sunteți cu toții OK? a întrebat Sayuri.

Era îmbrăcată într-o rochie de un alb orbitor care flutura în urma ei, fantomatic şi grațios.

— Suntem bine, a răspuns Ellie.

— Şi Haru. Cum s-a descurcat?

— Foarte bine, un partizan model, a răspuns Jamie adăugând chiar că Haru era un ghid foarte bun.

O expresie gânditoare a apărut pe fața lui Sayuri.

— S-a întâmplat ceva? nu s-a putut abține Lottie să întrebe.

Chipul lui Sayuri a devenit din nou o mască perfectă de calm.

— Nu. Cred doar că ar trebui să vă culcați devreme în această seară.

Lottie a încuviințat din cap, uşurată că discuția s-a încheiat. Şi atunci s-a dezlănțuit infernul.

— Nu vrei să taci? a tunat Ellie.

Lottie a rămas cu gura căscată. Nici nu-i venea să creadă ce auzise.

— M-am săturat să te văd umblând de colo colo ca şi cum ai fi perfectă. Ellie scuipa fiecare cuvânt de parcă ar fi pişcat-o. Te-am citit şi eşti o făcătură!

— Ellie!

Lottie şi Jamie au icnit la unison, dar Ellie le-a aruncat o privire tăioasă care le-a închis gura.

— Pot să-ți propun să discutăm ce te-a supărat mâine-dimineață, după ce te linişteşti?

Sayuri părea total netulburată de izbucnirea lui Ellie.

— Ce m-a supărat?

Veninul era limpede, şi Lottie şi-a dat seama că furia lui Ellie nu era legată doar de Sayuri.

— Cum ar putea să mă supere ceva când tu eşti, de fapt, perfectă?

— Ellie, trebuie să te calmezi! a zis Lottie luând-o de braţ în încercarea de a-i domoli furia, dar n-a făcut decât să-i schimbe direcţia.

— Cum pot să mă calmez când suntem prinşi în capcană? S-a răsucit brusc, cu toată furia crescându-i ca o tornadă. Nu vedeţi? Suntem prinşi aici, da, suntem prinşi, şi voi sunteţi prinşi din cauza mea. Cuşca e mai mare şi arată diferit, dar tot închişi suntem, şi la fel de neputincioşi cum am fost întotdeauna, şi totul din vina mea. DETEST asta!

— Pleacă!

Lottie a clipit pentru o clipă, neştiind cine vorbise.

— Am spus, pleacă! a repetat Sayuri. Vă mut pe amândouă în altă cameră, departe de Miko şi de mine. Cred că vă va ajuta pe amândouă să petreceţi ceva timp singure.

— O, grozav! Regina perfectă crede că ştie cum să rezolve totul. Suntem salvate, a spus Ellie tărăgănat şi plină de sarcasm.

— Am spus: PLEACĂ!

Ellie s-a încordat, în mod clar pregătindu-se să facă un alt comentariu disprețuitor, când o lacrimă a alunecat pe obrazul lui Lottie.

— Hai să mergem, Ellie! a zis ea, strângându-şi dureros pumnii.

Era îngrozitor de obosită.

Ellie nici măcar nu s-a putut uita în ochii ei, în schimb s-a întors spre Jamie, care i-a aruncat o privire de o dezamăgire atât de profundă şi de intensă, încât chiar şi Lottie i-a simțit asprimea.

— Bine, o să plecăm, a zis ea.

Jamie le-a ajutat să-şi mute lucrurile. Toată lumea din dormitoare le-a privit într-o tăcere plină de curiozitate cum îşi târşâiau picioarele încălțate în papuci pe coridoarele de lemn, către micuța cameră liberă care fusese înainte ocupată de vreo treizeci de lampioane de hârtie pictate manual. Era înghesuită şi mult mai puțin elegantă decât fosta lor cameră, dar Lottie nu avea energia să-i mai pese. Anastacia şi Lola au băgat capul pe uşă, dar Lottie a clătinat din cap, nedorind să explice.

— O să fiți OK? i-a şoptit Jamie în uşă, mutând şi ultimele bagaje.

Era aproape plăcut să-l vadă din nou îngrijorat.

— Eu o să fiu bine. A zâmbit, fără să-i pese că zâmbetul ei arăta fals. Întotdeauna sunt.

Deşi nu putea vorbi în numele lui Ellie.

Jamie a încuviințat din cap şi ea l-a urmărit cu privirea cum se îndepărta pe aleea întunecată, în vreme ce o nouă simfonie a creaturilor nocturne începea în lumina lunii.

După ce Jamie a dispărut, Lottie şi-a pus pijamaua largă cu Hello Kitty, cu top şi şort, pe care o cumpărase din Harajuku şi s-a întins în patul ei. Ellie a făcut la fel şi au rămas amândouă în tăcere, zgâindu-se la tavan, până când una dintre ele a îndrăznit să rupă tăcerea.

— Ellie, a început Lottie, simțind numele prietenei sale ca pe un obiect străin în gura ei. Ştii că nu e vina ta, da?

— Pentru tine e uşor să zici asta.

Cuvintele au venit ca un ghiont în stomac şi Lottie s-a întors să se uite la prințesa ei. Elle s-a răsucit pe saltea cu fața la ea.

— N-ar fi trebuit să spun toate lucrurile alea. Pur şi simplu, m-am înfuriat atât de tare când am văzut pozele cu noi din revistă. Mă simt atât de neputincioasă!

Dar pe Lottie nu o deranja izbucnirea lui Ellie; ci motivele care o declanşaseră.

— Nu-mi pasă de asta, a răspuns ea. Mă bucur că le-ai spus. Doar că... aş vrea să fii sinceră cu mine.

Abia când a terminat de vorbit, Lottie şi-a dat seama că se gândea din nou la acel sărut, căci nici acum nu ştia ce însemna.

— Ei, poate că mass-media are dreptate... a spus Ellie uşor deprimată.

— Ce?

— Despre mine. Sunt o influență proastă. Tu nici măcar n-ai fi aici dacă n-ai fi substitutul meu, şi dacă nu erau notele alea. Dacă Leviathan...

— Aş prefera să fi fost Leviathan. Încă mă mai gândesc uneori că poate am făcut doar o greşeală stupidă.

— Poate că greşeala stupidă a fost în primul rând că ai devenit substitutul meu.

— Ellie! a mârâit Lottie, un sunet pe care nu era obişnuită să-l scoată, dar nu s-a putut abține. Cum

poți să spui asta? Cum poți să spui ceva atât de crud? Eu credeam... şi sărutul ăla, şi totul. Ce-i cu tine?

Cuvintele s-au rostogolit din gura ei, ca şi cum ar fi tuşit sârmă ghimpată, şi nu le-a putut opri. De ce o mai voia Ellie lângă ea dacă asta era ceea ce gândea? După toate momentele grele prin care trecuseră împreună, cum îşi putea schimba părerea pentru a spune ceva atât de ridicol?

— Ce? a bolborosit Ellie.

Asta era prea mult. Lottie s-a ridicat de pe salteaua ei şi s-a repezit la uşă, unde se aflau adidaşii ei, şi s-a încălțat.

— Mă duc să alerg puțin. Ne vedem mai târziu.

— Lottie, aşteaptă! Nu asta am vrut să spun. Eu...

Dar Lottie a trântit uşa violent, pentru a nu o mai auzi pe Ellie, şi a fugit afară să fie aproape de insectele din noapte şi să poată țipa.

11

Aerul nopții târzii era încins şi greu, lăsând o peliculă de transpirație lipicioasă pe pielea lui Lottie. Hainele i se lipiseră de trup ca şi cum folosise nişte adeziv, iar aşchia subțire a lunii oferea prea puțină lumină pe potecile întunecate. Alergase pe platforma de lemn din jurul uriaşului iaz şi de-a lungul uneia dintre aleile care duceau în preajma pădurii de bambus. În cele din urmă, picioarele ei au încetinit pasul şi s-a trezit în fața altarului pisicilor, unde statuile cu ochi mijiți şi rânjete

de piatră o priveau ciudat. Probabil că sângele ei fusese deosebit de gustos, deoarece vedea cum pe braţe şi picioare i se iveau umflături rozalii usturătoare de la ciupiturile de ţânţari.

— Şi bănuiesc că pisica-vampir din Nabeshima îmi va vrea şi ea sângele, nu? a spus Lottie gâfâind în sus către una dintre statuile de piatră, punându-şi mâinile pe genunchi în timp ce-şi trăgea răsuflarea. Mă tem că va trebui să se grăbească, altfel ţânţarii o să-l ia pe tot.

A încercat să-i zâmbească pisicii, simţindu-se caraghioasă şi singură în tăcerea care a urmat.

Cele câteva lumini rămase aprinse în dormitoare păreau o ceaţă în noapte, iar strălucirea slabă a lunii s-a ascuns în spatele unui nor, lăsând-o pe Lottie cufundată în beznă. Nu era un întuneric doar fizic, ci şi întunericul din mintea ei, al neştiinţei şi nesiguranţei.

Atât de multe erau în capul ei: Leviathan, Jamie, Ellie, Sayuri. Nimic nu părea închegat; chiar şi propria părere despre sine începea să i se pară deformată şi confuză.

„Influenţă proastă.” Cum putea Ellie să spună ceva atât de stupid?

— Ce să fac? a întrebat ea statuile. De unde să încep?

Lottie ştia că întrebările erau inutile, dar nici nu se aşteptase să primească un răspuns.

Din umbre a ieşit cea mai mare pisică neagră pe care o văzuse vreodată. Era un motan, şi ochii lui străluceau galbeni; părea ca o pisică de vrăjitoare şi păşea cu un mers fluid, ca şi cum prinsese formă din întuneric.

Lottie s-a uitat cum pisica se aşază la picioarele ei. „Pisica-vampir din Nabeshima.” Acesta a fost primul

gând al lui Lottie, şi dacă într-adevăr urma să moară prin strangulare şi să i se fure sângele şi pielea, atunci în primul rând era vina ei pentru că sugerase asta pisicilor de piatră. Gândul i-a trimis un fior pe şira spinării şi a făcut-o să vrea să se tragă încet în spate şi apoi să o ia la fugă ca din puşcă spre cameră. Dar motanul doar a stat acolo şi a privit-o, cu coada alunecând de la stânga la dreapta, de la stânga la dreapta.

„N-ar trebui să ignori niciodată lucrurile astea."

Erau cuvintele lui Miko, dar gândul de a urma această pisică oriunde în mijlocul nopții era înspăimântător.

Privirea lui Lottie s-a ațintit pe coada care se mişca. Ce-ar fi făcut Liliana? Oare ea fusese în Japonia? Simțise aceeaşi îngrijorare şi nesiguranță?

Dacă da, atunci în mod sigur le înfruntase, iar dacă nu, în primul rând Lottie nu i-ar fi cunoscut niciodată pe Ellie şi Jamie şi pe toți prietenii ei de la Rosewood şi Takeshin.

— În regulă, atunci. Arată-mi drumul!

Motanul mare şi negru a continuat să se holbeze la ea, nemişcat, şi Lottie a început să se simtă stânjenită când şi-a dat seama că vorbeşte cu... o pisică. Chiar când voia să renunțe şi să se întoarcă în dormitor, motanul s-a ridicat şi şi-a întins spatele prelung cu un mic „miau". Labele lui au scos nişte sunete înfundate până când în cele din urmă a pornit prin întuneric.

Sunetul cicadelor a devenit mai puternic pe când Lottie îl urma pe Vampy – numele cu care botezase pisica în mintea ei – de-a lungul unor alei mai mici şi

pitoreşti care ofereau cea mai frumoasă privelişte a bambusului care înconjura şcoala.

S-au oprit pentru o clipă în drumul lor, lângă o clădire mică de lemn. Lottie s-a speriat îngrozitor când a ridicat privirea şi a văzut o femeie aurie care îndrepta o sabie direct spre ea. Doar că nu era deloc o femeie, ci o statuie: Kou Fujiwara, turnată în bronz, cu sabia ei ca un avertisment tăcut, privindu-i cum treceau pe lângă muzeul ei. Fără să se gândească, Lottie a făcut o plecăciune către statuie, apoi a continuat pe alee în urma lui Vampy. O apă clipocitoare ţâşnea pe sub picioarele ei când a traversat un podeţ de lemn lângă partea din spate a teatrului, care ducea în sus spre un şir de trepte de pământ şi rădăcini într-o zonă a şcolii pe care nu o explorase încă. Curând i-a fost limpede de ce nu se aventurase niciodată atât de departe, pentru că atunci când a ajuns în capul scărilor nu a găsit decât trunchiuri dese de bambus ţinute laolaltă de nişte plase verzi destrămate.

Pădurea din faţa ei a devenit deasă şi mare, iar ceaţa a apărut de nicăieri. Zgomotele insectelor păreau tot mai intense la liziera acestor copaci, plasa neputând opri melodia fermecată ce răsuna dinspre ei. Lottie s-a uitat în jos la Vampy, cu capul lăsat într-o parte ca şi cum l-ar fi întrebat pe motanul mare şi negru dacă ea trebuia să fie acolo, iar el, drept răspuns, s-a strecurat pe sub plasă şi a dispărut în misterioasa pădure.

Lottie s-a zgâit la întunericul lăptos în care dispăruse pisica şi a simţit, după cum i s-a zbârlit pielea, că pădurea se holba la ea. Era sigură că ajunsese la capăt, că trunchiurile de bambus nu puteau fi străbătute,

când două lumini galbene rotunde au strălucit din umbre, îndemnând-o să le urmeze. Lottie a şovăit, dar numai o secundă, înainte să se lase în genunchi, fără să-i pese că avea să i se murdărească de noroi pijamaua, şi s-a târât pentru a intra în pădure. Totul a devenit din nou negru, cu copacii atât de înalţi şi de deşi, încât blocau orice lumină. Dar când s-a ridicat în picioare, întunericul a dispărut, iar sfere minuscule sclipitoare dansau în jurul ei într-o agitaţie scânteietoare. Erau licurici. Pădurea îşi crea propria lumină şi chiar şi luna avea o strălucire diferită aici, ca şi cum scântei din lumina ei erau prinse în muşchi şi creaturi, dând lumii o pâlpâire înceţoşată, elegantă, la fel ca suprafaţa unei perle. Atmosfera părea deopotrivă familiară şi nouă. Părea Pădurea Rose.

Ochii galbeni ai lui Vampy au continuat să lucească, ca un felinar pe o cărare, călăuzind-o mai departe. Lottie nu a observat, dar toate gândurile şi grijile ei dispăruseră subit.

Deodată a simţit o împunsătură de frică pe gât, dar a dispărut imediat. Avea senzaţia că e privită, şi totuşi se simţea absolut singură. Şi în tot acest timp avea în minte imaginea Lilianei. Curajoasă, neabătută, un pionier. Dacă Lottie voia să joace un rol măcar pe jumătate la fel de important în lume ca Liliana, atunci trebuia să fie la fel de nestăvilit. Apoi Vampy a dispărut, strecurându-se în muşchiul din spatele unui pâlc de bambus. Lottie l-a urmat, dar sferele acelea galbene strălucitoare nu se mai vedeau nicăieri. Era complet singură, şi frica o învăluise din nou şi nu mai avea cu ce să o alunge.

S-a întors, şi tot ce a văzut erau modele care se repetau, licuricii scânteietori care dansau în aceleaşi imagini iar şi iar. S-a răsucit din nou, în speranța că pisica neagră ar fi reapărut, dar nu a reuşit decât să devină şi mai dezorientată.

— M-am rătăcit, a şoptit ea în întuneric.

Era Gretel în pădure, iar dâra de firimituri de pâine dispăruse şi ea nu mai ştia cum să ajungă acasă. Dacă nu avea grijă, ar putea să fie mâncată de o vrăjitoare... sau de o pisică-vampir. Chiar şi sunetele nocturne ale micilor creaturi păreau să se fi stins. Lottie şi-a dat brusc seama cât de naivă fusese. Singură, în pijama şi adidaşi, cu picioarele murdare de noroi şi pline de ciupituri de țânțar.

Şi-a adus aminte de marele stejar din Pădurea Rose, atât de bătrân şi de gros, încât îți puteai imagina o casă construită în interiorul lui. Acolo se ghemuise Lottie ca să plângă de una singură, şi tot acolo fugise Lola când se supărase cu tatăl ei. Copacul era ca un far şi un părinte, strigându-i şi strângându-i aproape pe toți cei care aveau nevoie de alinare, cu ramurile sale lungi ca nişte brațe liniştitoare. Dacă exista într-adevăr o legătură între Rosewood şi Takeshin, atunci poate că era ceva asemănător cu stejarul acela şi aici...

Ceața s-a destrămat şi a dat la iveală un mic luminiş, un cerc perfect de bambus verde. În mijlocul lui era un copac, înalt şi gros, cu nişte protuberanțe atât de ciudate şi de fascinante, încât arăta ca o femeie uriaşă care ieşea din pământ. În partea sa de jos creştea din abundență viță de argint, iar micile flori albe arătau ca o dantelă.

— Mrrrau!

Ochii lui Lottie s-au luminat când Vampy a reapărut din spatele copacului.

— Iată-te!

I-a zâmbit motanului negru şi s-a dus spre el. Era atât de întuneric, încât aproape că nu vedea nimic, dar când s-a aplecat să-l mângâie pe Vampy, un licurici a luminat copacul, dând la iveală nişte semne pe trunchi, înnegrite şi cu urme albe în centru, săpate adânc pentru a rezista peste veacuri.

Lottie mai văzuse această pecete, într-o carte şi într-un jurnal. Jurnalul lui Lili.

Era un crin cu două semicercuri subțiri de o parte şi de alta. Blazonul familiei Mayfutt. Strămoşii ei şi ai Lilianei. Dar ce căuta aici, atât de departe, în Japonia?

S-a îndreptat brusc de spate. Un gând i s-a ivit în minte, la fel de strălucitor ca licuricii din jurul ei.

Răspunsul la toate întrebările ei se aflau în acel jurnal. Avea nevoie de jurnalul pe care-l lăsase la Rosewood – şi ştia exact cine o putea ajuta.

12

În Covent Garden, Anglia, Binah Fae admira răsăritul din grădina de pe acoperişul penthouse-ului părinților ei. Micul colțişor verde se afla deasupra străzilor scăldate în soare, unde se auzeau claxoane de maşini, iar oamenii începeau forfota de dimineață peste tot în marele oraş.

Înfăşurată într-un halat galben-canar, lui Binah îi plăcea să se trezească foarte devreme în vacanța de vară ca să-şi ude plantele şi să vadă agitația de dimineață a Londrei, în fața unei ceşti de ceai de muşețel şi un chapati[3] cu gem de căpşune. Citise undeva că unul dintre idolii ei, Oprah Winfrey, încerca să se trezească în fiecare zi între cinci şi jumătate şi şase şi jumătate pentru a profita de zi la maximum. Chiar şi cu diferența de fus orar, lui Binah îi plăcea să creadă că ea şi Oprah aveau ceva în comun.

— Se pare că a venit vremea să te tund, i-a şoptit ea iasomiei-de-grădină, după ce îi puse apă şi îngrăşăminte.

Mai citise şi că plantele creşteau mai bine dacă le vorbeai şi, deşi nu existau date ştiințifice care să susțină asta, uneori trebuia să te bazezi doar pe propriile instincte. Apoi a auzit telefonul sunându-i.

Apelurile la această oră cu siguranță nu făceau parte din rutina ei matinală, dar a aruncat o privire la număr şi a ştiut că toate planurile ei aveau să se schimbe în mod spectaculos.

— Lottie!

A apăsat pe butonul de Facetime pentru a vedea doi obraji înroşiți de soare şi nişte bucle blonde.

Lottie a părut liniştită.

— Te-ai trezit?

---

[3] În gastronomia indiană, un soi de turtă din făină integrală, asemănătoare cu o clătită. (n.tr.)

— Da. Din fericire pentru tine, sunt foarte matinală. Binah îşi dădea seama că ceva era în neregulă. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, a răspuns prietena ei, mult prea repede. Doar că, ei, de fapt...

— De ce vorbeşti în şoaptă? Binah s-a aplecat spre ecranul telefonului, şoptind la rându-i.

— Nu vreau să tragă nimeni cu urechea. Lottie s-a uitat în jur neliniştită, apoi a continuat. Ascultă, am nevoie de ajutorul tău...

— Unde-i Ellie?

Lottie a amuțit pentru o clipă când o libelulă a zburat fix pe lângă capul ei.

— Spune-mi! Ce s-a întâmplat?

Binah devenise neliniştită.

— Ne-am certat puțin aseară, a spus Lottie distantă şi tristă. Dar nu de-asta te sun. Să vezi, ştiu că o să sune superciudat, dar ascultă-mă până la capăt. A tras adânc aer în piept şi a început să vorbească repede. Am găsit blazonul familiei Mayfutt săpat pe un copac din Kiri Shinrin, pădurea care înconjoară Takeshin, şi am sentimentul că asta mi-ar putea da un indiciu pentru comoara secretă ascunsă în şcoală.

— Comoara secretă? Ce minunat!

Se întâmpla foarte rar ca Binah să se confrunte cu un mister necunoscut, iar perspectiva de a afla mai multe i-a stârnit interesul.

Lottie a zâmbit amuzată.

— Da, m-am gândit eu că aşa o să zici!

Un camion de pe străzile îndepărtate ale Londrei a claxonat cu putere.

Binah a scuturat din cap pentru a-şi limpezi mintea.

— Şi eşti sigură că era blazonul Lilianei? a întrebat ea încet.

— Foarte sigură. Ştiu perfect simbolul ăla.

Încă de când era mică, Binah se pricepea de minune la enigme. Învățase încă de atunci că în desluşirea enigmelor nu era vorba de legături, ci de simboluri, şi odată ce ai învățat să cauți simboluri, le găseşti peste tot.

— Vrei să iau jurnalul din biroul lui Lili de la Rosewood? a propus Binah, gândindu-se deja la rezolvarea acestei noi enigme.

— Ăă... da!

Lottie a ridicat mirată din sprâncene, dar Binah era obişnuită ca lumea să fie surprinsă de ea. De fapt, chiar o amuza asta.

— Te rog, a adăugat repede Lottie, dacă poți.

Binah a luat o mică înghițitură din ceaiul cu miere şi a încercat să-şi stăpânească încântarea. Gândul că misterele de la Rosewood îşi aveau originea tocmai în Japonia era la fel de dulce ca ceaiul din fața ei. A început să bată cu degetele în ceaşcă.

— După cum bine ştii, n-am voie să intru în Rosewood. Va trebui să fac unele cercetări şi o să am nevoie de ajutor, dar o să văd ce pot face.

Vorbea calm, ignorând cât de tare îi bătea inima. Dar nu de frică. De emoție şi încântare.

Zâmbetul larg de pe fața lui Lottie a luminat întregul ecran, iar strălucirea soarelui a părut să țâşnească în jurul ei.

— O să-i spui lui Ellie?

— Aş vrea să-i spun, a recunoscut Lottie după un lung moment de tăcere. Cred că am făcut bine că am venit aici, dar... e complicat. Ea crede că eşecul meu la şcoală e din vina ei, continuând să refuze să înţeleagă că suntem o echipă, că eu vreau să fiu alături de ea. Într-un fel, mă îndepărtează.

„Un alt tipar."

— Lottie, a spus Binah, văzând povestea desfăşurându-se în mintea ei, nu pot pretinde că ştiu cum te simţi, sau ce s-a întâmplat, dar dacă Ellie vrea să se implice în acest mister, trebuie mai întâi să lase de la ea, şi trebuie să înţeleagă asta singură. Nu poate să se bazeze întotdeauna pe tine pentru a o călăuzi.

Simbolurile erau atât de clare, şi indicau o enigmă cu o singură rezolvare. Binah şi-o închipuia ca pe o grădină. Lottie era un trandafir semeţ, curajos, înflorind devreme, cu un parfum pe care-l împărţea cu întreaga lume, deopotrivă recognoscibil şi liniştitor. Ellie era mai dificilă, o orhidee subterană, o rhizanthella, la care trebuia să sapi în pământ pentru a elibera florile cu parfum dulce. Dar florile erau acolo.

Aşadar, aceasta era enigma, şi Binah i-a spus-o lui Lottie:

— Dacă sunt trandafiri în grădină, cum poţi încuraja orhideea, care şi-a petrecut întreaga viaţă ascunsă, că e demnă de trandafir?

— Nu cred că înţeleg, a spus Lottie în cele din urmă.

Zâmbind către ecran, Binah a luat o ultimă înghiţitură de ceai.

— Ceea ce vreau să spun, a zis ea pe un ton calm, e că dacă tu şi Ellie vreţi să depăşiţi acest moment, ea

trebuie să înceteze să se mai învinuiască pentru orice lucru rău care se întâmplă.

— Dar dacă nu poate? Şi dacă o să continue să mă îndepărteze?

— Atunci cred că va trebui pur şi simplu să ne obişnuim cu asta!

13

De fiecare dată când Lottie credea că nu se uită nimeni la ea, îşi verifica telefonul.

„Ce tot aşteaptă?" se întreba Ellie.

Lottie continua să păstreze tăcerea, abia schimbând câteva cuvinte atunci când era nevoie. Era ca şi cum aştepta ceva de la ea, şi nici nu era cu supărare, ci cu speranță, şi asta doar o făcea pe Ellie să simtă că o dezamăgea şi mai mult.

Saskia a râs după ce a luat cu zgomot o înghițitură de ramen.

— Probabil că de-asta nu vorbeşte cu tine. Vrea să-ți dai seama singură cum să rezolvi problema asta. Întreab-o pe Anastacia!

Pielea Saskiei devenise şi mai întunecată sub soarele japonez, lucind aurie şi luminoasă, dar genele maradovane ale lui Ellie îi dădeau o dungă rozalie-cafenie pe nas şi pe obraji care o făcea să pară ca un copilaş.

— E-adevărat, a replicat Anastacia, apropiindu-se de masă şi aşezându-se lângă prietena ei. Nu ştiu deloc să comunic.

Şi-a umflat părul castaniu la spate cu o mişcare hotărâtă a mâinii, dar Ellie era sigură că nu despre asta era vorba. Dintre toţi cei pe care-i ştia ea, Lottie era persoana care comunica cel mai bine.

În cealaltă parte a încăperii, Rio a făcut un comentariu şi toată lumea a râs. Chiar şi Lottie şi Jamie aveau o umbră de zâmbet pe buze, şi cei doi s-au privit cu un soi de înţelegere ciudată care lui Ellie i-a provocat scârbă. De ce o deranja atât de tare să-l vadă pe Jamie vorbind din nou cu Lottie?

Era ca şi cum avea în faţă finalul fericit al poveştii – varianta în care niciunul dintre cei doi nu lucrase vreodată pentru familia ei şi puteau să fie fericiţi şi să ducă o viaţă normală fără ea.

— Ar trebui să-l întrebi pe Micky. De când el şi Percy au început să iasă împreună sunt la fel de perfecţi precum ciocolata şi căpşunele, a ciripit Lola.

— Noi n-avem nicio problemă, a replicat nonşalant Micky, băgându-şi în gură cel de-al treilea biscuit cu ciocolată.

— Vezi? Perfect! a chicotit Lola, şi Micky a scos limba la ea, jucăuş.

— Nu. Micky a zâmbit, iar privirea lui albastră a devenit leneşă şi încântată, în vreme ce o îmbujorare trandafirie i-a cuprins obrajii, amintindu-i lui Ellie de Lottie. Pentru că Percy ştie întotdeauna exact ce să facă. Când eram mici, fiindcă nu ne puteam exprima,

am învățat cum să ne citim unul pe celălalt în mai multe feluri.

Micky vorbea cu atâta candoare, fără nicio urmă de ironie sau îndoială despre prietenul lui, încât o făcea pe Ellie să se simtă stânjenită. Ea nu putea niciodată să fie atât de deschisă cu sentimentele ei.

— Uf, câteodată am impresia că nu o cunosc deloc pe Lottie, a gemut Ellie, trântindu-şi fruntea pe masă cu un bufnet dureros.

Era prea cald în Japonia şi noua lor cameră „de odihnă" o făcea doar să se simtă şi mai stingheră.

„Asta e din vina lui Sayuri", şi-a zis ea, dar nu credea cu adevărat.

— Uau, să fii îndrăgostit pare cu siguranță epuizant.

Ellie a ridicat capul atât de repede la cuvintele Lolei, încât lumea a început să se rotească în jurul ei. Nu putea fi îndrăgostită de Lottie; nu o merita.

— Elevi de la Rosewood!

Ellie a tresărit când vocea şuierătoare a lui Haru a plutit în jurul ei.

— Scuze, n-am vrut să te sperii.

Apăruse în fața lor, îmbrăcat ceva mai îngrijit decât de obicei, cu pantaloni strâmți şi un tricou fără mâneci, dar părul lui era la fel de pufos ca întotdeauna.

— Nu m-ai speriat deloc, a spus Ellie, încercând să-şi revină.

— Vă rog să mă însoțiți cu toții în biroul lui Chiba Sensei. Avem un dar pentru voi.

Dând din cap fără tragere de inimă, Ellie s-a ridicat în picioare. În momentul ăsta nu simțea că merită un dar.

Biroul lui Chiba Sensei se afla pe latura de nord a iazului, lângă căminul băieților, cuibărit în spatele muzeului lui Kou Fujiwara, în fața căruia se afla statuia de bronz a fondatoarei şcolii, mânuind o sabie letală şi înfruntându-i pe toți cei ce pătrundeau pe domeniul ei. Când au trecut pe lângă ea, Ellie a simțit-o privindu-i, cu tăişul îndreptat exact către inima ei.

Când au intrat în birou, aroma înviorătoare a bețişoarelor din lemn de santal i-a lovit ca un val de energie. Camera era doar îndeajuns de mare ca să încapă în ea toți elevii de la Rosewood, cu Haru şi Sayuri aflați de-o parte şi de alta a directorului, în spatele mesei sale de lucru. Modest decorată, cu o simplă rogojină tatami şi o uşă glisantă care dădea către o mică grădină zen, camera părea ornamentală, ca şi cum intraseră într-o casă de păpuşi foarte scumpă şi nu aveau voie să atingă nimic.

Cu buzele arcuite în ceea ce semăna cu un zâmbet, directorul a păşit în față, în vreme ce Haru şi Sayuri au făcut o plecăciune în semn de respect.

— Am făcut nişte aranjamente speciale pentru voi toți. O şansă de a cunoaşte direct o parte cu adevărat minunată a culturii japoneze.

Lui Ellie îi era greu să se concentreze după afirmația Lolei, care venise ca o bombă. Tot ce voia acum era să iasă din biroul directorului; spațiul strâmt, ceremonialul întrevederii, totul îi aducea aminte de palat. Şi apoi a venit darul, cel mai prost pe care l-ar fi putut primi vreodată.

— Haru mi-a spus că unul dintre voi îşi sărbătoreşte ziua de naştere în acest weekend, pe 26 iulie.

„O, nu!”

Haru şi-a îndreptat zâmbetul lui optimist direct spre Jamie, fără să aibă idee de furtuna care avea să se dezlănţuie.

— În fiecare an, Takeshin sponsorizează Aka Taiyo Matsuri, un festival desfăşurat în Tokyo, şi am aranjat să participaţi şi voi, pentru a sărbători ziua partizanului vostru.

„O, nu! O, nu! O, nu!”

Exista o singură regulă în privinţa căreia Jamie era foarte strict. Să nu i se sărbătorească ziua de naştere. Niciodată. Şi, chiar dacă se îndepărtau tot mai mult unul de altul, ea ştia că nu trebuia să încalce acea regulă.

Prezenţa lui Jamie în încăpere era ca o pată crescândă de întuneric. Ellie nici nu îndrăznea să se uite la el.

Părând mai degajată decât se simţea, Lottie a înfruntat situaţia, înarmată cu un zâmbet plăcut.

— Chiba Sensei, a spus ea cu un glas perfect calm, fără niciun tremur. Acesta este cu adevărat un gest minunat, dar mă tem că...

S-a oprit, distrasă de ceea ce vedea în spatele directorului... nepoata lui. Sayuri clătina din cap în semn de avertizare şi, cu un gest rapid din degete, le-a făcut semn să se încline.

Se părea că aceasta era o ofertă pe care nu aveau voie să o refuze.

— Dar vom avea nevoie de măsuri suplimentare de securitate, a spus repede Lottie, înclinându-se aşa cum

îi indicase Sayuri. Oare ni s-ar permite să-l luăm pe Haru?

„La naiba, ce isteață e!”

Cum de se gândea Lottie la lucrurile astea? Cum de era atât de diplomată? Cum de rămânea atât de calmă când totul părea să scape de sub control? Şi cum reuşise Ellie să strice totul?

„Influență proastă.” Capul îi zvâcnea teribil gândindu-se la aceste vorbe.

— Ah, da. Chiba Sensei a încuviințat din cap. Ştiu că eşti îngrijorată în privința siguranței, dar Hinamori-san m-a asigurat că amenințarea de pe motocicletă a fost rezolvată şi nu va mai crea probleme. Cu toate acestea, a continuat el, şi Ellie s-a încordat pentru a asculta, nevenindu-i să creadă că acea forță arzătoare a putut fi prinsă şi că nu vor mai auzi nimic de ea, – pentru liniştea ta, el vă va escorta.

— O idee excelentă! a intervenit Haru.

Muşcându-şi interiorul obrazului, Ellie a întors capul doar atât cât să-l vadă pe Jamie.

Nimic. Fața lui era complet inexpresivă, o bucată de lut rece şi umedă, fără nicio emoție sau intenție. Ellie ar fi vrut să întindă mâna spre el, ca să modeleze acea deşertăciune a lui în ceva, orice, să sape adânc pentru a-l găsi în miezul lutului. Dar, încă o dată, singurul ei gând a fost că asta era cumva din vina ei.

Plecându-se adânc, Jamie a rostit searbăd:

— Mulțumesc.

— Ăsta e un coşmar, a oftat Ellie.

Saskia a ciupit-o pe Ellie tare de braț.

— Au, ce naiba ai?

— Vezi? Nu e un coşmar.

Şi cum râdea ea singură, ca şi cum ar fi fost cea mai amuzantă persoană din lume, Saskia a luat o lingură din budinca ei de vanilie.

Jamie şi Lottie dispăruseră rapid în sala de mese, dar Ellie n-ar fi suportat să le vadă expresiile solemne, aşa că preferase să-şi mănânce desertul pe platforma de lemn de lângă iazul cu peşti koi, sub razele soarelui arzător. Spre mare ei iritare, Saskia hotărâse să o urmeze.

— Nu înțelegi. Festivalul ăsta e un blestem. O simt. Jamie îşi urăşte ziua de naştere, există o ameninţare posibilă în afara şcolii, şi cu chestia asta cu Lottie, e... A rămas fără cuvinte şi a lăsat să-i mai scape un geamăt. Ce-ar trebui să fac? Totul e doar din vina mea.

— N-ai deloc dreptate.

— Ce?

— N-ai dreptate, a repetat Saskia. Festivalul ăsta e o binecuvântare. Ascultă, ai timp până în weekend să-ți dai seama cum să te revanşezi față de Lottie, şi ai grijă să o faci bine.

Mirosul de budincă de vanilie plutea în jur, în vreme ce Saskia îşi învârtea lingura aurie în bol.

— Ellie, trebuie să fii sinceră cu sentimentele tale. Asta e tot ce vrea Lottie. Vrea să laşi deoparte mândria şi să fii sinceră. Spune-i ce te supără, în loc să ții totul închis în tine şi să o respingi.

— Nu ştii despre ce vorbeşti! Ellie simțea cum i se activează mecanismele de apărare, cum o furie pe care nu o înțelegea urca asemenea unui uragan în trupul ei, dar Saskia a făcut calmă un gest nepăsător. Dacă nu

eram eu, nu s-ar fi întâmplat toată nebunia asta. Eu am iscat-o!

— Tu chiar crezi asta? Eşti convinsă că Lottie crede asta?

Un peştişor foarte dolofan, auriu şi stacojiu, a ieşit din apa noroioasă, ţâşnind în sus fără graţie, şi Ellie a fost sigură că îi simte mirosul: sare şi noroi. Era scârbos. La fel de repede cum a apărut, peştele a dispărut la loc în mâl.

— Nici măcar nu mai ştiu ce cred, a recunoscut Ellie. Trebuie să mă gândesc, dar, a continuat ea, zgâindu-se la peştii care se roteau în cerc, dacă e să rezolv asta, trebuie să o fac aşa cum se cuvine. Şi asta înseamnă... A aruncat o privire spre Saskia. Vreau mai întâi să faci ceva pentru mine.

14

— Vrei una?

Haru a arătat către o prăjitură ciudată în formă de peşte, cu un model drăguţ pe ea care imita solzii. Probabil că erau sute de prăjituri, etalate de şirurile nesfârşite de vânzători de mâncare din stradă, cu bannere cu litere strălucitoare, iar mirosurile dulci-sărate umpleau aerul.

— Sunt taiyaki, cu umplutură dulce, a adăugat el.

— Da, mi-ar plăcea, mulţumesc, a răspuns Lottie, imitând zâmbetul strălucitor al lui Haru, deşi nu ştia

cum naiba putea mânca ceva cu yukata ei legată atât de strâns.

Miko insistase să poarte toate chimonourile subțiri de bumbac dacă se duceau la matsuri, chiar dacă niciuna dintre ele nu voia de fapt să se afle acolo. Al lui Lottie era dintr-o țesătură roz cu crem, cu cireşe mari roşii care o făceau să se simtă ca o budincă de vară. Diadema ei nu se potrivea deloc cu chimonoul, dar şi-o pusese totuşi, ca să se poată simți din nou ea însăşi.

Băieții purtau şi ei câte o yukata dintr-un material bleumarin cu verde, care îl făcea pe Haru să pară sprinten şi în largul lui, în timp ce Jamie arăta ca un războinic temut. Lottie s-a întrebat unde îşi țineau armele.

— Şi eu. Anastacia? a întrebat Saskia, fără să-l privească pe Haru.

— Da, te rog!

— Şi noi, te rog! au spus gemenii la unison.

Lottie era sigură că buzele lui Haru au zvâcnit. Fusese nepoliticos din partea Saskiei să presupună că îi oferea şi ei una. Ellie nu a răspuns. Părea agitată, jucându-se întruna cu cordonul de la yukata ei imprimată cu stele, deşi Lottie şi-a întors din nou privirea.

Fusese un chin, dar Lottie urmase sfatul lui Binah şi aştepta ca Ellie să fie prima care se deschide în fața ei. Îşi dăduse repede seama că asta era foarte, foarte greu. Dar, ca printr-un miracol, Jamie vorbea din nou cu ea. Oarecum.

Acum i-a zâmbit, în semn de scuză, ştiind că el ura probabil mai mult ca oricine situația aceasta, şi el a dat din cap către ea, ca să-i spună că totul era OK,

comunicând cu ea mai mult decât ar fi putut visa chiar cu doar o săptămână în urmă.

— Cu plăcere, a răspuns Haru. Şi Jamie-kun? Fiindcă este ziua ta?

Jamie a părut să se zbârlească la această sugestie. Acceptase, fără tragere de inimă, să fie de acord cu oferta directorului, punând condiții foarte stricte: să nu stea mai mult de o oră şi nimeni, în niciun caz, să nu-i ofere vreun dar; iar această tratație dulce se apropia periculos de condiția de „dar”.

— Nu, mulțumesc.

Era tot timpul cu ochii-n patru, ca şi cum se aştepta în orice clipă la o ambuscadă.

— Vine şi Sayuri cu noi? a întrebat el.

— E cu prietenii ei, a răspuns simplu Haru.

— Eşti nebun! Saskia a chicotit. Eu n-aş lăsa-o pe Ani să dispară de lângă mine într-un loc atât de aglomerat!

— E fată isteață, a răspuns el calm, şi asta a sunat aproape ca o împunsătură.

Lottie s-a simțit prost, dar era uşurată că Miko şi Sayuri se aflau în altă parte; nu credea că prezența lui Sayuri ar fi ajutat-o în vreun fel pe Ellie.

— Uite... roata mare!

Micky a arătat către luminile roz şi verde-smarald strălucitoare ale roții aflate în celălalt capăt al străzii. În spatele ei, cerul roşu lăsa loc luminii lunii, un fundal fără nori pentru formele ce se învârtejeau. Era hipnotizant, ca o roată de tors ce o putea adormi pe Lottie pentru totdeauna.

— Urcăm în ea! a hotărât Saskia, conducându-i pe toți într-acolo.

Nu era loc de proteste. Deasupra lor, lampioane ca nişte flăcări plutitoare se încrucişau în şiruri diagonale, amestecându-se într-o ceaţă roşie cu cât se apropiau mai mult de roată.

— Eu mă duc cu Micky, a spus Lola şi l-a tras pe fratele ei mai aproape de ea, cele două yukata piersicii ale lor amestecându-se într-una singură.

Lui Miko îi luase mult timp să găsească două la fel, spunând că cele mai multe stiluri de chimonouri pentru băieţi erau prea anoste pentru Micky.

Saskia a zâmbit pe sub mustăţi, privind-o atent pe Ellie ca şi cum ar fi încercat să-i trimită un soi de cod secret.

— Eu merg cu Ani, a spus ea.

— Lottie. Ellie i-a rostit numele cu o convingere atât de puternică, încât a fost aproape comică. Tu... Vrei să vii cu mine?

Lottie a simţit o năduşeală în piept, iar obrajii i s-au îmbujorat şi a zâmbit de timiditatea neobişnuită a lui Ellie. A simţit cum deodată creşte în ea speranţa şi s-a certat în gând pentru că o crezuse pe Ellie incapabilă să se deschidă în faţa ei.

— Da. Sigur. Mi-ar face plăcere.

Lottie a zâmbit larg, şi faptul că-i putea zâmbi din nou lui Ellie i-a dat o senzaţie de dulce atât de puternică, încât au durut-o dinţii.

— Grozav!

Ellie i-a surâs şi ea, şi aproape că a părut să roşească.

Singurii doi rămaşi erau Jamie şi Haru. Ellie a văzut cum trupul lui Jamie a părut să se retragă înlăuntrul

său, cum muşchii se strângeau sub straturile de material întunecat de parcă ar fi vrut să dispară în noapte.

— Ce-ar fi să urcați şi voi doi împreună? a sugerat Lottie.

Ochii lui Haru s-au luminat, dar apoi a aruncat o privire spre Jamie şi a dat din umeri.

— Mi-ar plăcea foarte mult, a răspuns el, dar cred că eu şi Jamie am fi mai mulțumiți să rămânem aici şi să supraveghem.

Era inutil să mai protesteze; lui Lottie îi era clar, la fel de clar ca stropii aurii din ochii lui, că Jamie nu avea să plece de acolo. Era totuşi mulțumită că cel puțin îl avea pe Haru cu el.

Fiecare latură a gondolei era acoperită cu foi mari de hârtie colorată, care străluceau vii pe cerul întunecat de la LED-urile de dedesubt, ca nişte nori scânteietori. Aşezată comod lângă Ellie, Lottie s-a simțit sfioasă, cum nu se mai simțise de mult timp lângă prințesa ei.

— Stai bine? a întrebat Ellie, puțin stângace, în vreme ce roata scârțâia şi se punea în mişcare.

— Sunt OK. Încep să mă obişnuiesc cu yukata asta, a răspuns Lottie, aranjându-şi mânecile. Sunt aşa de drăguțe chimonourile! Nici nu-mi vine să cred că ai acceptat să porți şi tu unul!

— Nu voiam să-mi mai atrag furia lui Miko şi... Ellie a şovăit şi s-a uitat peste latura gondolei, în vreme ce oamenii rămaşi jos se vedeau tot mai mici. M-am gândit că asta o să te bucure şi în mod clar îți sunt datoare.

Lottie a înghițit în sec. Chiar avea Ellie de gând să vorbească sincer cu ea?

— Ascultă, Lottie, eu... ei bine, n-ar fi trebuit să fiu atât de nepoliticoasă cu Sayuri. Eu nu vreau să fiu o persoană rea. N-o s-o mai fac.

Lottie simțea tot mai acut senzația de gol din stomac, pe măsură ce ele urcau mai sus. Asta era tot ce avea de gând să spună Ellie?

— Da, păi...

— Nu, stai, vreau să mai spun ceva.

Ellie şi-a trecut mâna prin părul ei negru, iar lumina argintie se reflecta în el ca un halou, şi Lottie nu a putut să nu observe cât de mult crescuse.

— Ellie, părul tău...

— Ce?

Ellie a ridicat privirea, nedumerită.

— E foarte lung acum. Aproape că ți-a trecut de bărbie.

Ellie şi-a luat între degete o şuviță, încercând să o privească. Nu a reuşit şi i-a dat drumul, şi ochii li s-au întâlnit ca nişte magneți, unii întunecați şi alții deschişi la culoare, față în față.

— Lottie, ceea ce vreau să spun e că îmi pare rău.

O pală puternică de vânt a făcut părul lui Ellie să-i zboare în jurul capului, dar ea nici nu a tresărit.

— Îmi pare rău că trebuie să ai de-a face cu toate chestiile astea cu mass-media, îmi pare rău că trebuie să ai de-a face cu Leviathan şi mai ales îmi pare rău că trebuie să ai de-a face cu mine.

— Ellie, asta nu e...

— Nu, ascultă-mă! a întrerupt-o, în vreme ce în ochii ei se aduna furtuna. Faptul că eşti substitutul meu ne-a pus pe amândouă în nişte situații îngrozitoare, dar

sunt extrem de recunoscătoare că te am. E greu să te văd cum te pui în mod constant în pericol pentru mine. Nu vreau să fiu eu motivul pentru care suferi. Tu eşti cel mai important lucru din lumea asta pentru mine şi, până când vom fi în siguranţă şi cu adevărat libere, trebuie să fiu convinsă că tu ştii ce faci şi să încetez să mă mai învinuiesc. Până atunci, până când voi şti ce simt cu adevărat, nu pot să mă joc cu sentimentele tale.

I-a trebuit o clipă lui Lottie să-şi dea seama că abia mai respira, şi când în cele din urmă a tras adânc aer în piept, ajunseseră deja în vârf. Lacrimile îi umpluseră ochii, făcând lumea să apară neclară.

— O, Doamne, te-am făcut să plângi! Îmi pare rău. Ellie a început din nou să se joace cu cordonul chimonoului şi a scos un evantai de hârtie. Am adus asta pentru tine, ca să-mi cer iertare. Le-am rugat pe Saskia şi Anastacia să-l cumpere pentru mine din oraş.

Lottie era de-a dreptul răvăşită, dar când s-a uitat la dar, inima i s-a umplut de bucurie, împrăştiindu-i prin trup căldura ca un soare. Era evantaiul cu margarete pe care-l văzuse în Harajuku, cel care-i amintea de mama ei, Marguerite.

— Te-am văzut uitându-te la el şi m-a făcut să mă gândesc la mama ta şi...

Lottie a cuprins-o pe Ellie în braţe. A strâns-o cu putere, aproape topindu-se una într-alta, şi a simţit drept răspuns braţele lui Ellie încrucişându-se peste spatele ei. Acum erau complete. Fascicule de lumină sclipitoare de la festivalul scânteietor de sub ele le

înconjurau în norul lor colorat, în vreme ce ele pluteau în cerul luminat de lună.

— Mulțumesc, a şoptit Lottie. Şi, te rog, nu uita niciodată că nimic din tot ce s-a întâmplat nu e din vina ta. Absolut nimic.

Maşinăria scârțâia în jurul lor în vreme ce începeau să coboare încet spre pământ, cu luminile şi aromele festivalului învăluindu-le.

— O să încerc să nu uit, a răspuns Ellie, şi s-au strâns din nou în brațe înainte de a se despărți. Acum, a întrebat Ellie, voiai să-mi spui ceva? Simt că eşti gata să explodezi.

Lottie aproape uitase de descoperirea ei din pădure.

— Am aflat ceva, a spus ea. Când am fugit din cameră, în seara aia în care ne-am certat, am trăit o chestie foarte ciudată. Am găsit în pădure ceva săpat în trunchiul unui bambus atât de mare, încât părea că ar fi trebuit să despice pământul în două. Lottie a ridicat privirea, să vadă dacă Ellie o urmărea, şi i-a văzut ochii scânteind. Era blazonul Lilianei, a continuat ea, un crin. Dar nu are nicio noimă.

— De ce?

— Pentru că Liliana a trăit în timpul perioadei Sakoku din Japonia, când granițele lor erau închise pentru restul lumii, aşa că... Lottie s-a gândit din nou la imaginea din mintea ei – la toate întrebările pe care le năştea. Cum a ajuns aici? Şi de ce? Care e legătura dintre Takeshin şi Rosewood? Nu pot să nu mă gândesc că ăsta e un indiciu pentru comoara ascunsă.

— Şi cum pot să te ajut eu? a întrebat Ellie, cu un zâmbet larg aşternându-i-se pe față.

— Păi, de fapt, am rugat-o deja pe Binah să încerce să ia pentru noi jurnalul Lilianei.

— Deci de-asta îți tot verifici telefonul! Râzând, Ellie s-a uitat în sus la cer, ca şi cum tocmai rezolvase o enigmă personală, apoi s-a întors şi i-a întins mâna lui Lottie. Arăta din nou ca vechea Ellie, curtenitoare şi frumoasă în lumina lunii. Un alt mister pe care să-l rezolvăm împreună, a spus ea.

Cu un scârțâit de metal, au ajuns pe pământ, unde Saskia, Anastacia şi gemenii le aşteptau, cu fețe înspăimântate. Ceva se întâmplase. Ceva foarte rău.

— Voi ştiți unde s-au dus Jamie şi Haru? a întrebat Anastacia, şi toate gândurile despre Liliana şi comoara ascunsă au dispărut.

— Nu sunt aici? Au spus că ne aşteaptă.

Ellie s-a apropiat de Saskia, care părea la fel de nedumerită.

Era imposibil ca Jamie să se fi îndepărtat. El nu-şi îngăduia niciodată să nu se poarte perfect profesionist. Chiar şi gemenii se foiau stânjeniți, ținându-se strâns de mână ca nişte copii speriați.

Lottie a simțit cum inima începe să-i bată cu putere. Îi vedea pe Lola şi Micky îngrijorați, şi era sigură că prin minte le treceau amintiri din Conacul Tompkins. Indiferent ce se întâmplase aici, nu putea să-i lase să rişte acum alte traume.

„Fii curajoasă, fii bună!" şi-a spus ea. „Poartă-te aşa cum ai vrea să se poarte altcineva în situația asta."

— Sunt sigură că totul e în regulă, a spus ea, încercând să sune cât mai liniştitoare cu putință, chiar dacă îşi simțea stomacul înnodat de groază. Voi doi ar

trebui să vă întoarceți la şcoală. Noi o să mergem să-i căutăm; probabil că nu sunt prea departe.

Gemenii au încuviințat din cap, apoi au dispărut rapid în mulțime.

Lottie s-a uitat la celelalte fete, în vreme ce sunetele festivalului creşteau în jurul lor, până când au părut un haos neclar. Singurul partizan rămas în grupul lor a scos un fluierat prelung, privind în jur la mulțimea de oameni.

— Asta e rău, a spus Saskia, clătinând din cap. Foarte, foarte rău.

15

Era prea multă lume. Peste tot unde se uitau, vedeau culori strălucitoare şi simțeau mirosuri de mâncare condimentată şi oameni, oameni, mare de oameni. Lottie abia se putea mişca în yukata ei, nefiind obişnuită să umble în geta, sandalele de lemn tradiționale. Încercase să-l sune pe Jamie, dar nu-i răspunsese, aşa că îi lăsase un mesaj simplu: JAMIE, TE ROG, ÎNTOARCE-TE!

— Trebuie să fie pe undeva pe-aici, a spus Saskia. Jamie nu ar pleca, decât dacă...

S-a oprit la jumătatea propoziției... Jamie nu ar fi plecat decât dacă exista o amenințare, decât dacă Leviathan ar fi fost aici.

— Anastacia, stai lângă mine! i-a strigat Saskia, care nu mai încerca să se amestece cu mulțimea de oameni.

I se desfăcuse cordonul şi şi-a scos yukata, dând la iveală un costum bleumarin.

Lottie ar fi trebuit să-şi dea seama că Saskia avea să fie pregătită, la fel ca orice partizan. Lottie a simțit cum frica îi face pielea de găină. Asta era Saskia cea care o răpise, cea care îi scosese ochiul lui Julius; era formidabilă, era letală. Oare puteau să aibă încredere în ea?

— Vine cineva, a spus Saskia, trăgând-o pe Anastacia în spatele ei.

— HARU! a strigat Lottie.

Partizanul japonez a apărut prin mulțime, alergând în viteză, şi când i-a văzut expresia întunecată, îngrozită, Lottie a simțit că leşină.

— Jamie! Haru şi-a pus mâinile pe umerii Saskiei şi a gâfâit, încercând să-şi recapete răsuflarea. Jamie a văzut pe cineva din Leviathan aici la festival. S-a dus după el, dar l-am pierdut. A dispărut foarte repede.

Auzind cuvântul „Leviathan”, Lottie rămăsese pur şi simplu inertă. Cele mai rele temeri ale ei îi urmaseră în Japonia. Nu erau nicăieri în siguranță. Leviathan era un virus care se întindea în lume, şi ea era o gazdă perfectă pentru el. Şi, cel mai rău lucru, era posibil ca acum să fi pus mâna pe Jamie! Şi-a dat seama brusc, ca o palmă peste față, că-l lăsase pe Jamie jos, departe de ea, orbită de preocupările ei egoiste. Ele făcuseră asta. Ellie şi Lottie îşi pierduseră partizanul.

— Motocicletele, a spus Lottie, chinuindu-se să-şi țină în frâu lacrimile. Trebuie să fi fost ele.

— N-avem cum să ştim asta, a protestat Ellie, şi toată lumea s-a holbat la ea, uimită.

— Ştiu încotro s-a dus.

Toţi ochii s-au îndreptat spre Haru, şi cuvintele lui au rămas suspendate în aer, fără ca el să-şi dea seama de încărcătura lor.

Ellie a fost prima care a vorbit.

— Mă duc după el.

— Dar, Ellie! Lottie s-a cutremurat de ce voia să spună şi s-a aplecat pentru a-i şopti lui Ellie la ureche: Treaba noastră e să avem grijă să fii în siguranţă. Dacă păţeşti ceva?

Toată lumea le privea, iar ele s-au întors cu spatele pentru a avea mai multă intimitate. Haru părea să fie singurul care nu înţelegea ce se întâmpla.

— Nu pot să-l las pe Jamie în urmă, a şoptit repede Ellie. N-are decât să mă urască pe cât de mult vrea, dar trebuie să mă duc după el. N-ar fi trebuit să-l lăsăm singur!

În ochii ei creştea o furtună de mânie şi Lottie ştia că simţea aceeaşi vină.

— Îţi dau voie să acţionezi iresponsabil.

Lottie a apucat-o pe Ellie de braţ ca şi cum ar fi fost o armă şi, întorcându-se spre ceilalţi, i-a spus lui Haru:

— Arată-ne drumul!

Aveau să-l găsească pe Jamie împreună.

Haru nu a ezitat. L-au urmat în mulţime, strecurându-se printre zecile de petrecăreţi. Erau ca nişte fantome, zburând pe lângă toţi cei din lumea reală. Dar era imposibil să ţină pasul cu Haru, şi Lottie se tot împiedica în sandalele ei, bizuindu-se pe forţa lui Ellie ca să nu cadă.

— Aici! a strigat Haru în cele din urmă, învârtindu-se în loc. Aici l-am pierdut.

Se aflau la marginea parcului de distracție. Niște trepte de piatră coborau către pasaje înguste care deveneau apoi străzi deschise, iar luminile de neon ale orașului se reflectau în peticele ude de pe trotuare.

Niciunul dintre ei nu a spus nimic în timp ce coborau, lăsând distracția amețitoare a festivalului să dispară în spatele lor. Pasajele erau însuflețite de umbre ca niște degete care se înfășurau în jurul pielii lor, învăluindu-i în întuneric. Lottie îl simțea pe Haru în spatele ei. Asta o făcea să fie deopotrivă neliniștită și curajoasă, ca și cum ar fi avut îndărătul ei o fiară uriașă. Un pas în pasajul strâmt și lumea a devenit rece, nu vedea decât un perete umed și jgheaburi care picurau. Saskia i-a oprit în mijloc, la jumătatea drumului între stradă și parcul de distracție.

— OK, eu cred...

— Ah!

— Haru?

Lottie s-a întors către locul unde fusese Haru, pentru a vedea... nimic. În fața ochilor nu avea decât întuneric. Haru dispăruse.

— Ce-a fost asta? a întrebat Saskia, cu vocea la fel de rece ca peretele de care erau lipite. Unde e Haru?

— A dispărut, a scâncit Lottie, neputându-și stăpâni tremurul.

— Atunci trebuie să ieșim de aici, a spus Saskia, înșfăcând-o pe Anastacia, și le-a făcut semn să o urmeze.

Au străbătut în grabă pasajul şi au ieşit în luminile scânteietoare. Era capătul unei străzi, cu un zid cenuşiu pe o parte şi o cotitură către drum pe cealaltă, cu un alt pasaj în faţa lor, la fel de îngust ca o crăpătură în podea.

— Staţi! Lottie s-a smuls de lângă Ellie, care o trăgea cu putere către strada deschisă. Nu pare în regulă.

Saskia, singurul partizan rămas cu ele, a încuviinţat din cap, cu ochii mijiţi.

— Sunt de acord. Trebuie să...

— Nu! a strigat Ellie, şi furtuna din ea clocotea acum, eliberând în aer electricitate. Tu..., a mârâit ea, şi dinţii îi luceau ca nişte colţi fioroşi, iar ochii negri ca abanosul sclipeau. M-ai convins să vin la festival. Ai zis că e o binecuvântare. Ăsta e planul tău, Saskia? După tot ce s-a întâmplat, am crezut că te-ai schimbat, dar tu ne-ai dus direct la Leviathan.

— Cum îndrăzneşti? a tunat Anastacia, făcând un pas înainte. Saskia ne protejează. I-au spălat creierul. E o victimă.

— De ce n-o laşi pe ea să vorbească? a scâncit Ellie.

Toţi ochii s-au întors către Saskia şi au aşteptat. Nimic. Saskia nu a răspuns, stătea doar acolo, cu capul în jos.

— Saskia? a spus Lottie, tremurând, simţind aerul de gheaţă din jurul lor. Saskia, ce...

Sunetul care a urmat a fost ceva ce Lottie nu mai auzise niciodată. Un şuierat metalic atât de aproape, încât putea să jure că simţea metalul atingând-o pe faţă. Saskia a reacţionat înainte ca vreuna din ele să-şi dea seama ce se întâmplă, trăgând evantaiul din

spatele chimonoului Anastaciei şi luând cuţitul dintre pliurile de hârtie. Abia apoi şi-a dat seama Lottie ce se întâmpla.

— N-am fost eu, a spus calmă Saskia, băgând cuţitul în buzunar. Dar aţi avut dreptate să fiţi suspicioase.

Totul a devenit de un alb orbitor de la farurile de maşină care clipeau în capătul străzii. Lottie a trebuit să-şi acopere ochii cu braţul când s-a întors către vehicul. Rezemat de portiera maşinii negre lucioase era un munte de om, cu un petic peste un ochi şi o pălărie de cowboy.

Julius.

— Puteţi să vă uşuraţi situaţia şi să mi-o daţi acum pe prinţesă, a spus el tărăgănat, şi vocea lui i-a dat fiori lui Lottie. Sau, dacă preferaţi, pot să iau acum ochiul ăla pe care mi-l datorezi, Saskia. A aşteptat un moment, apoi a zis: Haideţi! Să nu îngreunăm situaţia mai mult decât trebuie.

Lottie a încercat cu disperare să se calmeze, lăsându-şi trupul cuprins de un moment ciudat de linişte, apoi a auzit un sunet... un zgomot pe care-l mai auzise.

Un bâzâit electric adânc a făcut pământul să vibreze. A devenit mai puternic, ca o furtună ce se apropia, vuind, bubuind şi pulsând prin noapte. A mugit în lumina lunii, roţile au scrâşnit ca o fiară şi apoi a apărut ea. Demonul Roz.

Jeturi de apă au ţâşnit din bălţi, umflându-se în jurul ei ca un scut, iar pantalonii cu pense îi fluturau largi, cu motocicleta tunând sub picioarele ei.

Patru motociclişti misterioşi, în albastru, galben, roz şi purpuriu, au blocat maşina lui Julius, cu bâtele ridicate, silindu-l să înainteze.

— Ştiam eu că nu sunt cu Leviathan! a ţipat Ellie.

Dar încă nu erau în siguranţă.

Julius a urcat din nou în maşină şi a pornit motorul, iar furia care se simţea în sunet a pocnit în aer. Unul dintre motociclişti s-a întors spre ele şi a făcut semn cu casca, bătând în scaunul din spate al motocicletei.

— Toate lumea urcă! a strigat Saskia.

— Pe bune? s-a bâlbâit Anastacia.

— Ori ei, ori Leviathan – voi alegeţi!

Lottie nu a avut nevoie să i se spună de două ori. Ellie a ajutat-o să urce pe motocicleta albastră, şi apoi, cu ochi scânteietori, a fugit să încalece în spatele Demonului Roz.

— Să mergem! a ţipat Ellie.

Lottie a cuprins cu braţele mijlocul siluetei cu cască, în vreme ce pământul tremura sub ea. Pe când porneau, îi era imposibil să oprească lacrimile care-i alunecau pe obraji. A aruncat din nou o privire înapoi peste umăr, în vreme ce şerpuiau prin trafic.

Jamie tot nu apăruse. Era pierdut undeva şi era încă extrem de vulnerabil. Lottie nu putea decât să spere că banda asta misterioasă avea cum să-i ajute.

— Nu ştiu cine sunteţi, a strigat ea în vânt, în vreme ce zburau prin oraş. Dar am încredere în voi.

16

Fulger. Era ca şi cum fulgerul pocnea sub ea, despicând pământul în două, sfâşiind lumea. Ellie nu mai simţise niciodată aşa ceva, şi din ea se revărsau hohote de râs şi strigăte de extaz. Cu o clipă în urmă fusese groaznic de speriată – speriată pentru Lottie şi pentru toată situaţia creată, speriată pentru Jamie şi tot ce trebuia el să îndure –, dar acum era exaltată pe când zbura prin lumina lunii, iar luminile de neon lăsau cozi de comete în jurul ei.

— Sunt liberă! a urlat ea, motocicleta turată de sub ea acoperindu-i cuvintele.

Oricum, nici nu erau adevărate. Chiar în spatele lor erau două maşini negre lucioase, înguste şi cu caroserie joasă, ca o pată de cerneală ce se întindea spre ei. Maşinile alunecau virând la fiecare colţ, goneau pe fiecare drum, strâns pe urmele lor, dar niciodată foarte aproape.

Demonul Roz a cotit brusc, trepidând puternic, pe o alee mai mică, cu roţile scârţâind. Mâna ei în mănuşă de piele a lansat un semnal, despărţindu-le pe ele şi pe motociclistul purpuriu de restul grupului, care a continuat pe drumul principal.

Cine erau oamenii ăştia? De ce îi ajutau? Ellie nu îşi putea explica de ce, dar simţea o legătură profundă cu ei, ca nişte rădăcini de copac ce se împleteau pe sub pământ.

— Cine eşti tu? a urlat, dar misterioasa motociclistă doar a ridicat mâna.

Reclame luminoase, cu desene de caleidoscop, se învolburau pe deasupra capetelor lor, cu caractere japoneze care apăreau şi dispăreau pe când ele treceau

zumzăind pe străzi. Era ca o grădină de lumini care creşteau şi străluceau din clădiri, răsucindu-şi lăstarii de neon peste oraş. Oamenii ţipau pe când ei despicau oraşul, bliţurile fulgerau. Ellie şi-a desfăcut chimonoul şi l-a tras peste cap, ca să-şi ascundă faţa.

Dispăruseră pentru doar o secundă înainte ca umbra lor întunecată să le urmeze, dar era numai una de data asta. Cele două maşini se separaseră pentru a ţine pasul cu cele două jumătăţi ale grupului. Demonul a mai făcut un semn şi motocicletele s-au despărţit, răsucindu-se brusc cu faţa la trafic. Ellie nici măcar nu şi-a dat seama că ţipă până când sunetul nu s-a transformat într-un râs nebunesc. Vehiculele veneau direct către ele, în viteză, şerpuind într-o parte şi-n alta pentru a le evita, şi tocmai când Ellie a crezut că vor trece rapid pe lângă maşina neagră şi se vor întoarce la ceilalţi motociclişti, şi-au întâlnit din nou urmăritorul. Maşina neagră a trecut razant printre ei, cu o motocicletă de fiecare parte, şi Ellie l-a văzut pe Julius prin fereastră, cu singurul lui ochi arzând de furie. Era atât de aproape, încât, dacă geamul ar fi fost deschis, ar fi putut întinde mâna să-l atingă. Rânjind, ca şi cum ar fi câştigat deja, el s-a pregătit să răsucească agresiv volanul şi să intre în ei. Ellie a încercat să ţipe, în semn de avertisment, dar nu a contat. Demonul Roz şi complicele ei purpuriu au început un dans complicat şi brutal, scoţându-şi bâtele şi spărgând oglinzile laterale. Cioburi zburau scânteind în jurul lor, reflectând culorile oraşului ca nişte confetti. Motociclistul purpuriu a dat o ultimă lovitură în geam, spărgându-l, şi a fost ca şi cum vântul se năpustea înăuntru şi în

jurul maşinii. Julius a pierdut controlul asupra volanului când l-au lovit cioburile şi maşina a derapat.

Nu era timp de sărbătorire. Julius deja se redresa, dar era prea târziu pentru el – motocicletele au intrat pe o străduță pavată strâmtă care cu siguranță nu era pentru maşini. Oamenii se repezeau din drumul lor, lipindu-se de zidurile de piatră. Cu toate acestea, nu aveau de ce să se teamă; Demonul Roz şi tovarăşul ei purpuriu erau foarte pricepuți, fără niciun efort, lăsând totul în jurul lor neatins, nicio zgârietură sau julitură asupra vreunui zid sau vreunei persoane.

— Anastacia! a strigat Ellie, căci acum motocicletele se apropiaseră din nou. Cum rezişti?

Anastacia s-a întors, albă la față şi cu o privire îngrozită.

— Aidez-moi! IA-MĂ DE PE CHESTIA ASTA! a țipat ea, încleştată cu disperare de motociclist.

Ellie era sigură că-l auzise pe motociclist râzând înainte să tureze motorul şi să gonească înapoi către drumul principal, făcând-o pe Anastacia să țipe şi mai tare la mişcarea bruscă.

S-au întâlnit cu ceilalți chiar în clipa în care sunetul îndepărtat al sirenelor a început să răsune prin noapte şi au dispărut cu toții pe o stradă întunecată cu un zid de beton, departe de haosul oraşului. Motociclistul albastru a scos ceva din jacheta sa şi a apăsat pe un buton, iar zidul de beton a început să se ridice. O lumină galbenă s-a revărsat asupra lor, dezvăluind o încăpere dărăpănată vopsită în alb, albastru şi galben, de mărimea unei piscine. Era o piscină, dar veche,

plină de mucegai şi umedă, un loc perfect unde să ascunzi nişte motociclete demonice.

Au intrat şi s-au oprit, în vreme ce motoarele huruiau, reverberând pe podeaua cu dale.

— Dieu merci! s-a tânguit Anastacia, coborând de pe motocicletă. Niciodată, absolut niciodată n-o să mă mai urc pe o motocicletă!

— Unde suntem? a întrebat Saskia, repezindu-se să o ajute pe Anastacia, în vreme ce uşa de beton revenea la locul ei.

Ultima care s-a dat jos a fost Lottie, cu faţa udă, obrajii de un roşu intens şi ochii la fel.

— Trebuie să-l găsim pe Jamie, a spus ea. Trebuie să-l găsim!

S-a agăţat de Ellie, care a îmbrăţişat-o strâns.

Acum îi vedea de aproape pe cei patru străini, aşezaţi în cerc pe motociclete. Inima îi bătea cu putere. Simţea în piept un foc puternic care i se răspândea prin tot trupul.

Şi-a îndreptat toată atenţia asupra Demonului Roz, ale cărui mâini înmănuşate se ridicau, pentru a scoate casca magenta fluorescentă de pe cap. De sub ea s-a ivit un păr negru mătăsos. Piele albă pală, buze roz moi şi ochi întunecaţi care ardeau ca petrolul aprins.

Ellie nu-şi putu crede ochilor şi, cu vocea sugrumată, a întrebat:

— Tu?

Sayuri Chiba îşi ţinea casca sub braţ, cu un picior rezemat de metalul roz aprins al armăsarului ei, şi era clar că mai făcuse asta de un milion de ori până atunci.

Motorul torcea acum, aşteptând cu nerăbdare ca Sayuri să-l poarte prin oraşul scânteietor.

— M-am gândit, a spus ea cu un zâmbet leneş, că poate aveați nevoie de o plimbare.

PARTEA A DOUA

Shinrin-yoku[4]

17

Jamie Volk fusese pregătit să devină o maşinărie perfectă, să observe fiecare detaliu şi să fie atent la orice pericol. Şi atunci, cum de se lăsase, din nou, prins în capcană?

Fusese atât de plin de furie animalică, resentimente copilăreşti şi emoţii meschine, încât îşi abandonase instinctele, lăsându-le să se prăbuşească sub greutatea propriei sale vendete, propriei sale dorinţe de a scăpa, iar acum era singur, cu luminile pâlpâitoare ale oraşului lăsate în urmă. Singur cu cel mai mare duşman al lor.

Se întâmplase chiar în clipa în care Lottie şi Ellie ajunseseră în vârful roţii şi Jamie le văzuse de jos cum se îmbrăţişează, din nou împletite una cu alta. Distanţa dintre Lottie şi Ellie se rezolvase, iar solidaritatea pe care el o redescoperise cu substitutul dispărea acum.

---

[4] Expresie japoneză: „*Baie de pădure* – acţiunea de a găsi limpezimea minţii şi starea de bine în pădure”.

Apoi Haru o zărise pe Ingrid. Haru îi spusese lui Jamie că cineva suspect îi urmărea din umbrele unui joc de la festival, o fată micuță, cu pistrui şi păr negru lucios. Jamie ştiuse că era ea înainte chiar să se uite, şi a fost recunoscător.

I-a văzut rânjetul de pisică şi un val de adrenalină l-a străbătut. Era o şansă de a pleca de acolo, ceva care să-l anime din nou, dar în primul rând o şansă de a se răzbuna.

Jamie l-a auzit pe Haru spunându-i că o să-i conducă el în siguranță spre casă pe ceilalți, dacă el voia să se ducă după fată. Pentru o fracțiune de secundă, Jamie s-a întrebat dacă putea avea încredere în Haru, dacă putea avea încredere, de fapt, în oricine altcineva, şi şi-a îngăduit să zăbovească cu privirea asupra colegului său partizan, asupra râsului uşor şi dulce, şi vesel al unui băiat care fusese atât de amabil, în mod constant, cu el – şi a încuviințat din cap.

Nici măcar nu se gândise cât de ciudat era ca Ingrid să se afle în Japonia. Pur şi simplu pornise după ea, ca un câine sălbatic. Pe fața lui Ingrid apăruse un zâmbet larg când începuse urmărirea, şi apoi au alergat, dând peste oameni fără să le pese. Bucuros că nu purta sandale ca toți ceilalți, Jamie ar fi putut fugi la nesfârşit prin oraş, îndepărtându-se tot mai mult de festival, până când ea a dispărut într-o clădire.

„E o capcană!" a țipat o voce în capul lui, dar el a ignorat-o, năpustindu-se în sus pe scări după ea, simțind țăcănitul pantofilor ei ca o tachinare constantă la adresa lui.

A urmat-o sus pe acoperiş, întâmpinat de întuneric când s-a năpustit cu putere pe uşa metalică în urma ei, convins că avea să se confrunte cu o armată gata să-l nimicească. Aşa că atunci când a văzut că era numai Ingrid a fost aproape dezamăgit.

Ea s-a uitat în jur, cu pielea ei albă luminând în întuneric. Era ca şi cum aştepta ceva, dar nu s-a întâmplat nimic. Erau doar el şi ea, singuri pe acoperiş.

„E uşor", şi-a zis Jamie.

S-a repezit spre ea cu o forţă născută din adâncul lui, în care se adunau toată furia şi umilinţa, toate îndoielile de sine şi regretele. Ochii ca de pisică s-au îngustat, devenind nişte fante, când el a lovit-o cu piciorul în faţă.

Ea s-a împleticit în spate, ferindu-se de el, şi în mâinile ei au apărut ca din senin nişte cuţite. Lame cu păianjeni pe mâner, aceleaşi pe care le avusese la Conacul Tompkins, când îl imobilizase. Înţepătura amintirii a fost suficientă pentru a-i stârni din nou furia arzătoare, şi şi-a scos şi el cuţitele pe care le ţinuse ascunse în chimonoul său.

Cu fiecare lovitură, clinchete metalice răsunau, o ploaie de lovituri năpustindu-se asupra ei. Ea mormăia şi mârâia, dar cu fiecare atac era împinsă tot mai în spate, până când a ajuns lipită de uşă.

— Ce partizan perfect! l-a tachinat ea.

Dar, în încercarea ei crudă de a-l batjocori, a lăsat jos garda. El a dat drumul cuţitului său şi s-a ferit fără efort de al ei. Ea s-a împiedicat în faţă şi el a înşfăcat-o de încheietura mâinii, care era la fel de subţire ca o rămurică. Apoi i-a apucat şi cealaltă mână şi a strâns-

o, încleştarea lui devenind tot mai puternică, până când ea a lăsat ambele cuţite să cadă. Ochii îi erau plini de groază; nu mai era pisica la pândă, cu rânjet afectat, ci un pisoi care scâncea.

— Încetează, te rog!

Dar el nu s-a oprit; a strâns mai tare, până când a simţit oasele de sub piele scrâşnind şi scârţâind din cauza apăsării, gata să se frângă.

— Ajutor!

Dar el nu putea s-o audă. Faţa i se schimonosea, absorbit doar de răzbunare, în vreme ce ea se ghemuia sub el.

O singură lacrimă a lunecat pe obrazul ei şi s-a auzit un ultim scâncet de durere. Era atât de slabă, atât de uşor de învins, atât de jalnică! Singurul motiv pentru care-l înfrânsese înainte fusese faptul că o aveau pe Lottie, dar aici, acum, el nu avea nimic de pierdut, în afară de...

Gândul l-a izbit cu atâta forţă, încât i-a dat drumul brusc lui Ingrid.

Asta era cu siguranţă o capcană, dar poate nu aşa cum anticipase.

Ingrid s-a repezit să-şi ia cuţitele şi capul i s-a ciocnit de genunchiul lui Jamie când el a lovit-o în nas fără tragere de inimă. Sângele i-a curs de pe faţă în jos, pe chimonoul lui şi pe cămaşa albă a lui Ingrid. Ea a încercat să se îndrepte, dar el a împins-o în jos, apucând cuţitele înaintea ei. Trebuia să se întoarcă şi să-i găsească pe ceilalţi.

— Ei bine, se pare că ai câştigat.

Jamie a încremenit la auzul unei voci noi. Era vocea unui bărbat, calmă şi joasă, cu o notă deconcertantă, ca şuieratul unui şarpe. Era o voce care te putea hipnotiza.

S-a întors ca să-şi vadă noul atacator şi a descoperit că nu era doar unul. Mai exact, erau trei, acoperiți cu măşti de animale şi pelerine. Ca într-un vis ciudat, indus de febră, vedea un iepure, o pasăre şi un țap, înveşmântați în negru ca nişte ciocli, demoni gata să-l conducă în viața de apoi. Măştile lor erau despicate sub nas, creând nişte versiuni diforme şi întunecate ale unor animale cu guri omeneşti. Ţapul era cel care vorbise; omul din spatele măştii era mai înalt decât ceilalți cu cel puțin un cap şi masca lui se prelungea în sus cu două coarne ascuțite ca ale unui diavol.

Când a văzut nou-veniții, fața lui Ingrid a căpătat o expresie de exaltare.

— Stăpâne! Ai venit! a strigat ea, ridicându-se în genunchi şi apoi şontâcăind în siguranță către tovarăşii săi îmbrăcați în negru.

Iepurele şi-a întins pelerina, primind-o în umbra ei.

Stăpânul Leviathanului. Omul care îi chinuise în ultimii doi ani.

Jamie ştia că era total depăşit, că numai un nesăbuit ar fi încercat să îşi croiască drum prin luptă printre ceea ce presupunea că erau trei luptători bine pregătiți, dar în acea seară Jamie se simțea foarte nesăbuit.

A tras adânc aer în piept şi umerii i s-au relaxat, iar privirea i s-a concentrat. S-a mai uitat o dată la lună şi s-a gândit ce mult semăna cu o barcă în cer, aşa cum plutea în spatele unui nor, lăsându-i cufundați în

întuneric. A expirat, lăsând furia să-l umple şi luând o poziţie de atac.

Ţapul a chicotit, un râs cu gura căscată care a dat la iveală un şir perfect de dinţi albi.

— Câtă agresiune...

Cuvintele lui sfidătoare şi zâmbetul batjocoritor l-au făcut pe Jamie să se simtă deopotrivă furios şi confuz.

— Noi nu vrem să ne luptăm cu tine, deşi sunt convins că ar fi fascinant.

Jamie era pe muchie de cuţit; un pas greşit şi avea să cadă.

— Ce vrei? a întrebat el, menţinându-şi poziţia.

— Am venit doar ca să-ţi urez la mulţi ani.

Ţapul a ridicat braţele într-un fel ademenitor, dar cuvintele îl făcuseră pe Jamie să încremenească. Le-a simţit în nas, lipicioase şi urât mirositoare, apoi i-au coborât în gât, i-au pătruns în sânge şi i-au străbătut trupul, într-o panică scârboasă. Jamie şi-a forţat inima să-şi încetinească bătăile.

Saskia le spusese că el se afla în capul listei lor şi, dacă rămânea calm, poate că afla de ce.

— Şi acum, că ai terminat ce aveai de zis... – a simţit cum capul i se înclină într-o parte şi a fost surprins cât de uşor îi era să vorbească cu acest bărbat-diavol ciudat – ... pot să plec?

— Atâta vreme cât nu ne faci rău, deşi e păcat când în sfârşit ai ajuns în casa noastră.

Băiatul-ţap a zâmbit din nou, iar despicătura de sub masca lui era precum chemarea unui hău. Părea familiară, într-un fel dezarmant, dar cel mai important lucru era că Jamie căpătase o nouă informaţie.

„«Casă»... Leviathan îşi are sediul în Japonia.”

În ciuda a tot ceea ce trupul lui îi striga să facă, Jamie a renunțat la poziția belicoasă şi a băgat cuțitele în robă, pentru a demonstra că e paşnic, dar astfel încât să ştie că putea ajunge la ele uşor în orice clipă.

— OK, a spus. Vorbeşte!

Ingrid a rămas ascunsă, înfăşurată în pelerina iepurelui, dar mişcarea stofei o trăda; tremura de frică.

— Eşti fericit ca partizan?

Întrebarea a venit atât de brusc, încât ar fi putut dezarma o persoană mai puțin sigură, dar Jamie a răspuns fără nicio urmă de ezitare:

— Da. E vocația mea.

Iepurele a izbucnit într-un hohot de râs batjocoritor, dar liderul cu mască de țap l-a potolit numaidecât.

— Dar stăpâna ta? Şi ea crede la fel?

Luna-barcă din cer a apărut din nou, luminând creaturile mascate şi aruncând umbre pe podeaua de beton. Jamie nu voia să răspundă; nu voia să se gândească la asta. Ellie nu voia ca el să fie partizanul ei – nici nu făcea un secret din asta –, dar el voia ca Lottie şi prințesa să fie în siguranță, şi dacă nu putea face asta, atunci era inutil.

— Nu. A avut nevoie de toată voința lui ca să nu întoarcă privirea atunci când a vorbit. Dar nu are de ales. Are nevoie să fie protejată de oameni ca tine.

Jamie a clipit – nu Ellie apăruse în mintea lui, ci Lottie, ceea ce l-a înfuriat.

— Noi nu vrem răul nimănui.

— Să răpeşti oameni şi să le speli creierele mi se par nişte lucruri foarte rele.

— Nu asta facem noi...

— Iepurele şi pasărea – şi pe ei i-ai răpit şi le-ai spălat creierele?

Siluetele mascate au luat o poziție de apărare, transformându-se în umbre în jurul băiatului-țap.

— Ei, liniştiți-vă! Diavolul a făcut din nou semn cu mâinile. Doar glumeşte!

O senzație neplăcută, ca şi cum ar fi fost împroşcat cu murdărie, l-a cuprins pe Jamie la această insinuare. Îl făcea să se simtă ca şi cum era luat peste picior pentru că privea această situație atât de serios.

— Ei sunt copiii mei, a spus țapul cu o voce maiestuoasă, luând o poziție mândră într-un fel care a avut un efect imediat asupra celor două marionete mascate ale sale. Toți cei care mi se alătură o fac din proprie voință şi noi îi primim cu brațele deschise în noua lor casă.

— De ce aduni copii? a întrebat Jamie, pe acelaşi ton relaxat ca al țapului. Pare puțin cam sinistru.

Dacă celălalt voia să-l trateze ca pe un copil capricios, atunci avea de gând să se poarte întocmai.

Băiatul-țap a râs din nou, dar în râsul lui era acum o notă tăioasă, şi Jamie i-a simțit iritarea.

— Am pierdut odată un copil. Omul vorbea aspru acum, fără să-şi ascundă furia. Acelui prunc i s-a răpit întreaga viață.

În aer se simțea ceva însângerat, picurând, amintirea în mod clar era încă proaspătă şi dureroasă.

— Aşa că am devenit tată pentru întreaga lume. Vreau să mă asigur că toți copiii de azi au un viitor. Unul pe care să-l aleagă singuri, nu unul ales de alții

pentru ei. Şi-a lăsat capul într-o parte ca şi cum el şi Jamie erau apropiaţi, şi şi-a coborât cu uşurinţă vocea înspăimântătoare, în vreme ce umbra aceea de zâmbet enervant îi revenea pe buze. Poate că în curând ni te vei alătura şi tu şi îţi vei alege propriul viitor?

Lui Jamie i-a trebuit un moment ca să înţeleagă ceea ce tocmai auzise. O sirenă a urlat în depărtare. Abia când a simţit pe limbă un gust metalic şi-a dat seama că-şi muşcase interiorul obrazului.

— Nu m-aş alătura niciodată vouă!

Dar chiar în clipa în care rostea aceste cuvinte, un soi de compasiune s-a răspândit în el, înflorindu-i ca o rană în piept. Omul acesta era fermecător şi periculos, având în el o furie asemănătoare cu a lui, şi Jamie îşi dădea seama cât de uşor ar fi să se lase păcălit.

„Totul e doar o minciună", şi-a spus el, dar însuşi faptul că avea nevoie să-şi amintească asta l-a umplut de o mânie arzătoare. Cum îndrăzneau să-l silească să-şi pună astfel de întrebări?

Un bâzâit în buzunarul lui stâng l-a luat pe neaşteptate, o distragere enervantă a atenţiei ca o gâdilitură pe picior. Telefonul lui. Ştia că era Lottie, dar nu putea răspunde. Cu o mişcare fulgerătoare, a băgat mâna în yukata, a apucat unul din cuţitele lui Ingrid şi l-a aruncat în umărul băiatului-ţap.

Pasărea a înregistrat mişcarea şi a aruncat în aer un braţ înfăşurat în pelerină pentru a devia arma letală, şi Jamie şi-a dat seama că pelerina era o armură căptuşită, cu o plasă deasă care să-i protejeze. Cuţitul a ricoşat din braţul întins, dar forţa l-a trimis în trupul siluetei cu mască de pasăre.

Băiatul-țap n-a aruncat o a doua privire la pasărea care acum se ținea cu mâinile de abdomenul însângerat. Colțurile gurii i-au coborât într-o încruntare deprimată.

— Ce dezamăgitor!

Iepurele s-a repezit imediat la Jamie. Masca lui era la un milimetru de fața lui Jamie. Acesta s-a ferit din calea iepurelui şi piciorul lui a lovit marginea acoperişului, iar lumea de jos a părut să se rotească.

Uşa acoperişului era blocată de Leviathan; singura cale de scăpare era... în jos.

— E rapid, nu? a strigat băiatul-țap, râzând. Am avut o înțelegere, Jamie. Atâta vreme cât nu ne faci rău... Cred că e clar că ai încălcat acea regulă, şi, dacă n-aş şti bine situația, aş crede că voiai să vii cu noi.

Cu siguranță cuvintele intenționau să-i distragă atenția, şi, simțind asta, Jamie a scos din robă celălalt cuțit al lui Ingrid, ținându-l în față, cu un gest defensiv.

— Încă un pas şi mă arunc.

Simțea lespedea, un purgatoriu între umilința capturării şi uşurarea eliberării. Zărea dedesubt o grămadă de saci de gunoi, care aveau să-i atenueze căderea, dar nu putea să-i lase să vadă asta pe chipul lui.

Ținându-se încă de stomac, pasărea a ridicat privirea la el prin mască, şi a fost ceva ciudat, ca şi cum ochii săi erau două semnale luminoase, care-l implorau să nu facă asta.

Băiatul-țap a ridicat mâna, într-un fals armistițiu.

— Nu e nevoie să...

— E-al meu! a strigat Ingrid, repezindu-se înainte când ceilalți s-au întors spre ea.

— Ingrid! Nu! a țipat iepurele la ea.

Ea s-a apropiat încet şi stângace. La cea mai mică atingere, Jamie ar fi căzut.

Era atât de uşor, o senzație subtilă de acceptare, cu vântul vâjâind pe lângă el ca un salut liniştitor, legănat în coborâre ca de un cântec de leagăn. Dacă voia, ar fi putut pur şi simplu să renunțe, să se lase să întâlnească pământul într-un oftat final, dar nu acesta era planul său.

Împingându-se cu putere în zidul de cărămidă, s-a prăbuşit în poziția de aterizare de urgență peste grămada de gunoi, simțind duhoarea puternică şi grotescă în clipa în care plămânii i s-au golit de aer, cu oasele tremurând.

Când a lovit pământul, şi-a ridicat fața către cer, şi lumea s-a înceţoşat când norii s-au deschis şi a început să plouă.

18

— Asta cu siguranță e o surpriză!

Saskia, cu mâinile pe genunchi, gâfâia adânc, scuturat. Nu era epuizare; se simțea uşurată.

Ciufulite şi confuze, fetele de la Rosewood făceau un efort să înțeleagă ce vedeau.

— OK, a declarat Anastacia, străduindu-se să-şi aranjeze părul ciufulit după noua coafură căpătată pe motocicletă. Putem să hotărâm în clipa asta că nu trebuie să mă mai ating vreodată de o motocicletă?

Plăci ciobite galbene, în nuanţe de lămâie şi limetă, le înconjurau, ceramica spartă revărsându-se din bazinul gol. Încăperea părea prea luminoasă, micşorându-i pupilele lui Lottie şi înţepându-i ochii, făcând să-i alunece lacrimi pe obrajii atinşi de vânt. Ellie o ţinea cu braţul pe după umeri în vreme ce-i privea fix pe salvatorii lor.

Patru feţe familiare: Rio, Miko, Wei şi conducătoarea lor, Demonul Roz, în toată gloria ei eterică: Sayuri.

Uşurare, asta voia Lottie să simtă, dar nu se putea gândi decât la Jamie şi la nepăsarea cu care-l trataseră şi că acum era absolut singur.

— Jamie tot n-a răspuns. Trebuie să-l găsim, a spus din nou, trăgându-şi nasul cu putere. N-ar fi trebuit să-l lăsăm singur. Sunt aşa de proastă. Ar fi trebuit să-l ajutăm, nu să-l părăsim. Sunt aşa de...

— Partizanul tău poate să-şi poarte singur de grijă. Vocea lui Sayuri era de nerecunoscut – aprinsă, intensă. Avem probleme mai urgente acum.

— Şi Haru..., a început Lottie, iar îngrijorarea ei era atât de mare, încât îi simţea gustul în gât, sărată şi amară. Haru are probleme. Trebuie să mergem să-i căutăm.

Un zâmbet acru a apărut pe faţa lui Rio, iar Miko, lângă el, a ţâţâit.

— Haru face parte din Leviathan, a rostit calmă Sayuri, şi în cumplita ei afirmaţie nu se simţea nicio emoţie.

În aer se aduna o tensiune, o intensitate statică, iar în depărtare s-a auzit un tunet slab.

Ochii Saskiei au sclipit de furie.

— Ce? De când ştii asta?

Haru, băiatul prietenos al cărui zâmbet radia căldură, băiatul care îl fermecase chiar şi pe Jamie, cineva în care el avea încredere. Era mult prea îngrozitor; Lottie nu putea înţelege. Era gata să creadă că era o minciună, până când, încet, amintirile s-au aşezat la locul lor, ca nişte piese de puzzle. Cât de înspăimântător fusese Haru atunci când trecuse în starea de luptător, cât de ciudat reacţionase faţă de Saskia, cât de tare o deranjase pe Sayuri să-i găsească pe Lottie şi pe gemeni singuri cu el în bibliotecă. Şi, cel mai ameninţător dintre toate, felul în care îl favoriza pe Jamie.

— Ne-a atras în capcană, a spus Lottie încet şi lacrimile i s-au uscat pe chip.

Un murmur de încuviinţare a venit de la Sayuri.

— Ştiu de mai bine de o jumătate de an că face parte din grupul ăla mârşav, deşi nu mi-e clar exact când li s-a alăturat sau cum au ajuns la el.

Lottie a simţit-o pe Ellie încordându-se lângă ea.

— Cum ai putut să laşi să se întâmple asta? a mârâit Ellie. Cum ai putut să ne laşi să petrecem atâta timp cu el şi să nu ne spui?

— V-am urmărit, a răspuns pe un ton relaxat Rio, aranjându-şi părul în luciul căştii sale. Aşteptând să vedem ce avea să facă Leviathan.

Ellie a făcut un pas înainte.

— Ce? De ce? Aţi înnebunit? De ce n-aţi spus pur şi simplu cuiva când...

— Ellie! a spus Anastacia, şi vocea ei a răsunat rece, încărcată de un avertisment clar. Ştii că nu e atât de simplu!

— Chihau yō. De data asta a vorbit Miko, mijind ochii dispreţuitor. Ştim despre cazul vostru, şi noi nu suntem ca voi. Sentimentali!

Cuvântul avea veninul unui blestem.

Lottie trebuia să facă ceva.

— De unde ştiţi de Leviathan? a întrebat ea, înghiţindu-şi neliniştea.

Sayuri şi Wei, care rămăseseră tăcuţi, s-au întors unul spre celălalt. Lottie îi mai văzuse pe Ellie şi Jamie schimbând asemenea priviri în trecut.

„Jamie", s-a gândit din nou, şi tot trupul o durea de îngrijorare.

— Acum doi ani, a început Sayuri, am cunoscut o fată pe nume Emelia Malouf. A venit la una din şcolile noastre de vară şi mi-a devenit o prietenă dragă.

Lottie era sigură că ştia numele acela.

— Acum un an a fost răpită şi toată viaţa i-a fost distrusă de către oamenii care v-au urmărit în seara asta.

Imagini înceţoşate au plutit prin mintea lui Lottie – o fată furioasă, cu pielea întunecată şi ochi şi mai

întunecați, cu un hijab, fata care fusese răpită împreună cu Percy cu atâta vreme în urmă.

— Mi-aduc aminte de ea. De la fuziunea Tompkins! a exclamat Lottie.

Sayuri a încuviințat din cap.

— A decis să descopere ce s-a întâmplat cu ea cu mult timp înainte să apăreți voi. Şi singurul factor comun în tot ceea ce face Leviathan este...

— Voi, a intervenit Miko, cu caninul ei micuț ieşit în afară ca un mârâit, încă gata de luptă, dar Sayuri a ridicat o mână pentru a o calma.

— Noi suntem Banshee, a anunțat Sayuri, pe un ton clar şi precis, în vreme ce întindea brațul către ceilalți motociclişti.

— Banshee? a întrebat Lottie, fascinată de legătura cu mitologia.

— Banshee. Suntem patru – shi – şi suntem inspirați de spiritele tânguitoare care anunță moartea, banshee[5]. Noi suntem o familie. Avem grijă unul de altul, ne protejăm unul pe altul, a spus Wei, cu aceeaşi voce autoritară ca a liderului lor, iar ochelarii i-au sclipit în lumina aspră. Şi asta înseamnă că avem de gând să înfruntăm Leviathanul.

Era greu pentru Lottie să-şi dea seama exact ce simțea. Era uimire şi admirație, cu o notă de nesiguranță. Un respect pentru acest grup de copii, nu cu mult mai mari, şi nici cu mult mai mici decât ea însăşi, care îşi asumaseră un risc atât de mare.

---

[5] *Banshee* este un spirit din mitologia irlandeză care anunță moartea unui membru al familiei prin țipete şi bocete. (n.tr.)

— Trebuie să spunem cuiva despre Haru, a zis Ellie.

— Voi n-o să faceți așa ceva. Asta nu e o misiune de recrutare. Sunteți mult prea vulnerabili și, la urma urmei, nu putem face asta, a replicat Wei, pe un ton nonșalant. El reprezintă ochii noștri în Leviathan, deși nu o știe.

— Wei i-a duplicat numărul de telefon. Așa am aflat despre seara asta, a spus Miko, căreia luminile verde-limetă îi dădeau o strălucire turcoaz bolnăvicioasă.

— Stai! Anastacia a făcut un pas înainte, pentru a ajunge lângă Saskia. Nu înțeleg. Cum se leagă totul cu noi? De ce suntem noi vulnerabili?

— Nu, nu voi toți. Miko și-a dat ochii peste cap, apoi a arătat către Lottie. Ea.

Brusc, un arc de fulger incandescent a țâșnit în cer. Se dezlănțuise furtuna.

— Eu?

— Prințesa Maradovei.

Cuvintele lui Miko i-au amintit lui Lottie de o viperă furioasă, care scuipă și se zvârcolește amenințător.

— Ce vrei să spui?

— Nu suntem încă siguri, Miko, a continuat Wei. E o teorie pe care o are Emelia de ceva vreme, că fiecare persoană de pe lista lor duce cumva la prințesă. Din câte știm noi, Leviathan e mai mic decât au lăsat ei să se înțeleagă, nu mai mult de vreo douăzeci și cinci de membri, așa că îi aleg cu grijă și cu un anume scop. Un scop care se învârtește în jurul tău – și a arătat din nou spre Lottie. Exact de-asta v-am și urmărit. Trebuia să fim sută la sută siguri că niciunul dintre voi nu e cu ei. Wei vorbea detașat. Totul este doar despre cum să-ți

facă viața mai grea, cum să te manipuleze. Din câte ştim noi, chiar şi faptul că eşti aici în Japonia poate foarte bine să fie opera lor.

— Notele mele, a şoptit Lottie nelinişti tă, dar sigură că îi credea. Dar cum putea să ştie că vom veni aici, Saskia? S-a întors către partizan, îngrozită chiar şi să întrebe asta. S-ar putea ca fata care ne-a dat informația despre Takeshin...

— E posibil. Dacă formula Hamelin funcționează, e greu de spus ce ar putea face cu ea, a răspuns Saskia.

Era un gând îngrozitor şi, dacă era adevărat, se infiltraseră şi în mass-media? Nu mai puteau avea încredere în nimeni, nici măcar în poliție.

— Nu înțeleg; toate astea par atât de... meschine, nu s-a putut abține Lottie să spună, simțindu-se ameți tă.

În tot acest timp, ei încercaseră să dea în vileag o conspirație mondială uriaşă şi gândul că totul ar putea să fie legat de ea – de Ellie – o făcea cumva să se teamă şi mai tare. Era o teamă copilărească, felul acela de spaimă care te cuprinde când se stinge lumina şi tu simți nevoia să verifici dacă nu ai un monstru sub pat, doar că monstrul acesta e real, şi are ochii doar asupra ta.

Cei patru elevi de la Takeshin vorbeau în şoaptă între ei, iar privirea lui Rio stăruia asupra lui Lottie, cu o amenințare jucăuşă în ea.

Pe ferestre a început să se audă răpăiala ploii, ca nişte degete subțiri pe geam. Jamie era acolo afară, undeva.

Prin ceața lacrimilor care i se adunau din nou în ochi, Lottie s-a uitat la Ellie şi inima i s-a strâns. Fața

prințesei sale era schimonosită de durere. I se adevereau cele mai cumplite coşmaruri ale ei, adică posibilitatea ca totul să ducă la prințesa Maradovei. Era vina ei.

— Asta e o informație utilă, a spus în cele din urmă Wei. Dar e doar o teorie. Ellie a părut să se relaxeze puțin la cuvintele lui, dar Lottie vedea umbra stăruind, vedea cum gândurile întunecate peste care se străduise atât de tare să aducă lumină se furişau iar înapoi.

— Acum o să vă trimitem înapoi la şcoală.

Un alt fulger a luminat încăperea.

— Trebuie să-l găsim pe Jamie, a spus Lottie pe un ton rugător, încercând să îndepărteze noile temeri legate de Leviathan. Şi ce facem cu Haru?

— Voi nu veți face nimic; atâta vreme cât sunteți la şcoala noastră, sunteți în grija noastră. Probabil că Haru se va întoarce şi se va purta ca şi cum nimic nu s-a întâmplat, a spus Sayuri.

— A mai făcut astfel de lucruri şi înainte, a adăugat Rio, şi zâmbetul lui avea o notă de furie.

— Vrem să continuați să vă prefaceți că nu ştiți nimic despre Haru sau despre noi. Nimeni nu trebuie să afle; el este cea mai valoroasă sursă de informații pe care o avem. Vom avea grijă să fiți în siguranță şi vă cerem să ne împărtăşiți tot ce ştiți despre Leviathan, a adăugat Sayuri.

— Şi voi o să ne spuneți ce ştiți?

Toate privirile s-au întors fulgerător spre Anastacia.

— Nu, a spus Sayuri fermă. Iar voi veți înceta să-i mai vânați pe cei din Leviathan. Dacă e adevărat că vă vor aici, oricare ar fi motivul, trebuie să stați departe de

treburile lor, altfel le faceți jocul. S-a uitat la Lottie atât de tăios, încât Lottie i-a simțit privirea ca pe un cuțit în piept. Nu vrem să mai faceți asta.

Lottie a simțit cum plânsul îi urcă în gât.

— Şi Jamie? Ce facem pentru el?

— Vă duceți înapoi la şcoală şi speraţi să se întoarcă şi el. Dacă nu se întoarce, o să sunăm la poliție şi la părinții tăi. Asta e tot ce se poate face.

Lottie şi Ellie s-au întors una spre alta, cu amintirile festivalului încă proaspete în minte – mirosul acriu al focurilor de artificii, gustul dulce de taiyaki – şi cu chimonourile acum în dezordine.

Ellie a clipit încet.

— Lottie, el e...

Nu a terminat propoziția, dar cuvântul a rămas suspendat în aer.

Jamie era dispărut, îl pierduseră şi nu puteau face nimic, doar să aibă încredere în el că-şi va găsi drumul înapoi.

— Acum, repede, toată lumea, a anunțat Sayuri, uitându-se afară pe fereastră. Suntem în ochiul furtunii.

19

Era o zi toridă de miez de vară în St Ives şi turiştii invadaseră străzile ca să se îndoape cu înghețată scumpă şi să-şi pârlească pielea în căldura înăbuşitoare. Era destul de greu să găsească ce să facă

în oraş în sezonul mort, dar cum venea vacanța de vară Ollie Moreno era practic prizonierul propriei locuințe.

Toți ceilalți prieteni ai lui aveau părinți mai practici, care îşi închiriau casele turiştilor şi plecau din oraş cât puteau de repede, făcând astfel bani în sezonul turistic. Dar nu şi mama lui Ollie. O, nu! Manuela Moreno trebuia să aibă „grijă de galeria de artă şi să-i facă pe turişti să se îndrăgostească de opera ei.” Artiştii şi vanitatea lor!

Ollie ştia că nu-şi făcea un bine zăcând pe cearşafurile albe de in, nelăsând lumina naturală să pătrundă prin draperii, dar nu avea energia să facă altceva. Era trist. Ştia că era o prostie, dar nu putea ieşi din starea asta.

Lottie practic îl ignora, nu-i trimitea decât mesaje scurte în care îi spunea că e ocupată. Nu-i stătea deloc în fire asta, dar nici nu părea să-şi dea seama, şi, ce era şi mai rău, Ollie ştia că ea avea dreptate. Chiar era ocupată, şi chiar avea lucruri mai importante pentru care să-şi facă griji.

Ar fi vrut să fie doar tristețe ceea ce simțea. Dar era mai mult, o senzație supărătoare în stomac, care îl înțepa şi rodea. Gelozie.

Fusese unul din visurile lor din copilărie să meargă împreună în Japonia într-o bună zi, în căutare de aventuri. Să petreacă o săptămână vizitând toate cafenelele plictisitoare şi restaurantele tematice, apoi o altă săptămână explorând obiective turistice uluitoare, iar acum Lottie era acolo cu cea mai bună prietenă a ei şi prințesă şi cu bodyguardul ăla țâfnos, iar el era doar un pierde-vară care o sâcâia.

Ollie s-a întors şi a luat ziarul pe care-l aruncase pe podea. Îl mai necăjea ceva. Lottie apăruse în toate ştirile. Nu erau multe fotografii, doar câteva instantanee neclare făcute pe furiş, dar începea să se adune o colecţie. Fotografiile cu Lottie la balul verii din anul precedent. Fotografiile de după turneul de scrimă, şi acum astea. Era inevitabil să fie văzută de foştii lor colegi de şcoală, dar când o vedeau se întâmpla ceva miraculos. Nici măcar unul dintre ei nu o recunoştea.

Cel mai aproape de adevăr fusese un comentariu al lui Charlie, cum că prinţesa îi amintea de Lottie, urmat de râsete cu sughiţuri din partea fetelor, mai ales a lui Kate.

— Poţi să-ţi imaginezi că prostovana aia cu obrajii roz ar fi prinţesa?

— Mai degrabă s-ar transforma într-un dovleac.

Erau răutăcioase şi tâmpe. „Surorile vitrege urâte”, aşa le spunea Ollie, dar nu a comentat nimic. Lottie se îndepărta, ducând o viaţă pe care el nu şi-o putea niciodată imagina, crescând şi înflorind, devenind o persoană nouă şi completă, în vreme ce el rămânea aici, doar un copăcel firav.

Şi-a luat telefonul şi a compus cel mai prostesc şi mai dramatic mesaj la care se putea gândi, care să o poată face pe Lottie să râdă.

ODIHNEŞTE-TE ÎN PACE, OLLIE MORENO! A MURIT LĂSAT SĂ SE TOPEASCĂ DE FOSTA LUI CEA MAI BUNĂ PRIETENĂ ÎN CEA MAI GROAZNICĂ ŞI INFERNALĂ CAPCANĂ TURISTICĂ.

Înainte de a apăsa pe „trimite”, şi-a făcut repede o fotografie zăcând în pat, cu limba atârnându-i din gură ca şi cum ar fi fost mort.

Aşa cum se aştepta, nu a primit răspuns, şi practic o putea auzi pe Lottie gemând de disperare de cât de jalnic era el. Deja se simțea caraghios că trimisese mesajul.

Înfrânt şi plictisit, Ollie a luat de pe noptieră o mână de jeleuri şi le-a aruncat în aer, pentru a le prinde în gură. La cea de-a cincea bomboană, una cu gust de vată de zahăr, a rostit cu voce tare:

— Vreau să cresc.

A înghițit-o şi în aceeaşi clipă telefonul a bâzâit. Era un număr necunoscut, dar, oricine ar fi fost, era clar că-l cunoştea pe el.

BUNĂ, OLLIE.

Nu era o întrebare, şi totuşi avea ceva iscoditor, ca şi cum cel care îl trimisese încerca marea cu degetul.

ĂĂĂ, BUNĂ?

Un alt mesaj, micuțele puncte gri privindu-l într-un fel enervant.

OLLIE, SUNT BINAH :D

Toate grijile lui au dispărut într-un norişor de bucle castanii şi mirosuri de parc de distracții, vată de zahăr şi caramel sărat, ca o zi la plajă. Mintea lui a fost inundată de pielea ei caldă, cafenie ca lemnul de hicori, care lucea când ea zâmbea, cu acel zâmbet care putea topi întreaga lume, curios, cald şi înțelept. Asta a fost ce şi-a amintit Ollie când a citit numele, chiar dacă nu o întâlnise decât o singură dată. A şovăit un minut, neştiind ce să spună.

E TOTUL OK?

Ea continua să scrie.

AVEM NEVOIE SĂ NE AJUȚI CU CEVA, DAR,

ÎNAINTE SĂ TE INCLUD ÎN ECHIPĂ, TREBUIE SĂ ŞTIU...

O SĂ FACI TOTUL DE DRAGUL AVENTURII?

Clipind în vreme ce citea mesajul, Ollie s-a întrebat dacă era o farsă. „Dar... dacă aş fi Lottie, aş lua asta drept un semn?"

DA, a răspuns.

Binah a continuat aproape instantaneu.

ASTA E O VESTE MINUNATĂ. O SĂ TE ADAUG LA CHAT,

DAR NIMENI DE AICI NU ŞTIE DESPRE SECRETUL LUI LOTTIE,

AŞA CĂ NU TE DA DE GOL.

Ollie a chicotit, dar râsul i-a dispărut imediat când a văzut numele grupului de chat la care fusese adăugat.

Culoarea chatului era roşu şi din grup mai făceau parte două persoane în afară de Binah – Percy şi Raphael. Iar în partea de sus a ecranului telefonului, cu litere mari aldine, numele grupului era:

OPERAŢIUNEA „**PĂ**TRUNDEREA ÎN ROSEWOOD HALL".

20

Somnul refuza să se prindă de Lottie şi ea se tot sucea şi învârtea pe salteaua moale. Dincolo de uşa camerei, se dezlănţuise o furtună cum nu mai văzuse niciodată, iar încăperea se zguduia la fiecare rafală de vânt şi de ploaie. Totul zăngănea – podeaua, peretele, tavanul, mintea ei – şi de fiecare dată când îşi simţea ochii închizându-se somnoroşi, lumea întreagă parcă striga la ea să se trezească din nou. Şi fiecare strigăt suna la fel: un singur nume în capul ei, chinuind-o. Jamie.

Telefonul i-a bâzâit lângă pernă şi ea a bâjbâit după el, rugându-se să fie un semn de la el.

Pe ecran a apărut numele lui Ollie şi un mesaj copilăresc pe care nici nu l-a putut descifra, cu o fotografie în care se prefăcea mort. Îngrozită şi furioasă pentru cuvintele frivole, a aruncat telefonul pe podea, iar ecranul a crăpat. Lângă ea, Ellie s-a răsucit, prinsă într-un coşmar imposibil de aflat, dar totuşi adormită.

— Îmi pare rău. E vina mea. Sunt slabă, a murmurat ea.

Lottie voia să o trezească, să-i spună că se înşela, doar că lumea reală părea şi mai îngrozitoare. Cum a putut să se ruineze într-o singură noapte tot ce încercase să realizeze?

Ar fi vrut să o ia din nou la fugă, să spună „La naiba cu furtuna!" şi să danseze în ploaie şi să accepte toată furia arzătoare pe care o avea de oferit universul.

„De ce prințesa Maradovei?" De ce trebuia să fie Ellie în mijlocul tuturor acestor lucruri? Dar întrebarea nu a făcut-o decât să vrea şi mai mult să fugă, să fugă departe chiar şi de simplul gând, pentru că dacă era adevărat, nu era convinsă că Ellie îi putea face față.

Şi-a dus mâinile spre pelerina galbenă de ploaie, dar înainte să se gândească s-o pună pe ea, de cealaltă parte a uşii glisante s-a auzit un mieunat. O umbră neagră înaltă a fost luminată de un fulger, o pisică uriaşă care zgrepțăna disperată în uşa de carton.

Lottie a simțit cum i se opreşte răsuflarea şi n-a îndrăznit să scoată niciun sunet în vreme ce pisica-vampir i-a umplut mintea, căci era sigură că venise aici ca s-o pedepsească pentru că nu avusese grijă de

Jamie. Dar apoi şi-a aruncat deoparte aşternuturile şi s-a dus să-i dea drumul înăuntru.

Uşa s-a deschis cu un zăngănit şi vântul a pătruns înăuntru. Odată cu vântul a intrat şi creatura aceea disperată, nimeni alta decât pisica neagră imensă din urmă cu mai bine de o săptămână, motanul Vampy, cu ochii galbeni mari de panică şi blana murată de la ploaie. Lottie a închis uşa la loc şi Vampy, cu inima bătându-i cu putere, a plonjat direct în braţele ei calde.

— Şşşt, stai liniştit! i-a şoptit, cu grijă să nu o trezească pe Ellie. Acum eşti în siguranţă.

Dar Vampy a refuzat să se liniştească, sărindu-i din braţe şi aterizând pe haina ei de ploaie, pe care a început să o râcâie cu lăbuţa, după care s-a dus din nou la uşă, zgâriind cadrul şi lăsând urme pe lemn. Voia să iasă din nou afară.

Tunetul a mugit şi camera s-a zguduit în furtuna năprasnică, şi în acea clipă Lottie a simţit că ceva îngrozitor se întâmpla în şcoală.

— O să fiu bună, curajoasă, de neoprit, a spus Lottie, cu ochii închişi, apoi a întins mâna după hainele de ploaie şi o umbrelă.

Când a ieşit afară, vuietul furtunii i-a dat fiori. Un râu subţire ca o foaie de hârtie se revărsa peste marginile platformei de lemn, în vreme ce lacul din centrul terenului şcolii creştea şi îşi arunca în sus apa noroioasă.

Lottie a păşit stângace, cu pisica ţâşnind printre picioarele ei. Îi era frig, şi pielea expusă o înţepa de la furia muşcătoare a furtunii. O ciupea şi o apuca de

glezne cu dinții, încurcându-i amenințător părul la fiecare pas pe care-l făcea, dar Lottie nu s-a dat bătută.

Pisica a dus-o din nou până la marginea pădurii, la drumul în trepte acoperit cu noroi şi cu grohotiş alunecos. Dinspre bambuşi venea un întuneric ce învăluia totul, iar ploaia devenise tăcută în mijlocul copacilor înalți. Cu răsuflarea tăiată, Lottie s-a pregătit ca Vampy să o conducă din nou în strania lume a pădurii, dar în schimb pisica s-a întors şi a condus-o către cărarea îngustă care ducea spre tufele din spatele dojo-ului, unde a dispărut. Rădăcini încâlcite şi iarbă înaltă udă s-au agățat de picioarele lui Lottie când a păşit în luminiş. Picioarele i-au încremenit în loc în clipa când a zărit silueta mare şi întunecată care stătea la pândă, cu o sabie în mână.

În mintea lui Lottie au revenit poveştile lui Miko despre un tengu roşu la față şi cu nasul prelung, care mânuia shakujō şi avea puterea de a stârni marile vânturi. Dar creatura asta nu era un yōkai. S-a întors încet, rezemându-se de sabia de lemn din mâna sa – nu era un tăiş, ci un băț în care să se sprijine –, şi Lottie i-a putut vedea limpede chipul.

Fulgerele pocneau în jurul lor, luminându-l, rănit şi murdar, şi pentru o fracțiune de secundă Lottie s-a gândit că fusese atacat. Era ud până la piele, şi ieşea împiedicat dintre bambuşi, cu părul lipit de față, negru şi lucios, cu ochii pustii. Avea obrajii îmbujorați şi o expresie visătoare, ca şi cum era înțepenit într-o ceață, şi se clătina.

— Lottie. Vorbea nedesluşit, iar privirea nu i se putea concentra. Trebuie să te duci înăuntru; o să te îmbolnăveşti.

— Jamie! S-a repezit înainte, cu lacrimile topindu-i-se în ploaie, în vreme ce vântul continua să-i biciuiască pielea, dar nu-i păsa – Jamie era într-o stare mult mai proastă. Lasă-mă să te duc înapoi în camera ta, l-a rugat ea, dar faţa lui a rămas pasivă, confuză.

— Trebuie să te protejez, a spus el, dar piciorul i-a alunecat pe un petic de grozamă şi a căzut peste ea.

Cu doar un an în urmă, Jamie căzuse în braţele ei şi se prăvăliseră amândoi într-un bazin cu apă rece ca gheaţa. Acum Lottie şi-a înfipt picioarele cu putere în pământul noroios şi i-a sprijinit greutatea. Faţa lui s-a atins de a ei când l-a ţinut să nu cadă, şi pielea lui a ars-o. Era bolnav, delira şi avea o febră periculos de mare.

— Dă-mi drumul! Trebuie să-i avertizez pe toţi. Vine Leviathanul, a mârâit Jamie, dar sunetul s-a auzit ca o rugăminte disperată.

Un geamăt i-a scăpat de pe buze şi s-a lăsat încet în braţele ei, cu toată forţa, aproape copleşind-o. Lottie trebuia să-l ia din furtună – acum.

Greutatea lui o strivea. Fiecare os din trupul ei ţipa sub povară, spunându-i să-i dea drumul, să se lase jos şi să renunţe. Invocând în minte imagini ale Lilianei, Lottie a ţipat, adunându-şi o forţă pe care nu ştia că o avea în ea. Un alt fulger şi mârâit a venit din cer, şi mugetul a crescut în jurul ei.

— N-o să-l mai las să plece! a strigat ea în furtună, conducând trupul gârbovit al lui Jamie către dojo.

A văzut intrarea şi, cu toată durerea pe care o simţea în trup, a scos un urlet şi a deschis cu o lovitură de picior uşile mari. Furtuna s-a învârtejit în jurul ei, fluturându-i hainele şi luându-i pălăria. Părul lung şi încurcat i-a biciuit în jurul capului, ca nişte şerpi încolăciţi pe o Gorgonă.

Ignorând frigul şi disconfortul, oasele şi muşchii care ţipau de durere, Lottie l-a apucat mai strâns pe Jamie şi l-a urcat pe umărul ei în vreme ce pătrundea împiedicat înăuntru. Durerea era de nesuportat, dar nu avea de gând să-i dea drumul să cadă cu putere, aşa că i-a ţinut bine trupul greoi şi l-a lăsat cu blândeţe pe o saltea moale.

Acum, când zăcea prăbuşit pe saltea, Lottie putea vedea bine în ce stare era. Pe coaste, unde yukata era desfăcută, se vedea o vânătaie, avea zgârieturi însângerate pe faţă şi pe braţul stâng, pe care-l ţinea strâns de durere, şi răspândea un miros acriu, de parcă ar fi căzut în gunoi, iar hainele îi erau pline de pete soioase care lui Lottie îi înţepau nasul.

— Ce-ai păţit? l-a întrebat, încercând cu disperare să nu plângă.

— Am căzut.

— Ai căzut?

— Da, am căzut de pe acoperiş, şi pe urmă a început să plouă. S-a strâmbat de durere, cu răsuflarea tăiată, înainte de a continua, dar nu avea nicio logică ce spunea. M-am întors în pădure, a spus.

Venise pe jos atâta drum în starea asta?

Lottie s-a repezit la dulap şi a scos câteva costume de kendo cu care l-a acoperit pe Jamie, rulându-i câteva sub cap, pe post de pernă.

— Mă duc să caut ajutor. Nu te mişca! a spus, după ce a aşezat ultimul strat peste el.

Când s-a ridicat să plece, degetele lui fierbinți s-au strâns în jurul încheieturii mâinii ei şi au tras-o în jos. Spre ea s-au ridicat nişte ochi care clipeau, cu cercuri întunecate sub ei ca nişte vânători. Jamie părea cu totul pierdut, ca şi cum cele mai oribile coşmaruri ale sale prindeau viață în fața lui, şi ea nu ştia cum să-l scoată din starea asta.

— Lottie, te rog! Nu pleca! a implorat-o el, stârnind o altă durere ascuțită în inima ei. O să pună mâna pe tine!

Ceva din vocea ei a făcut-o să se oprească şi să se întoarcă spre el, simțind cum o răceală îi pătrundea în oase.

— Cine, Jamie? Cine o să pună mâna pe mine?

— Leviathan.

Lottie a clătinat din cap; Jamie delira.

— Cei din Leviathan nu sunt aici. Acum eşti în siguranță în şcoală.

S-a înfiorat când a rostit minciuna, dar avea nevoie de ajutor. A dat să desfacă degetele lui Jamie, dar a scâncit când strânsoarea lui a devenit mai puternică şi dureroasă.

— Nu, băiatul-țap, a spus el, şi vocea lui creştea, îngrozită. Mă aşteaptă, ne aşteaptă.

— Jamie, asta nu... Lottie a tăcut o clipă. Trebuie să aduc ajutoare.

— Nu, Lottie, trebuie să fugi; eşti bună la alergat. A smucit-o spre el cu toată puterea care-i mai rămăsese, aproape trăgând-o deasupra lui. Trebuie să fugi cât de repede poți. Altfel el o să-ți fure sufletul. O să ia tot ce e bun în tine şi o să-l înghită.

— Ce? Jamie, te rog! Dă-mi drumul!

Dar strânsoarea lui a rămas ca o menghină pe încheietura ei subțire, pe care deja începeau să se formeze vânătăi.

— Tu eşti bună şi el e malefic. Şi o să te înghită dacă te găseşte. Trebuie să-l țin departe, altfel o să mă fure şi pe mine.

— Jamie, delirezi! Lottie a scâncit din nou, simțind cum unghiile lui îi pătrund în carne. Nu există niciun băiat-țap şi cei din Leviathan nu sunt aici; ai scăpat de ei. Eşti bolnav şi eu trebuie să te fac din nou bine.

— Nu, el e Leviathan; băiatul-țap e Leviathan.

Lottie a încremenit. O spaimă însoțită de o senzație de greață a început să se adune în ea, îngrozită de ceea ce urma să spună el.

— L-am întâlnit pe acoperiş.

Ochii lui Jamie erau larg deschişi când i-a dat drumul la încheietura mâinii, şi apoi a rostit cuvintele pe care ea se ruga să nu le rostească.

— L-am întâlnit pe Stăpânul Leviathanului.

Fulgerele au pocnit în jurul sălii şi, cu un ultim geamăt, Jamie şi-a pierdut cunoştința.

— Jamie?

Lottie a încercat disperată să-l readucă în simțiri, dar nu a primit niciun răspuns.

Panica a început să o cuprindă, s-a simțit gâtuită, ştiind că nu putea face asta de una singură. Avea nevoie de cineva. Avea nevoie de ajutor.

Cu un alt zgomot puternic, uşa s-a deschis brusc şi în cadrul ei, cu părul fluturând ca un fum întunecat, a apărut o fată în cămaşă albă de noapte, luminată de strălucirea furtunii, cu o pisică roşcată grasă la picioare.

— Ai un partizan foarte bun, a spus ea.

— Sayuri! a țipat Lottie, simțind un val de uşurare inundând-o. Ajută-mă... te rog!

21

— Ce-i cu el?

Lottie a sărit repede din scaunul ei când infirmiera a ieşit în cele din urmă din camera lui Jamie.

Nu dormise toată noaptea, în vreme ce furtuna continuase să lovească neîncetat în ferestre ca o fiară care încerca să pătrundă înăuntru şi se potolise doar când începuse să răsară soarele. Lângă Lottie, rezemată de perete, era Sayuri, nemişcată şi calmă ca statuia lui Kou Fujiwara, în timp ce traducea raportul infirmierei.

— Are o coastă fisurată, încheietura unei mâini şi o gleznă luxate şi o criză serioasă de delir din cauza febrei, dar o să fie bine. A căzut rău de tot.

— Mulțumesc, a răspuns Lottie. Putem să-l vedem?

— Încă nu, a spus infirmiera clătinând din cap.

Jamie căzuse dintr-un loc foarte înalt – asta era clar. Se lovise foarte tare şi, cel mai rău, îl întâlnise pe Stăpânul Leviathanului. Toate lucrurile care nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă ea n-ar fi fost atât de preocupată de altele.

— Arigatō gozaimasu, a adăugat Sayuri, înclinându-se în faţa infirmierei.

Părea imposibil să fi fost amândouă în aceeaşi furtună; părul lui Sayuri se uscase în valuri mătăsoase frumoase, pielea ei, deşi înfierbântată, era tot moale ca o pană chiar şi după noaptea nedormită, în vreme ce Lottie arăta dezastruos, cu obrajii băşicaţi, încă murdară de noroi pe picioare, cu părul încâlcit de vânt. S-a privit în fereastră şi, tulburată, şi-a dat seama că nu se putea recunoaşte.

Aducerea lui Jamie la infirmeria şcolii păruse o misiune imposibilă. Îl căraseră împreună, Sayuri de un braţ şi Lottie de celălalt, luptându-se amândouă cu furtuna ca o singură forţă de neoprit. Iar Sayuri era puternică, mai puternică decât s-ar fi aşteptat vreodată Lottie. Era forţa unui lider. Forţa Demonului Roz.

Fusese atât de ciudat să vadă expresia de pe chipul ei atunci când îi găsise.

„Ai un partizan foarte bun...”

Cuvintele răsunau iar şi iar în capul lui Lottie şi, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai sigură că existase o nuanţă de regret, o notă tăioasă care o făcea acum pe Lottie să-şi pună din nou întrebări despre regina şcolii, despre familia ei, despre ce voia şi de ce devenise atât de puternică.

— Ar trebui să te duci să le spui prietenilor tăi, a zis Sayuri. Se vor trezi în curând şi sunt sigură că o să vrea să afle că partizanul tău s-a întors. O să rămân eu aici de veghe.

Lottie a simțit că nu trebuia să plece, un gând absurd că Jamie avea să fie smuls iar de lângă ea, dar şi l-a înăbuşit, ştiind că trebuia într-adevăr să le spună şi celorlalți.

— Voiam să spun, Banshee, dacă se răzgândesc... Dacă tu ai vrea să ne întinzi o mână... am putea alcătui împreună o echipă bună. Indiferent ce treabă ar avea Leviathan aici, vreau să lupt şi eu împotriva lui.

— N-o să fie nevoie de asta, a replicat Sayuri tăios, întorcându-şi privirea.

— Cu siguranță aveți mai multe informații, ceva ce am putea reuşi să desluşim...

— De fapt – Sayuri s-a întors din nou repede spre ea – , avem, dar n-o să vi le împărtăşim. Am prefera să stați cu toții departe de necazuri.

Cuvintele au venit ca o uşă trântită în față. Lottie nu înțelegea de ce Sayuri nu voia să colaboreze cu ei. Trebuiau să-l găsească pe Stăpânul Leviathanului şi, ca să facă asta, aveau nevoie de orice informație pe care o puteau găsi.

Lottie a încercat să se adune.

— Bine. Oricum, mulțumesc pentru tot, sincer.

Vocea lui Sayuri a răsunat în spatele ei, rece şi finală.

— N-ai pentru ce.

Furtuna răcise pământul, o răcoare bine-venită care urma să se evapore curând sub căldura soarelui, dar Lottie avea de gând să se bucure de ea atât cât putea.

Anastacia, Saskia şi Ellie se adunaseră afară, în faţa infirmeriei, aplecate peste platforma de lemn din jurul iazului şi privind peştii, distrase şi serioase după tot ce se întâmplase cu o noapte în urmă.

— Totul e din vina mea, a spus Ellie şi s-a aplecat mai mult. Trebuie să...

Cuvintele i-au dispărut în spatele unei perdele negre de păr. Era dureros pentru Lottie să vadă că toate eforturile ei de a o convinge pe Ellie să nu se învinovăţească se spulberau din nou, dar acum trebuiau să se gândească la Jamie.

— Mai e ceva, a adăugat Lottie şovăitor, privind-o pentru o clipă pe Saskia. Când Jamie delira, a spus ceva. Lottie a respirat adânc şi a continuat: A spus că l-a întâlnit pe Stăpânul Leviathanului.

— L-a întâlnit?

Ochii Saskiei s-au aprins ca şi cum un foc izbucnise în ţeasta ei, şi aproape a răsturnat-o pe Anastacia în graba de a o înşfăca pe Lottie de umăr.

— Saskia! a strigat Anastacia.

— I-a văzut faţa? A pomenit de mine? L-a atins?

Degetele îi tremurau, era înăuntrul ei o fantomă pe care o îngropase adânc şi care acum ardea de nerăbdare să iasă afară.

— Ce-a spus, Lottie?

Ellie a încercat să o tragă pe Lottie în spate, amândouă devenind neliniştite când au văzut-o pe Saskia schimbându-se atât de brusc. Auziseră poveştile, felul în care se purta când cineva încerca să o întrebe despre Stăpân, dar nu o văzuseră niciodată cu ochii lor. Era îngrozitor.

Lottie nu se putea abține să nu se întrebe ce le făcuse omul acela acestor copii – şi ce i-ar face ei sau lui Jamie dacă ar avea şansa. Singurul lucru de care se putea agăța era că cel puțin Ellie era în siguranță, atâta vreme cât ea însăşi putea să rămână un bun substitut. Trebuia să înceteze să se mai lase absorbită de problemele personale; erau prea multe în joc. În acest moment, dacă voiau să rezolve această situație şi să-l ajute pe Jamie, trebuiau să se ocupe întâi de Saskia. Era timpul să înceapă contraatacul.

— Cine era cu el? Ingrid? a continuat Saskia şi degetele i s-au strâns pe umărul lui Lottie. E aşa o linguşitoare!

Lottie nu a tresărit.

— Saskia... A vorbit calm, apucând-o de încheietura mâinii. Nu mai eşti în Leviathan!

— Ştiu, eu doar...

— Saskia. I-a apucat şi cealaltă încheietură şi i-a îndepărtat cu grijă mâinile. Omului ăluia nu i-a păsat niciodată de tine. N-a făcut decât să te folosească. Dar noi ținem la tine, Saskia. Nu ne pasă cât de folositoare sau de puternică eşti; ne placi pentru ceea ce eşti tu. Asta n-o să se schimbe niciodată.

— Nu vreau să dezamăgesc...

— Nu, Saskia!

Astea erau cuvintele pe care toată lumea avea nevoie să le audă.

— Noi te iubim, Saskia, orice-ar fi.

Lottie a cuprins-o într-o îmbrățişare şi partizanul s-a topit în brațele ei, aroma ei caldă de miere amestecându-se cu parfumul de trandafiri al lui Lottie.

Fiecare muşchi s-a lipit de ea, o hartă a trupului puternic de partizan al Saskiei. Un trup care îi amintea de Jamie.

— OK, acum poți să te dai jos de pe mine, a murmurat Saskia, dar Lottie încă mai auzea o frântură de emoție rămasă, chiar dacă Saskia nu voia să o arate. Partizanul s-a desprins din îmbrățişare. Ar trebui să mergem să vedem dacă ai în sfârşit voie să-l vezi pe Jamie, a adăugat, surprinzător de sfioasă.

Soarele era rotund şi arzător, căzând pe Saskia şi transformând-o într-o statuie de aur. Lottie a privit-o din nou pe Ellie. Arăta contorsionată într-un fel nenatural, ca nişte rădăcini de copac putrede.

— Mulțumesc, Lottie! a şoptit Anastacia.

Lottie i-a zâmbit, dar din nou singurul ei gând a fost că nu era de ajuns, că trebuia să-i ajute pe Jamie şi Ellie înainte să fie prea târziu.

Au intrat în infirmerie, unde mirosul de lămâie devenea tot mai puternic cu fiecare pas pe coridor către camera lui Jamie. Sayuri aştepta aici, doar că fața ei era încordată, masca ei de îngăduință alunecându-i suficient cât să o observe Lottie.

— Sayuri, ce s-a întâmplat? a întrebat Lottie când s-a apropiat de uşa lui Jamie, care era întredeschisă.

De dincolo de ea se auzeau voci. Voci pe care le-a recunoscut.

S-a năpustit înăuntru atât de repede, încât aproape că s-a lovit de canatul uşii. Şi iată-l acolo, proptit în perne, pe jumătate treaz, cu privirea încă începețoşată luminată de soarele care intra în fâşii printre jaluzele. Voia să alerge la el şi să-i cuprindă în brațe trupul

rănit, dar n-avea nicio şansă. Lângă el se afla o pasăre răpitoare ticăloasă, care aştepta, rapace, să-şi ia înapoi rămăşiţele de pradă.

Haru se întorsese.

22

— Haru, a spus Lottie, şi numele lui era ca o otravă pe buzele ei. Mă bucur grozav că eşti bine. Ce... ce s-a întâmplat?

— Eu m-am întors aseară. S-a uitat în altă parte, ca şi cum s-ar fi simţit stânjenit, şi ea ar fi putut foarte uşor să-l creadă, dacă n-ar fi ştiut adevărul. Nu-mi aduc aminte ce s-a întâmplat.

Cât de proşti îi credea Leviathan? Era penibil.

— Voi ce-aţi făcut? a întrebat Haru, şi Lottie aproape că l-ar fi putut crede că era sincer îngrijorat.

— Ne-au salvat nişte străini, dar nu le-am văzut feţele.

Lottie nu a şovăit când minciuna i s-a rostogolit din gură. Sayuri o instruise să spună o poveste simplă, să-l lase pe Haru frustrat şi, după felul în care i-au zvâcnit buzele, se părea că o făcuse bine.

— Ne bucurăm că eşti bine.

Vocea lui Jamie era joasă şi abia se auzea prin răsuflarea-i greoaie. Dar chiar şi în starea lui de slăbiciune şi confuzie, era o urmă de zâmbet, un zâmbet de uşurare pentru Haru.

Lottie era extrem de furioasă şi deznădăjduită. Şi tristă. Era tristă pentru Jamie, să-l vadă atât de liniştit că Haru se întorsese nevătămat, şi să ştie că nu putea să-i spună nimic, de teamă să nu-i pună pe toţi în pericol. Jamie era prea fragil; lui Lottie îi era imposibil să-şi dea seama ce ar face el dacă ar afla şi, cel mai important, îi promiseseră lui Sayuri să nu spună nimic.

— Haru, aş vrea să rămân un moment cu partizanul meu.

Lottie nu îl ruga. Îi spunea să iasă afară. Din fericire, Haru nu a protestat, ci i-a aruncat lui Jamie unul din zâmbetele lui luminoase false înainte de a ieşi.

S-au holbat cu toţii la el. Anastacia, Ellie, Saskia, Lottie şi Sayuri – cinci fete într-o blocadă împotriva acestei creaturi care stătea la pândă, pus pe rele, în Takeshin.

— Ne vedem într-un minut, a spus Lottie, închizând uşa în spatele ei.

A întâlnit privirea lui Sayuri şi de data asta a fost sigură – Sayuri era clar îngrijorată.

Lottie s-a aşezat, dar n-a îndrăznit să-l atingă pe Jamie, de teamă să nu se tragă înapoi.

— Cum te simţi?

Jamie a închis ochii şi s-a întors puţin, cu obrajii încă îmbujoraţi.

— Nu prea bine. Poţi să-mi dai puţină apă?

Lottie a luat paharul de plastic de pe noptieră şi i l-a întins, iar el l-a prins cu mâinile tremurânde. Degetele lui i le-au atins pe ale ei, moi şi prea fierbinţi, ca şi cum sub pielea lui arămie boala ardea ca un cuptor.

Lua câte o înghiţitură mică, de şoricel, o alăturare ciudată cu trupul lui mare.

— Jamie... Îţi aminteşti ceva de azi-noapte?

Încet, fără să dea vreun semn că o auzise, i-a întins înapoi paharul, dar când Lottie a dat să-l ia, el l-a lăsat să cadă şi i-a apucat degetele, strângând cu putere.

— Îmi amintesc totul, a spus el în cele din urmă, fără să-i dea drumul. Cum m-ai găsit?

Lottie a înghiţit în sec, ştiind că avea să fie imposibil să-i explice, să-i spună că fusese condusă spre el de către şcoală, că Takeshin îl salvase. Era absurd, şi gândul a făcut-o să vrea să-şi verifice din nou telefonul, să vadă dacă avea vreun mesaj de la Binah, când şi-a amintit că îşi spărsese mobilul într-o criză de furie.

— Ai spus..., a început ea, că l-ai întâlnit. L-ai numit băiatul-ţap, Stăpânul Leviathanului.

În cele din urmă, el i-a slăbit mâna din strânsoare.

— Da, l-am întâlnit. Purta o mască. Ingrid era acolo... Cred că i-am luat unul din cuţite...

Lottie a încuviinţat din cap. Îl găsiseră în hainele lui când îl duseseră la infirmerie. Păianjenul acela negru, încolăcit pe mânerul cuţitului, o creatură mică şi malefică.

Uşa s-a deschis şi a intrat o soră cu o pernă şi un termometru.

— Mă întorc mai târziu, Jamie, a şoptit Lottie, ridicându-se în picioare; trebuia să-l lase să se odihnească. Îţi promit, a adăugat ea serioasă.

Când a ieşit din cameră, trei feţe au întâmpinat-o curioase.

— Fetelor! Le-a împins uşor în spate, închizând uşa în urma ei. Ce faceţi?

— Deci chiar e adevărat? a început Ellie, muşcându-şi interiorul obrazului. Stăpânul chiar vrea să-l atragă?

— Da...

Lottie a simţit cum i se stinge vocea.

Sayuri plecase, dar amintirea expresiei de pe chipul ei rămăsese.

— Lottie – Saskia a aruncat o privire rapidă spre Anastacia, care a dat din cap –, vreau să ajut.

— Ce? Ai făcut destul, Saskia. E-n regulă...

Saskia a întrerupt-o.

— Nu. Vreau să te ajut să-ţi dai seama cine este Stăpânul Leviathanului. Sunt pregătită.

Au aşteptat cinci zile până când Jamie s-a simţit suficient de bine ca să se întoarcă în camera lui. Înarmate cu un creion şi un bloc de desen, Saskia şi Lottie s-au aşezat de-o parte şi de alta a patului lui, aşteptându-l să-şi termine de băut paharul cu apă.

Stătea ridicat în fund, cu un munte de perne în spate, ca pe un tron de pluş, cu picioarele acoperite de cuverturi decorative cu scene din poveşti. Era puţin cam mare pentru tot acest decor, iar trupul lui puternic şi energia sa nu prea se împăcau cu nevoia de a se odihni. Camera semăna cu toate celelalte dormitoare – pereţi de lemn şi uşi glisante de carton, platforme pe care se aflau saltelele –, dar camera lui Jamie avea un miros distinct de scorţişoară. Uşa fusese deschisă pentru a lăsa briza să pătrundă înăuntru şi prin ea se vedea perfect iazul care sclipea portocaliu în lumina amurgului.

— OK! Jamie a oftat, trecând direct la subiect de îndată ce a pus paharul la loc pe tavă. Ce facem?

— Tu şi Saskia o să puneți laolaltă tot ce vă puteți aminti despre Stăpânul Leviathanului, iar eu o să încerc să-l desenez, a spus direct Lottie, deschizându-şi blocul de desen cu trandafiri pe coperți. Trebuie să descoperim cine e înainte să folosească formula Hamelin pentru ceva îngrozitor.

O răsuflare aspră a ieşit printre dinții Saskiei, în vreme ce Jamie pur şi simplu a părut să accepte. Vânătăile de sub ochi îi dispăruseră aproape complet, dovadă că lupta cu răul de care suferise.

— Nu i-am văzut fața, a spus Jamie direct, cu privirea la lumina care scădea dincolo de uşă, chinuit de o amintire pe care Lottie nu avea cum s-o ştie.

Era ceva deosebit la băiatul-țap; avea un fel de a pătrunde în mintea oamenilor, şi Lottie intenționa să se asigure că asta n-o să se mai întâmple nimănui.

— Deci chiar ai vorbit cu el? a întrebat Saskia, străduindu-se din răsputeri să rămână calmă, şi Lottie a observat în ochii ei o sclipire subtilă, periculoasă.

— Da, mă rog, în mare parte el a vorbit cu mine. Jamie a ridicat o mână sigură spre frunte şi şi-a frecat tâmplele, părând să nu se simtă în largul lui. Purta o mască de țap, cu nişte coarne imense, ca de diavol, şi mai avea cu el două persoane, o pasăre şi un iepure. Am înjunghiat în stomac pasărea cu cuțitul lui Ingrid, dar mă îndoiesc că a fost o tăietură prea adâncă.

— Ei poartă măşti numai când vor să-şi ascundă identitatea; eu l-am văzut o singură dată fără mască, a

intervenit Saskia, dar vocea ei s-a întrerupt brusc şi ea şi-a întors privirea.

— Saskia, a început Lottie, atingând-o cu blândeţe pe genunchi. Nu mai eşti în Leviathan, ai uitat?

Ochii ei căprui au ţâşnit de la Lottie la Jamie.

— Sunt bine. Doar că... Voi nu ştiţi de ce e el... adică, lucrurile pe care le poate face. Şi-a coborât privirea la mâna lui Lottie ca şi cum ar fi fost un obiect străin. Eram atât de speriată să nu-l dezamăgesc.

— Să-l dezamăgeşti? a întrebat Jamie uluit. Şi el a folosit acelaşi cuvânt când mi-a vorbit. Înţeleg efectul pe care l-ar putea avea.

Lottie s-a agăţat de cuvintele pe care le alesese el: „ar putea avea", nu „a avut", nici „poate avea".

— Nu a pomenit de tine, i-a spus Saskiei tăios, ca şi cum i-ar fi aruncat un pumnal drept în inimă.

Saskia s-a tras înapoi.

— Mă aşteptam la asta, a îndrugat, şi un zâmbet acru i s-a strecurat pe buze.

— Nu-i pasă de niciunul din copiii pe care-i păcăleşte; de fapt, nu i-a păsat niciodată dacă l-ai dezamăgit, doar te face să crezi că-i pasă. Are aşa un dar! Eu aproape că... Jamie s-a oprit. A zis apoi că voia să fie un „tată al lumii întregi", că toată lumea ar trebui să poată alege cum trăieşte. Dar s-a purtat mai degrabă ca un Dumnezeu!

Saskia a încuviinţat din cap, cu ochii deschişi şi ridicând din umeri ca şi cum ar fi scuturat de pe ea o creatură neplăcută din Leviathan care-i şedea în cârcă.

— Ştiu asta. Aveam nevoie să o aud. Şi-a tras nasul şi a încercat un zâmbet slab. Mulţumesc. A mai dat o dată

din umeri şi părul i s-a desfăcut din nodul în care-l prinsese. Are părul castaniu-închis şi e înalt, cu pielea deschisă la culoare, puțin gălbuie.

Lottie a avut nevoie de un moment pentru a-şi da seama că Saskia îl descria pe Stăpânul Leviathanului, ceva ce încercau de mai bine de un an de zile să o convingă să facă. Şi-a strâns buzele concentrată şi a întins mâna după creion, în vreme ce lăsa imaginea să prindă formă în mintea ei.

— Ingrid îmi tot spunea că e foarte arătos, cu o linie a maxilarului puternică, ochi cu gene dese, ca un cerb, spunea ea; cred că încerca să-mi dea peste nas că ea îl vede foarte des.

— Au sediul în Japonia, a adăugat Jamie, ceea ce a reaprins îngrijorarea lui Lottie că umblaseră la situația ei şcolară, şi un alt gând şi mai întunecat i s-a ivit în minte.

Şi dacă fata aceea cu unghii roşii din ziua cu rezultatele era una de-a lor?

Chiar putea Stăpânul Leviathanului să aibă la degetul mic pe toată lumea?

— Accentul lui e greu de recunoscut, ca un amestec de mai multe, iar vocea lui e joasă. Jamie s-a gândit la asta pentru o clipă şi a adăugat: E aproape plăcut şi, în mod ciudat, cunoscut.

— Cunoscut?

Asta părea total absurd şi Lottie era sigură că nu-l auzise bine.

— Da, a confirmat şi Saskia, gândindu-se bine. „Cunoscut” e cuvântul potrivit.

— Aş zice, după felul în care vorbeşte, că are vreo patruzeci şi ceva de ani.

— De acord, a încuviinţat Saskia. Din scurtul timp în care l-am văzut, avea riduri pe frunte şi la coada ochilor, ochi oblici şi trăsături bine conturate, dar stătea în umbră. Totul la el părea mai aspru, mai întunecat.

Lottie i-a lăsat pe cei doi să înşire tot ce-şi puteau aminti despre misteriosul lor duşman, notând totul, în vreme ce încerca să schiţeze o imagine a lui pe hârtie.

Păr castaniu-închis lung
Riduri pe frunte
Riduri la coada ochilor
Înalt
Arătos
Palid
Vârstă mijlocie (patruzeci şi ceva?)
Trăsături bine conturate

Privind-o de pe hârtie, a început să prindă contur un chip, unul atât de ridicol, încât Lottie a părut că se sufocă. Portretul semăna izbitor de mult cu tatăl lui Ellie, o idee atât de absurdă, încât i-a venit să râdă.

Alături de desen a notat nişte trăsături.

Voce ciudată
Cunoscută?
Meschin, are complexul lui Dumnezeu

Cu o ultimă privire la notiţele ei, a adăugat:

Posibil obsedat de prinţesa Maradovei şi de partizanul ei

— S-a uitat vreunul din voi mai bine la ochii lui? Are vreo cicatrice sau vreun semn distinctiv? a întrebat Lottie, fără să ridice privirea din desen.

Întrebarea ei a fost primită cu tăcere, una atât de adâncă, încât a făcut-o să ridice repede capul, pentru a-i vedea pe amândoi holbându-se la ea.

— Căprui.

— Verzi.

Au vorbit în acelaşi timp, cuvintele amestecându-se. Dar nu răspunsurile diferite au surprins-o. Amândoi o priveau cu atâta intensitate, încât s-a simțit ca o enigmă, ca şi cum ceva din ea stârnea în ei nişte conexiuni.

— Sunt total diferiți de ai tăi, a spus Jamie.

Lottie nu a ştiut cum să-i răspundă, în vreme ce Saskia a încuviințat încet din cap, fără să-şi întoarcă privirea.

— OK, cred că am început bine, a spus Lottie. Acum ar trebui să plecăm şi să te lăsăm să te odihneşti, Jamie.

A zâmbit, prefăcându-se că nu observă felul ciudat în care el continua să se holbeze la ea. Şi-a imaginat o funie roşie între ei doi, o frânghie a sorții care îi ținea împreună, strângându-se la amintirea degetelor lui încleştate pe încheietura mâinii ei, implorând-o să rămână.

Saskia, încântată să plece, l-a bătut liniştitor pe Jamie pe umăr înainte de a o porni nerăbdătoare spre uşă, în vreme ce Lottie a zăbovit în urmă. Aveau nevoie de mai multe informații, dar până când Sayuri le împărtăşea ce ştia, erau pe cont propriu.

Lottie a început să se îndepărteze în lumina soarelui care scădea acum, şi s-a întors, pentru a-şi vedea umbra lungindu-se, topindu-se în umbra lui Jamie în mijlocul strălucirii de chihlimbar.

Nu voia să plece şi, cel mai ciudat, simţea că nici el nu voia asta, şi că mai aştepta ceva de la ea, deşi Lottie nu ştia ce anume.

— Odihneşte-te, Jamie, i-a şoptit ea. Îţi promit că vom afla cine e.

23

În primele ore ale dimineţii, Takeshin Gakuin vibra melancolic în lumina semilunii, plin ochi de mirosul dulce al pământului umed, îmbibat de tăcerea mângâietoare. Niciun pas pe platforma de lemn, nicio voce şoptită, doar ţârâitul solitar al insectelor ascunse în flori. Era frumos şi liniştitor, şi dacă Lottie nu s-ar fi aflat într-o misiune importantă, chiar ar fi putut să se bucure în tihnă de acel moment.

Departe în faţa sa îşi zărise ţinta, furişându-se prin şcoală, îmbrăcată în pantalonii ei negri cu pense, cu părul lucios legat la spate şi ascuns sub o mască înspăimântătoare de demon care precis era făcută de Miko. Lottie o aşteptase toată noaptea pe Sayuri să se întoarcă, reţinându-i programul, ştiind unde să se ascundă, şi la 3 dimineaţa, mirosind a benzină, Sayuri a apărut, şi-a scos casca de Diavol Roz, pe care a ascuns-o în tufişuri, pentru a o înlocui cu o mască,

după care a intrat în şcoală. Dar nu s-a întors în camera ei. Era clar că şi Sayuri era în misiune, şi asta era exact ceea ce sperase Lottie.

Trupa Banshee ştia ceva. Ştiau ce urmărea Leviathan la Takeshin, şi Lottie era convinsă că aveau informaţii şi despre băiatul-ţap, iar ea nu avea să-şi găsească liniştea până când nu punea mâna pe ele.

Sayuri ştia exact unde se ducea, cu umbre întinzându-se în jurul ei, desenând monştri pe ziduri, iar Lottie le reflecta, mergând perfect sincronizat în urma ei, păşind acolo unde păşea Sayuri, mişcându-se când se mişca şi ea.

O urmărea de după tufişuri, uitându-se pe furiş peste ziduri, imaginându-se ca una dintre multele feline ale şcolii, o pisică-vampir – iar prada ei erau informaţiile.

O parte din ea se simţea vinovată pentru că o urmărea pe Sayuri, dar acea parte era repede anihilată de imaginea lui Jamie chinuit de cel pe care-l întâlnise pe acoperiş şi a lui Ellie sfâşiată de vinovăţie. Lottie simţea că-i pierde pe amândoi, şi singura modalitate de a-i salva era să stârpească Leviathanul.

Tocmai se apropiau de biroul directorului, când Sayuri s-a oprit brusc, iar Lottie a trebuie să se furişeze în spatele peretelui de lemn, împiedicându-se de o treaptă de pământ şi aterizând în fund, într-un fel foarte ne-felin. Acoperindu-şi gura ca să nu ţipe, a privit, curioasă şi nedumerită, cum Sayuri s-a uitat în jur, apoi s-a furişat de cealaltă parte a peretelui muzeului, ca şi cum ar fi zărit pe cineva. Dar privea în altă direcţie, aşa că nu a văzut-o pe Lottie.

Uitându-se cu grijă pe după colțul biroului directorului, Lottie a văzut că uşa de sticlă a muzeului era larg deschisă şi înăuntru se afla deja cineva.

Statuia lui Kou Fujiwara, din fața muzeului, lucea în lumina lăptoasă, iar sabia ei aproape tremura de nerăbdare. Ochii ei de bronz îi urmăreau pe toți cei care păşeau pe terenul ei. Şi chiar acum privirea îi era ațintită hotărât asupra lui Haru, care ieşea din locul sacru cu o expresie de frustrare pe față, una care nu se potrivea cu purtarea lui obişnuită.

Când Lottie începuse să o urmărească pe Sayuri, nici nu-i trecuse prin minte că Sayuri urmărea ea însăşi pe cineva.

Îngrozită să nu scoată vreun sunet, Lottie s-a lipit cât a putut mai mult de peretele de lemn, rugându-se ca bătăile inimii să-şi încetinească ritmul, convinsă că partizanul putea să o audă.

Cum de se gândise că asta era o idee bună? Dacă Leviathan punea acum mâna pe ea, nici măcar nu-i putea învinui; practic, li se oferise pe tavă.

Doar că Haru nu se mai vedea nicăieri. Nici urmă de el, doar uşa muzeului care se închidea încet.

Sayuri s-a mişcat ca o frunză în vânt, strecurându-se fără efort prin deschizătura uşii care s-a închis în spatele ei.

Lottie a mai aruncat o privire prudentă în jur, fără să fie convinsă că Haru se îndepărtase, până când l-a zărit, un punct aflat la mare distanță, îndreptându-se către camerele băieților.

Sigură că nu putea fi văzută, Lottie şi-a încercat norocul şi a mers de-a buşilea până la statuia lui Kou,

la picioarele căreia a îngenuncheat şi a privit prin uşa de sticlă.

Muzeul era o bucată de istorie încremenită în timp – doar că avea un musafir. În lumina lăptoasă a lunii, Sayuri stătea în genunchi în faţa unei mese joase vechi în mijlocul tatamiului, cu faţa întoarsă, mişcându-se cu o viteză fantomatică şi frunzărind nişte hârtii scoase dintr-un cufăr mic descuiat. Iar lângă cufăr, deschisă la exact aceeaşi pagină, era cartea pe care o găsise Lottie în bibliotecă. Cea care vorbea despre comoara secretă din Takeshin.

Totul părea să capete sens, şi chiar când în mintea ei începuse să prindă contur povestea, fantoma aflată de cealaltă parte a sticlei s-a întors şi ochii lui Lottie au întâlnit privirea Demonului Roz.

Acum, Lottie vedea bine masca, o creatură asemănătoare unei pisici, cu colţi, cu ochii rotunzi şi înclinaţi în jos ai unui spirit malefic. Dacă Lottie ar fi văzut-o pe neaşteptate, ar fi fost convinsă că era un yōkai ameninţător, venit să-i joace o festă.

Nu avea niciun rost să se ferească, era inutil să încerce să se retragă. Lottie şi-a amintit să fie curajoasă şi a deschis încet uşa.

Tăcerea a învăluit-o, pe când uşa se închidea în spatele ei fără niciun sunet, separând-o de lumea obişnuită, iar în aer pluteau luminate firişoare de praf. Era ca într-un vis, cu aroma de pin şi cu pisici aurii pictate pe cufărul antic, părând vii şi păzind artefactele. Lumina stelelor cădea pe sticla uşii, în vreme ce şcoala de dincolo de ea era întunecată, ca şi cum Lottie călătorise înapoi în timp.

Cele două fete s-au privit lung, Sayuri ascunsă încă în spatele măştii ei şi înconjurată de umbre.

— Leviathan caută comoara secretă, nu-i aşa? a întrebat Lottie în cele din urmă.

Pe masă era un teanc de hârtii aranjate cu grijă, îngălbenite de vreme şi acoperite cu caractere pe care Lottie nu le putea citi. Ştia că Haru trebuie să se fi uitat prin aceeaşi cutie şi bănuia că existau acolo indicii pe care el nu fusese în stare să le desluşească.

Fără niciun cuvânt, Sayuri a măturat cu mâna hârtiile în cutie, pe care a încuiat-o într-un cufăr mare. Apoi s-a întors din nou spre Lottie şi şi-a ridicat masca, lăsând-o pe cap ca o a doua pereche de ochi, dar faţa ei nu era mai puţin înfricoşătoare.

Părea furioasă, doar că nu era furia trădării sau a răutăţii îndreptate asupra lui Lottie. Era frustrarea limpede a neputinţei, şi Lottie o cunoştea prea bine.

— Tu încerci să găseşti comoara înaintea lui Haru.

Nu era o întrebare; era o constatare care explica purtarea lui Sayuri când îi găsise în bibliotecă la începutul cursurilor.

— Nu trebuia să mă urmăreşti, a spus Sayuri, şi vocea îi era rece, fără nimic din aerul ei calm obişnuit. Dacă vreau, aş putea să te fac să pici la curs.

— Ce este comoara? a întrebat Lottie, lăsând ameninţarea să treacă pe lângă ea.

— Nu ştim, iar tu ar trebui să nu te bagi în asta.

Sayuri s-a ridicat încet, fără să-şi ia ochii de la Lottie.

— Sayuri, nu înţelegi...? Lottie a încercat să o prindă de mâini, dar asta doar a făcut-o pe Sayuri să se uite urât la ea. Suntem în aceeaşi tabără. Pot să ajut...

— Nu, tu nu înțelegi. A făcut un pas înainte, cu fața suficient de aplecată pentru ca masca de pe capul ei să-şi îndrepte ochii spre Lottie. Probabil că de-asta te vrea Leviathan aici, ca să rezolvi misterul ăsta pentru ei. Dat fiind că eşti atât de pricepută la asta.

— Nici măcar nu ştim cu siguranță că mă vor într-adevăr aici. E puțin probabil.

— Serios? Sau legătura pe care o am cu familia mea e atât de distrusă încât n-o să fiu niciodată în stare să rezolv acest mister?

Pentru prima dată de când o ştia Lottie pe Sayuri, în fața ei a înflorit un moment de sinceritate ca o floare rară. Nu mai era Demonul Roz, nici regina şcolii, doar o fată singură copleşită de poveri, forțată să lupte cu presiunea pusă asupra ei.

Lottie ştia cum era să te simți singură pe lume, fără nicio legătură cu familia ta, şi ştia cât de apăsătoare puteau fi poverile pe care oamenii şi le puneau singuri pe umeri, şi nu voia să mai simtă cineva asta. Chiar şi fără să cunoască detaliile vieții de familie a lui Sayuri, instinctul îi spunea să o ajute.

— Şi dacă nu poate fi rezolvat? a spus Lottie cu hotărâre, făcând un pas înainte. Şi dacă e imposibil de rezolvat dacă nu colaborăm?

— Ce prostie...

— Am văzut ceva în Kiri Shinrin. Prințesa pierdută Liliana...

— De ce te-ai dus în Kiri Shinrin? a întrebat Sayuri cu ochii mijiți, suspicioasă.

— Am urmat o pisică, aşa cum mi-a spus Miko să fac.

Sayuri a părut că nu-şi găseşte cuvintele şi, înainte să poată spune ceva, Lottie şi-a terminat povestea.

— Liliana este cea care a fondat Rosewood, şi am văzut simbolul casei sale săpat pe trunchiul unui copac – un crin.

— Credeam că un bărbat a construit Rosewood.

Lottie a şovăit.

— Ascultă! A mai făcut un pas prudent înainte, iar acum erau suficient de aproape ca Lottie să simtă mirosul vag de gaze de eşapament. Rosewood are multe secrete şi eu cred că şi Takeshin are – şi că cele două sunt legate.

Era ciudat să stea atât de aproape de Sayuri, ca una dintre pisicile din şcoală, măsurându-se din priviri, fără să ştie cum avea să reacţioneze cealaltă, dar trebuiau să aibă încredere una în alta.

— Persoana care a creat Rosewood nu a fost cine se consideră că a fost. Ea a trebuit să pretindă că e bărbat ca să poată fi luată în serios; a fost singura modalitate prin care a putut crea şcoala. În realitate, ea a fost prinţesa fugară Liliana Mayfutt, străbunica mea. Am senzaţia că a cunoscut-o pe Kou, că străbunicile noastre încearcă să ne spună că trebuie să colaborăm. Eu am diadema lui Lili, şi aştept să primesc şi jurnalul ei. Poate că atunci când soseşte, o să putem...

— Străbunica ta?

Sayuri s-a îndepărtat cu o smucitură de Lottie.

— Da, suntem amândouă descendente ale şcolilor noastre. Din partea mamei mele, eu...

— Tu nu eşti prinţesa Maradovei!

Lottie şi-a înghiţit cuvintele şi, în tăcerea zdrobitoare care se aşternuse, s-a pierdut în întunericul adânc al ochilor lui Sayuri. Faptul că fusese în stare să facă o greşeală atât de stupidă, atât de clară s-a răsfrânt asupra ei ca un val de căldura înțepătoare care a făcut-o să se clatine.

— Eu... lasă-mă să... Ce voiam să spun e...

— Eşti un substitut.

Vocea apăsată a lui Sayuri spunea clar că nu avea cum să-şi îndrepte cuvintele; Lottie era prinsă pentru totdeauna în propria greşeală. Sayuri a continuat ca un vulcan care erupe.

— Nu ştiam că mai există substituți. Ellie e atât de furioasă – ea e prințesa, evident!

Sayuri a scos un hohot de râs lipsit de amuzament. Era o notă amară în el, care a făcut-o pe Lottie să se tragă înapoi.

— Sayuri, te rog, nu poți să spui nimănui!

Lottie a încercat să o apuce pe Sayuri de mânecă, dar materialul i-a alunecat dintre degete.

— Nici nu m-aş gândi s-o fac! s-a răstit Sayuri, răsucindu-se înapoi atât de repede, încât practic a despicat încăperea în două. Mă crezi cu totul lipsită de onoare?

Buza de jos a lui Sayuri tremura. Era singurul semn de vulnerabilitate pe care-l văzuse vreodată Lottie la ea.

— Sayuri, a spus Lottie cu voce nesigură, nereuşind să înțeleagă de ce cealaltă fată se împotrivea atât de tare să fie cu toții o echipă. Asta nu schimbă nimic. Eu tot cred că dacă lucrăm împreună, putem...

— Încetează! a urlat Sayuri, întorcându-se să plece. Tu şi prinţesa ta încă îl aveţi pe partizanul vostru, şi e unul foarte bun, a continuat cu o urmă de regret. Tu ai echipa ta şi eu o am pe a mea, şi ar trebui să staţi cu toţii departe de povestea asta.

Sayuri îl pierduse pe Haru, partizanul şi prietenul ei apropiat, iar acum, să-i privească pe Lottie, Ellie şi Jamie nu era decât o amintire amară. Sayuri nu îi ura; îi invidia.

Oare ce simţea când îi vedea ciondănindu-se şi îndepărtându-se unul de altul, când ea ar fi dat orice să-şi recapete legătura cu Haru? Adevărul se dezvăluia în mintea lui Lottie la fel cum luna iese din spatele unui nor, atât de limpede şi clară, şi totuşi de neatins. De ce îl ţineau pe Haru lângă ei şi nu îl dădeau în vileag? Nu era doar pentru a-l spiona. Sayuri n-ar fi putut suporta să-l vadă plecând.

Lottie s-a gândit la părinţii lui Sayuri şi s-a întrebat cât de singură era.

— Sayuri, opreşte-te! Lottie era surprinsă de calmul cu care vorbea şi, spre mirarea ei, Sayuri s-a oprit în prag. O să-ţi dovedesc că ar trebui să colaborăm. Îţi promit asta. Vom fi o echipă. Lottie şi-a strâns pumnii. Şi vreau să-mi promiţi ceva în schimb. Dacă pot să dezleg această enigmă şi te ajut să găseşti comoara ascunsă, trebuie să colaborezi cu noi. Trebuie să-mi spui tot ce ştii despre Stăpânul Leviathanului.

— Asta n-o să se întâmple niciodată. Sayuri a vorbit atât de încet, încât Lottie abia a auzit-o, înainte de a păşi peste prag. Mă duc să mă culc, aşa cum ar trebui să faci şi tu.

Şi a lăsat uşa de sticlă să se închidă în spatele ei.

Dar, cu toată ceaţa nopţii, acum totul îi era limpede lui Lottie. Sursa problemelor lor nu era Leviathan, ci faptul că nu acţionaseră împreună.

24

În fiecare noapte, în clădire se auzeau cinci sunete distincte. Lui Ingrid îi plăcea să asculte cu atenţie şi să le desluşească pe toate. Ţevile care scârţâiau, paşii de pe coridor, zumzetul generatorului, bufniţele care ţipau afară. Dar cel de-al cincilea sunet din noaptea asta era unul pe care nu-l mai auzise de mult timp. Propriul ei scâncet jalnic.

O durere profundă o făcea să rămână trează noaptea, încercând să-şi revină după înfrângerea suferită, îngrijindu-se de durerea de la încheieturile mâinilor. Fusese nevoită să aştepte să se întoarcă la complex ca să primească ajutor medical şi aflase destul de repede că oasele încheieturilor sale erau acoperite la suprafaţă de fisuri minuscule ca noroiul uscat. Fisuri subţiri ca firul de păr, atât de mici şi nesemnificative, şi totuşi îi făceau braţele delicate să se umple de umflături urâte, pe care trebuia să le ascundă sub o mulţime de bandaje.

Era ceva aproape plăcut în această durere, surdă şi pulsatilă, din adâncul cărnii zdrobite, şi rămăseseră şi semne, urme de degete, mari şi vineţii, care-i acopereau corpul firav. O făceau să simtă că avea o legătură

specială cu partizanul care-i oferise aceste „daruri”; îşi dorea doar să-i poată întoarce favoarea. Şi, desigur, nu trebuia să uite că Jamie Volk îi furase şi unul dintre cuțite, ceea ce însemna că trebuia să-i ia şi ea ceva, ceva cu o valoare egală.

— Ingrid?

S-a întors, auzindu-şi numele, către o umbră înaltă aflată în cadrul uşii, pe care ar fi trebuit să o audă venind.

— Am veşti.

Phi era o fată din Siberia, solidă, musculoasă, al cărei hobby era să provoace orice bărbat care se îndoia de forța ei. Venise în Leviathan cu mult înaintea lui Julius sau a lui Ingrid. Se părea că îl cunoscuse pe Stăpân în cea mai proastă perioadă a vieții lui şi era văzută în complex ca o sfântă.

— Ridică-te în fund! a mârâit ea. Arăți jalnic.

Ingrid a tresărit, dar a făcut aşa cum i s-a cerut.

— Care-s veştile?

Vocea ei a sunat ca un tors amețit de pisică, încercând totuşi să pară vesel, în vreme ce o mică parte din ea se întreba unde era Julius, dacă tot mai era în odihnă impusă, şi, dacă nu, de ce nu primea şi el veştile.

— E mulțumit de cum a decurs întâlnirea cu partizanul maradovan.

Gura lui Ingrid s-a umplut de salivă şi ea şi-a lins buzele, în aşteptarea laudelor, care aveau să transforme înțepăturile din brațele ei în nişte trofee savuroase.

— Când îl aducem acasă?

Mâinile aproape îi tremurau. Tot ce voia era să-l aducă la ei pe Jamie, să-i aducă Stăpânului premiul suprem şi să se bucure de aprobarea lui. Dăduse greş o dată şi văzuse cât de furios fusese când Saskia le scăpase din mână. Fata aia încă le rămăsese datoare cu un ochi.

— Am fi reuşit aseară dacă tu nu te-ai fi făcut de râs, a replicat Phi.

Înghiţindu-şi dezamăgirea, Ingrid s-a concentrat pe ochii cenuşii ca ţeava unei arme ai lui Phi. Ea domina totul şi pe toţi cu o concentrare mortală, ca un tanc pe două picioare.

— Nu mai fi aşa de acră! a mormăit Phi.

Ingrid şi-a încleştat dinţii, vrând să-i spună că dacă ei ar fi ajuns la timp, şi dacă n-ar fi lăsat-o singură cu jucăria preferată a Stăpânului, nu ar mai fi atât de acră.

Dar veniseră, până la urmă. Şi-a amintit că trebuia să fie recunoscătoare. În niciun caz nu trebuia să-i lasă să ştie că avea asemenea gânduri urâte.

„Pune mâna pe partizan; fă-l pe Stăpân fericit!" Ăsta era lucrul de care Julius şi Ingrid fuseseră siguri, dar în ultimul timp părea complicat şi nesigur.

— Prinţesa.

Ingrid a ridicat din nou privirea, setea de sânge curgându-i prin vene ca focul, cu o dorinţă arzătoare de răzbunare.

— Ce-i cu ea?

— El s-a gândit la relaţia lor, a spus Phi, trăgându-se de o sprânceană cu un gest absent. Credem că sunt prea apropiaţi; s-ar putea să ne îngreuneze planul.

„Prințesa, prințesa, prințesa!” Ce era aşa de special la prințesă?

Ingrid sugerase de nenumărate ori că ar trebui pur şi simplu să renunțe la prințesa Maradovei, că nu putea fi ignorată.

Ei condamnau monarhia maradovană, rădăcina acestui rău. Şi totuşi, Ingrid pur şi simplu nu putea să scape de ura pe care i-o purta acelei fetițe răsfățate şi naive, care o făcuse să se împiedice în Conacul Tompkins, stricând astfel totul.

Degetele i s-au încordat, trimițându-i o durere ascuțită prin oase.

— Ce vrea Stăpânul să fac? a întrebat Ingrid.

— Haru crede că stăpâna lui şi prințesa mai au doar câteva zile până vor afla ascunzătoarea, dar planul s-a schimbat. În primul rând, o s-o lăsăm pe prințesă să descopere ce e ascuns în Takeshin şi o să luăm pe urmă comoara. El crede că asta ar putea să o facă să se răzgândească. În al doilea rând, a decis că trebuie să trimitem pe cineva care să se apropie mai mult de Jamie. Să facă mai uşoară trecerea. Phi a scos un mormăit care a semănat aproape cu un hohot de râs, apoi a adăugat: Şi dacă şi asta dă greş, există întotdeauna formula Hamelin...

Ingrid s-a chinuit să-şi ascundă încântarea.

— Dați-mi ordinul, şi sunt acolo.

— Nu! Haru se va ocupa de asta. Deja s-a apropiat mai mult decât ne-am aşteptat.

— Ce?

Ingrid şi-a strâns pumnii dureros, simțind cum toată speranța se risipea în neant.

— El vrea să stai cât mai departe posibil. Ăsta e ordinul pentru tine. Phi vorbea pe un ton nonşalant, ca şi cum asta nu era cea mai rea veste pe care i-o putea da vreodată lui Ingrid. Din ce a văzut pe acoperiş, tu eşti mult prea nesăbuită când e vorba de partizan şi vrea să stai departe de orice țintă până la noi ordine.

Jamie îi era luat. Singurul lucru care l-ar fi făcut pe Stăpân să o prețuiască cu adevărat.

Un milion de gânduri şi de întrebări au explodat în mintea ei. De ce era Stăpânul supărat pe ea? Ce avea Haru atât de special? De ce nu putea obține ce voia?

Cu brațele încrucişate la piept, Ingrid şi-a strâns blestemata de durere, lăsând-o să-i incite furia. Era numai din vina prințesei. Îi furase trofeul şi le zădărnicise planurile de prea multe ori, iar acum îl întorsese pe Stăpân împotriva ei.

— OK. S-a prefăcut dezamăgită ca să nu-şi trădeze frustrarea. Înțeleg.

Phi a mijit ochii suspicioasă, şi Ingrid s-a dat în spectacol scâncind atunci când şi-a atins încheieturile.

Phi a oftat prelung înainte de a încerca un soi de alinare.

— Tu concentrează-te doar să te faci bine, şi dacă mai ai nevoie de analgezice, vino la mine.

Ingrid nu i-a mulțumit, cum nu o făcea de obicei. În schimb, şi-a tras nasul zgomotos, parcă jenată de izbucnirea ei.

— O să-mi revin curând, ca să pot fi din nou utilă.

Şi-a şters lacrimile de pe obraji, în vreme ce Phi ieşea din cameră. Apoi, când a fost sigură că Phi nu o mai vedea, a lăsat să-i apară nemulțumirea pe față.

Strâmbându-se de durere, s-a căutat prin jachetă după lama salvată; încă mai era pătată de un strat lucios din sângele lui Haru, după ce o azvârlise Jamie. A pipăit păianjenul de oțel şi s-a înfiorat la gândul cumplitelor acte de răzbunare care i se învârtejeau prin minte.

Dacă nu voiau să o lase să se apropie din nou de Jamie, avea să găsească o altă cale de a-şi regla conturile.

25

Dintre toate lucrurile stupide pe care le făcuse Ollie în viața lui, dintre toate ideile nechibzuite şi idioate pe care le avusese, asta era de departe cea mai... amuzantă chestie.

Stând în apă până la genunchi sub un pod, într-una dintre cele mai prestigioase şcoli din lume, cu ochelari de scafandru la ochi şi inima bătându-i ca şi cum s-ar fi pregătit să facă o plonjare la Olimpiadă, Ollie îşi privea adunătura de complici şi se gândea cum de ajunsese aici.

Binah îi spusese că exista la Rosewood un jurnal pe care trebuiau să-l ia, parte dintr-o enigmă pe care Lottie încerca să o dezlege. Băieții ăştia doi, pe care Ollie îi văzuse la ştiri la televizor, acceptaseră, ca şi cum ar fi fost perfect normal, să o lase pe Binah să-i ducă într-o misiune ilegală şi periculoasă.

Aşteptaseră să se întunece, iar Binah alesese o noapte cu lună plină, ca să aibă cea mai bună şansă de a zări

lucirea trapei de metal, dar partea proastă era că totul părea îngrozitor de sinistru.

— OK, Ollie, e timpul să străluceşti.

Raphael a întins spre el cu un rânjet lanterna impermeabilă. Chiar şi în întuneric dinţii lui sclipeau foarte albi, ca şi cum străluceau. Acest băiat i se părea tare ciudat lui Ollie. Parfumul lui scump îi înţepa nasul şi era frumos într-un fel nedrept, şarmant ca un actor de Hollywood, iar totul părea lipsit de efort.

Percy, pe de altă parte, avea prea puţină charismă. Ochii lui erau adânciţi în orbite şi roşii, ca şi cum nu ar fi dormit îndeajuns, şi era aproape la fel de palid ca luna. Şi totuşi, avea ceva, un soi de vigilenţă, care-l făcea pe Ollie să creadă că nimic nu putea să-i scape. Asta era deopotrivă enervant şi complet dezarmant.

„Poate că totuşi elevii de la Rosewood au într-adevăr ceva special.” Gândul l-a făcut să se înfioare, căci şi-a adus aminte că nu primise nicio veste de la Lottie toată vara. Cufundat în propriile gânduri, a prins privirea lui Binah şi, din felul în care ea îşi ţuguia buzele, a fost convins că ştia la ce se gândea el.

Ceea ce simţea Ollie pentru Binah era „pasiune prietenească”. Înţelegea că ea nu era interesată de o idilă, şi nici pe el nu-l interesa asta; ceea ce jinduia el era aprobarea ei. Dorea să o impresioneze, să fie de ajutor, să o facă să râdă. Dacă ea era mintea strălucitoare a generaţiei lor, el voia să fie acolitul ei de nădejde.

Ollie a dat din cap către tovarăşii săi şi şi-a băgat capul sub apă. S-a întins, lăsând apa noroioasă să curgă peste el. Binah îl dorise pentru „experienţa lui de

scufundător după monede", dar era imposibil să vadă ceva şi simţea cum îi intră apa în nas. Avea gust de iarbă, nu de sare, nu era apa cristalină de mare cu care era el obişnuit. I se părea că trebuie să fii norocos ca să găseşti ceva în apa asta, deşi voia cu disperare să nu o dezamăgească pe Binah. Singurul lucru pe care-l putea vedea era reflexia lunii, dar imaginea avea ceva ciudat; părea că pe suprafaţa apei erau două luni. Una dintre ele era mult mai mare şi uşor bombată, sclipitoare.

Era chiar acolo, ascunsă sub suprafaţa apei. A ridicat capul.

— Am găsit-o!

Apoi a venit rândul lui Raphael, tipul musculos care a făcut un adevărat spectacol din ridicarea trapei. Raphael l-a coborât uşor pe fiecare dintre ei prin pasajul secret, în vreme ce apa clipocea încet peste buza lui. Binah mai întâi, uşoară ca un fulg cu trupul ei mărunţel. Apoi Percy, doar puţin mai greu, dar tot slab şi uşor de manevrat. Raphael a fost mai grijuliu cu el, vorbindu-i mereu prin semne şi liniştindu-l, şi Ollie a înţeles imediat ce vedea.

Toţi aceşti copii, prietenii lui Lottie, trăiseră momente care-i legaseră pentru totdeauna; momente care le împletiseră viţele laolaltă, iar el era un străin, care nu putea decât să se uite înăuntru, ca un ornament într-un glob de zăpadă, privind lumea din jurul lui, dar neputând vreodată să participe la ea.

— Ai încredere în mine? l-a întrebat Raphael, necăjindu-l, şi i-a întins mâna într-o imitaţie a lui Aladdin.

— Nu în tine nu am eu încredere, ci în trupul meu. Ollie stătea aşezat pe marginea trapei, ud până la piele, cu picioarele atârnându-i, pregătit să se lase în jos. Sunt mult mai greu decât ăia doi.

Raphael şi-a încolăcit deodată braţele în jurul lui şi l-a lăsat în jos, fără să clipească măcar la intimitatea stânjenitoare a momentului – era mult prea sigur de sine pentru aşa ceva.

— Ţi-am zis că sunt puternic, a spus Raphael, dându-i drumul şi închizând trapa.

— Daa...

Ollie a tăcut şi a privit din nou grupul acesta atât de divers, cu hainele murate, din care ieşeau firişoare de aburi din cauza căldurii din jurul lor. În întunericul din tunel, arătau ca nişte personaje magice: un spiriduş, un elf şi un Adonis.

Iar el? El ce era?

Au început să străbată tunelul, cu piatra udă pleoscăind sub picioarele lor, conduşi de Percy, într-o tăcere încărcată de aşteptare. Nu îndrăzneau să scoată vreun alt sunet în afară de paşii lor uşori, de teamă să nu fie descoperiţi.

Din când în când, Ollie auzea deasupra lor fie paşi, fie scârţâitul vreunei scânduri din podea, şi atunci inima îi bubuia, avertizându-i trupul să rămână tăcut, chiar dacă ştia că era probabil doar imaginaţia lui.

Binah a arătat spre locul unde se afla un spaţiu auxiliar şi toţi s-au lăsat pe vine. Era teribil de claustrofobic şi, pentru prima dată în viaţă, Ollie a avut o viziune cu adevărat înfricoşătoare, o imagine care i-a tăiat răsuflarea, cu tavanul care se prăbuşeşte peste ei,

prinzându-i pentru totdeauna în capcană. Când în cele din urmă au ajuns la ținta lor, o deschidere în perete cu o uşiță la fel ca cea pe care Alice a găsit-o în Țara Minunilor, a decis să taie explorarea unei peşteri de pe lista lui cu lucruri de încercat. Binah a ciulit urechile şi a dat din cap către Percy în semn că era în regulă, şi aşa a început rolul lui Percy în expediția lor.

Poate că abilitatea de a umbla pe furiş o dobândise dintr-o situație mai puțin ideală, dar acum aveau să o folosească în avantajul lor.

Băiatul cel palid a deschis cu grijă uşa, dând la iveală o bucată de lemn.

Pentru o clipă, Ollie s-a gândit că erau prinşi între ziduri. Dar Percy, într-o tăcere aproape nefirească, a dat deoparte obiectul de lemn, creând un spațiu suficient de mare cât să se strecoare cu toții prin el.

Şi au intrat! Ollie era în Rosewood Hall, acea lume misterioasă care îi înghițise cea mai bună prietenă şi o transformase într-o prințesă de basm. Locul despre care auzise atâtea lucruri, care păruse întotdeauna o lume inventată. Acum era real. Şi îl copleşea.

Parfumul de trandafiri şi levănțică, de miere şi piersici s-a agățat de el, aspirând aerul din plămânii lui şi înlocuindu-l cu flori. Flori cu miros înțepător, amețitor s-au strecurat înlăuntrul lui, învăluindu-l într-o vrajă.

Avea senzația că şcoala însăşi era un spirit care voia să ştie cine era el şi dacă avea voie să rămână aici. S-a gândit că era posibil să nu mai poată niciodată respira – era prea mult şi îl dureau plămânii.

Apoi, deodată, ca şi cum s-ar fi ridicat din mare, a ieşit la suprafață şi s-a obişnuit cu parfumul, şi nu şi-a

mai simțit capul greu, iar când a ridicat privirea, i-a văzut pe ceilalți uitându-se lung la el.

A scuturat din cap şi le-a făcut semn să meargă mai departe, dar a văzut fulgerarea de zâmbet a lui Binah şi sclipirea l-a făcut să se gândească la această experiență unică. Fără niciun cuvânt, i-a zâmbit şi el, savurând scurtul moment în care a simțit că şcoala îl acceptase, că făcea parte din echipă.

L-au urmat pe Percy prin şcoala grandioasă, în care lumina lunii cufunda lemnul întunecat şi sculpturile aurite de pe pereți într-o strălucire lăptoasă. Se auzea un geamăt, vântul care pătrundea prin crăpăturile din uşi şi ferestre ca nişte voci murmurate. Era ca şi cum ar fi păşit printr-un muzeu, întreaga şcoală era o relicvă antică plină de fantome, iar ei se duceau să caute o parte din ele.

Percy părea o parte din magie şi Ollie nu-şi închipuise că putea exista o asemenea linişte. Se mişca precum o umbră, paşii lui nu scoteau niciun sunet, niciun scârțâit pe când trecea prin uşi şi porți, iar uneori tăcerea era atât de intensă, încât Ollie era sigur că nici măcar nu respira.

Au ajuns la un turn cu o uşă încuiată, dar Percy era de neoprit: a scos un ac de păr şi, asemenea unui personaj dintr-un film cu spioni, a descuiat uşa.

În fața lor era o statuie uriaşă a unei păsări cu trepte de piatră în jur, care duceau sus în turn. Îl privea atent pe Ollie, era sigur de asta; statuia îl privea, iar ochii păsării erau ochii şcolii înseşi.

Pe o placă de sub pasăre scria „ELWIN”. Binah s-a apropiat de ea şi a apucat litera din mijloc. Ollie a

văzut, curios, cum în cele din urmă a răsucit-o brusc, făcând nişte rotiţe să scrâşnească, iar W-ul a devenit încet un M.

O uşă s-a deschis scârţâind, şi Ollie s-a văzut în faţa unui pasaj secret, care ducea către un subsol întunecat, decorat cu obiecte pe care le-a recunoscut imediat: şiruri de beculeţe, steguleţe lucrate manual, tapiţerie floral şi flori presate. Asta era nota distinctă a lui Lottie.

Încăperea era arcuită, o cavernă circulară cu pereţi reci de piatră, încălzită de beculeţele aurii şi de stelele strălucitoare care atârnau de tavan, prinse cu fire invizibile. Parcă ar fi păşit pe Calea Lactee. Pe o tablă aşezată în mijloc era scris „Să aveţi o vară plăcută!" cu litere multicolore rotunde: opera lui Lottie. Într-un contrast total cu decoraţia cosmică şi plină de culoare erau teancurile de tablouri acoperite cu grijă şi un birou din lemn de mahon care părea vechi de mii de ani, încărcat cu teancuri de hârtii, jurnale şi cărţi care păreau şi mai vechi. Toate aceste obiecte antice erau adunate într-o nişă, care părea mai degrabă un soi de altar.

— Cine mai ştie despre locul ăsta? a întrebat Ollie, respirând tremurat.

— E al prietenei noastre Lottie. Raphael a rânjit, în mod clar grozav de încântat de sine şi de prietenii săi pentru că aveau o bază secretă. Ea l-a găsit şi doar noi ştim despre el.

Ollie a rezistat tentaţiei de a-l informa că el o cunoştea probabil pe Lottie mai bine decât oricare

dintre ei, dar oricum n-ar fi putut să o facă, deoarece Binah s-a repezit la birou şi a început să caute prin el.

Ollie s-a simțit vinovat privind-o, ca şi cum ar fi spionat ceva foarte secret.

Şi ceilalți doi băieți arătau la fel ca el, dar în ei zăcea o dorință aprigă de a afla mai multe despre măruntaiele şcolii lor.

— Binah, oare chiar trebuie să...

— L-AM GĂSIT! Binah a sărit în sus, cu un caiet legat în piele care arăta aproape gata să se dezintegreze. Binah a frunzărit câteva pagini, apoi a încremenit. Dumnezeule! a exclamat.

— Ce? a întrebat Ollie şi cei trei băieți s-au privit. Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic, a răspuns Binah, distrată, în vreme ce ochii îi fugeau pe paginile prăfuite. Doar că pare puțin cam straniu, ştiți?

— Ce anume?

Binah a închis jurnalul şi şi-a împins ochelarii în sus pe nas, iar lumina a sclipit în ramele lor.

— Pentru prima dată în viața mea, nu am absolut nicio idee ce înseamnă asta. A zâmbit şi a pus cu grijă jurnalul într-o pungă impermeabilă. Va trebui doar să sperăm că Lottie poate să înțeleagă de una singură...

26

Secția de artă era aproape goală. Bucăți de material şi pete de vopsea acopereau uriaşa masă de stejar unde

Miko stătea în fața lui Lottie, adăugând tuşele finale la ornamentul de păr al lui Aoi Tōyō cu o concentrație agresivă.

După discuția lui Lottie cu Sayuri de la muzeu, începuseră din nou să urmeze o rutină, cu Miko dând ordine şi cele două lucrând metodic la piesele lor. În acest timp, Lottie aştepta un mesaj de la Binah, conştientă că nu putea face nimic până nu primea jurnalul. Din câte ştia ea, Haru nu mai încercase să găsească comoara; era aproape straniu, ca şi cum ar fi renunțat, dar Lottie nu voia să se lase amăgită într-un sentiment fals de siguranță. Dacă spera să o convingă pe Sayuri să colaboreze cu ei, trebuia să găsească ceea ce era ascuns în Takeshin.

Lottie ținea deschis caietul ei de schițe şi se uita la portretul unui băiat-țap demonic hidos, care semăna în mod straniu cu regele – asta dacă regele ar fi fost înspăimântător şi ar fi avut coarne.

Dându-şi părul deoparte de pe față, Lottie a încercat să-şi limpezească gândurile. Dar întrebarea stăruia în mintea ei, zumzăind într-un fel care îi dădea dureri de cap: Cine era băiatul-țap şi ce voia el?

Faptul că totul ar fi legat de prințesa Maradovei părea o idee absurdă, dar cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât se temea mai tare că era adevărat.

Takeshin, Saskia, Jamie, Tompkins – puteai uni punct cu punct şi de fiecare dată ajungeai înapoi la prințesă şi la Rosewood.

Şi dacă acesta era adevărul, ce avea să se întâmple cu Ellie?

— Cu siguranță că putem afla cine e Stăpânul Leviathanului dacă am avea mai multe informații, a spus Lottie, bătându-se peste bărbie cu creionul. Dacă am putea să ne unim cu toții forțele şi să împărtăşim toate informațiile pe care le avem...

Țuguindu-şi buzele, Lottie a privit-o în ochi pe Miko, fluturându-şi genele.

— Urusai! a murmurat Miko, strâmbând din nas ca şi cum ar fi mirosit ceva neplăcut. Scoate-ți asta din cap! Sayuri şi Emelia ne-au spus să nu colaborăm cu voi, aşa că fac ce zic ele.

Devenise rutina lor personală să lucreze la costume şi să se ciondănească în privința Leviathanului.

— Dacă nu vrei să ne ajuți, cel puțin lasă-mă să adaug modelul diademei la costumele noastre de Aoi Tōyō, a spus Lottie, încercând vocea ei cea mai rezonabilă.

— Nu. Fără diademă. Energia va tulbura dansul.

— Nu şi dacă Aoi Tōyō e îndeajuns de bună.

— Fără diademă. Fără comoară. Fără informații despre Leviathan.

— Atunci spune-mi despre familia lui Sayuri.

Lottie se gândise că o ajuta să ştie mai multe despre ea dacă era vorba de un secret transmis de-a lungul mai multor generații.

— Eşti indiscretă.

— Te rog, Miko, nu vreau decât să ajut, şi Sayuri nu ți-a cerut să nu vorbeşti despre familia ei.

Miko a oftat prelung şi o şuviță din părul ei albastru i-a căzut peste ochiul stâng, ca o cicatrice.

— Stă cu bunicul ei, tatăl ei lucrează în Singapore, iar mama ei nu e aici.

— De ce?

Lottie se ştia curioasă de fel, iar acum nu-şi putea stăpâni dorința de a afla mai multe.

Miko s-a încruntat din nou şi a cântărit în minte ceea ce urma să spună.

— Au avut un deces în familie, sora mamei; erau foarte apropiate. A fost greu pentru toți.

— Ce s-a întâmplat cu ea? a insistat Lottie, amintindu-şi tristețea de pe chipul lui Sayuri.

Miko şi-a întors privirea şi a bătut distrată în masă, într-un fel care nu îi era caracteristic.

— A avut o mare tristețe; a pierdut un prunc. În cele din urmă, acea tristețe a copleşit-o cu totul.

Cuvintele au stăruit în mintea lui Lottie, cu grozăvia situației, cum un singur eveniment îngrozitor putea însângera o întreagă familie, pătând cu tristețe fiecare generație.

— Miko-chan? Lottie-chan?

O voce cunoscută striga prin încăperile secției de artă şi Lottie putea practic să vadă zâmbetul afectat de pe buzele lui.

— Hai! a strigat Miko drept răspuns, în mod clar uşurată să-i fie distrasă atenția.

Rio a apărut de după colț, cu două pungi în mână; pe una i-a întins-o lui Miko, plină cu materiale pe care ea le ceruse, iar pe cealaltă a trântit-o direct peste caietul de schițe al lui Lottie.

Lottie a ridicat privirea spre el, iritată.

— Asta a venit azi pentru tine, a spus el, zâmbindu-i ca şi cum i-ar fi făcut cea mai mare favoare din lume. Cu plăcere!

Ea a vârât mâna-n pungă şi a simţit ceva moale şi o hârtie. Miko şi Rio au privit-o curioşi cum a desfăşurat foiţa galben-canar care îi amintea de...

— Binah! a exclamat Lottie.

Succes în dezlegarea misterului!

În clipa în care foiţa s-a desfăcut, un parfum copleşitor a umplut camera. Trandafiri înmiresmaţi şi dulci, şi plini de o tulburătoare chemare înapoi acasă, înapoi la Rosewood Hall. Jurnalul lui Lili.

Era atât de frumos, încât i se părea dureros chiar şi să-l ţină în mână. Indiciul ei, cheia cu care spera să rezolve misterul din Takeshin şi să-şi unească forţele cu Sayuri.

Un semn de carte se ieţea din jurnal, galben, culoarea casei Stratus. Cu mâini tremurânde, Lottie a deschis la semn şi abia a putut desluşi scrisul de pe paginile deteriorate de apă.

1642

Printr-o întorsătură foarte ciudată a sorţii, vasul a acostat

şi ne-am trezit ascunzându-ne în Japonia, unde

sunt nepoftită şi totuşi mai bine-venită ca niciodată,

căci aici am cunoscut o fată pe nume Kou. E de vârsta mea

şi la fel de neconvenţională...

Un gând a fulgerat-o pe Lottie. Trebuia să fie aceeaşi Kou! Despre ea era vorba! De aceea numele i se păruse familiar: îl văzuse înainte chiar în acest jurnal. Liliana

călătorise clandestin pe o corabie către Japonia în perioada Sakoku, când străinii nu aveau voie să intre în Japonia fără permisiune, şi de aceea nu fusese găsită.

„Cum a ajuns acolo? Oare a ştiut că într-acolo se îndrepta?”

A dat pagina nerăbdătoare să citească întreaga poveste.

Dar nu era nimic. Următoarele pagini nu spuneau nimic de Japonia, sau de Kou, sau de orice aventură asemănătoare. Cineva rupsese foile. Era ca şi cum o întreagă secţiune din viaţa Lilianei fusese ştearsă cu buretele.

Ceea ce urma erau pagini de schiţe care păreau să nu aibă nicio legătură cu nimic. Sori, luni, copaci scânteietori, creaturi asemănătoare cu nişte pisici cu coarne şi coţofene în stoluri mari, şi o imagine care i-a atras atenţia mai mult ca celelalte – o sabie. Chiar şi pe hârtie părea suficient de ascuţită să taie lumea în două, cu un mâner frumos decorat, cu o precizie meşteşugită.

Fără tragere de inimă, şi-a luat privirea de la desenele complicate şi a revenit la singura pagină care mai era scrisă înainte ca Lili să ajungă în Anglia.

Patru cuvinte scrise caligrafic se întindeau pe toată pagina. Era o listă.

Mâţă

Un ascunziş

Tăiş

Lottie a mai frunzărit de câteva ori paginile, în speranţa că avea să mai găsească ceva care i-ar fi putut oferi un indiciu pentru enigma comorii ascunse. Dar nu, n-a mai găsit nimic.

Fusese cât pe ce să nu observe mijlocul caietului. Era zdrenţuit, căci şi de acolo fusese înlăturată o foaie; ruptă cu atâta precizie, abia îţi puteai da seama că de-acolo lipsea ceva. Lottie s-a gândit o clipă, trecându-şi degetele peste marginea franjurată, cu nasul atât de aproape, încât putea simţi praful aşternut peste ani.

„Ce ciudat", şi-a zis ea, „că cineva a avut atâta grijă cu pagina asta."

— Ce-i aia?

Lottie a ridicat capul, smulsă din gândurile ei de vocea lui Miko, şi a închis jurnalul cu o mişcare bruscă. Miko a privit-o cu suspiciune, mijind ochii la relicva străveche.

— E...

Cuvintele i s-au oprit lui Lottie în gât, căci nu putea să exprime ce însemna jurnalul.

— Trebuie să mă duc să o caut pe Ellie.

Şi-a strâns lucrurile înainte ca cei doi s-o asalteze cu întrebările şi a ieşit urmată de vocea lui Miko:

— Nu uita că spectacolul nostru începe în curând!

— Da, da! a strigat Lottie, sărind peste o cutie cu pensule şi simţind pentru prima oară după multă vreme că se apropia de adevăr.

Ar fi trebuit să fie uşor să o găsească pe Ellie; avea o zi liberă, aşa că urma să stea cu ochii pe Jamie. Din fericire, Jamie îşi revenise aproape complet, doar că acum era din nou în mişcare, aşa că trebuiau să stea de veghe, dar să nu-i dea de bănuit, să-şi găsească lucruri de făcut care să le ofere o scuză pentru a fi în preajma lui. Doar cât să-l împiedice pe Haru să rămână singur cu el. Nu le era prea clar dacă Jamie îşi dăduse

seama ce făceau ele, dar dacă o făcuse, nu le spusese nimic.

Lottie nu ratase nicio singură tură, folosind orice scuză pentru a fi lângă el, uşurată să-l vadă din nou bine, aşa că a fost surprinsă când nu a reuşit să o găsească pe Ellie nicăieri.

— S-a dus la dojo, au spus Micky şi Lola la unison, ştergându-şi făina de pe nas.

— Dar nu are curs azi.

Gemenii au ridicat din umeri şi s-au uitat curioşi la sofisticatul tort picătură de ploaie[6] pe care îl decorau.

Lottie nu-i putea învinovăți că nu înțelegeau cât de urgentă era problema, pentru că niciunul dintre ei nu avea idee că Haru nu era chiar de încredere. Lottie nu voia să-i zădărnicească – gemenii aveau nevoie de o pauză.

După furtună, vremea rămăsese caldă, într-un fel apăsător, umedă şi zăpuşitoare, cu nori singuratici ce se rostogoleau deasupra şcolii ca un țărm de mare somnoros.

În drumul ei către dojo, Lottie a trecut pe lângă muzeul lui Kou Fujiwara, clădirea cu uşă de sticlă arătând ca o anomalie stranie în peisajul tradițional. Nu mai vorbise cu Sayuri de la confruntarea lor, şi ori de câte ori Lottie încerca să-i atragă atenția, i se răspundea doar cu o indiferență rece. Lottie a ridicat

---

[6] Numit în japoneză *Mizu Shingen Mochi*, este un desert uşor, de vară, un jeleu făcut din apă şi pudră de agar (o substanță gelatinoasă obținută din alge roşii) şi care arată ca o imensă picătură de ploaie. (n.tr.)

privirea la statuia lui Kou şi nu s-a putut abține să nu se întrebe cum era să-ți vezi în fiecare zi strămoaşa, în vreme ce te simțeai atât de puțin legat de familia ta.

Nu a fost greu să o găsească pe Ellie. A auzit-o bodogănind din partea din spate a sălii, din acelaşi loc unde îl aşezase Lottie pe Jamie în timpul furtunii.

O energie animalică ardea în fata pe care Lottie a văzut-o exersând lovituri, cu dinții dezgoliți ca nişte colți de fiară, atacând aerul cu o precizie fulgerătoare. Nu semăna cu prințesa ei. Ellie dispăruse, lăsând în locul ei o creatură strâmbă, cu membrele încovoiate.

Acum, Lottie o vedea pe Aoi Tōyō, fecioara, mistuită de foc şi renăscută într-un monstru puternic de furie şi văpaie.

— Ellie?

Vocea lui Lottie a smuls-o pe prințesa ei din mânia care se dezlănțuise în mintea sa.

— Lottie? Ce cauți aici?

Viteza cu care şi-a tras masca peste cap a fost ca o şfichiuire de bici.

— Ce fac eu? a bolborosit Lottie. Tu ce cauți aici, pentru că trebuia să fii cu Jamie. E totul în regulă?

Ellie şi-a luat lucrurile de jos şi a aruncat un zâmbet afectat lipsit de umor.

— Nu mă vrea lângă el, Lottie. Mă urăşte.

— Ellie, nu e adevărat, el...

— Cel mai bun lucru pe care pot să-l fac pentru el e să devin suficient de puternică pentru a dovedi că nu e nevoie să aibă grijă de mine. Că niciunul dintre voi nu trebuie să se pună în pericol pentru mine.

— Ellie, nu aşa merg lucrurile...

— Nu vreau să mai fiu slabă, Lottie. Jamie a fost atât de...

Ochii i s-au înceţoşat, norul întunecat a coborât, a învăluit-o în oribila amintire de a-l vedea pe Jamie atât de rănit şi de neajutorat. Lottie nu se gândise cât de înfricoşător trebuie să fi fost pentru Ellie şi s-a simţit prost că nu-şi dăduse seama de asta mai curând.

— Mă tot urmăreşte un coşmar, Lottie. Acum, Ellie vorbea încet. Sunt acasă şi merg pe coridorul lung, cel cu portretele foştilor regi. Când ajung la portretul lui Claude, lumina îl distorsionează şi dintr-odată mă văd pe mine. Eu sunt în tablou. Ellie s-a înfiorat şi a privit în jos, cu faţa ascunsă de umbre. Dar înainte ca Lottie să poată întinde mâna spre ea, s-a scuturat şi a spus: Ţi-am găsit telefonul!

— Ce?

— Telefonul. L-am găsit spart. Ce s-a întâmplat?

— Mi-a trimis Ollie ceva, a mărturisit Lottie. Am fost furioasă şi... pur şi simplu s-a întâmplat.

Clătinând din cap, Ellie s-a uitat în jos la mâinile sale, ca şi cum nu le-ar fi recunoscut, apoi şi-a îndreptat aceeaşi privire confuză asupra lui Lottie.

— Eu ţi-am făcut asta. Acea Lottie pe care o cunosc eu n-ar face niciodată aşa ceva.

Vocea îi tremura şi Lottie a simţit cum ochii ei o străpung.

— Sunt o influenţă proastă, întocmai cum au spus, a adăugat Ellie.

— Ellie, nu, ţi-am zis doar...

— N-ai auzit ce au spus Banshee? Şi dacă totul chiar duce la mine? Şi dacă este vina mea?

Banshee.

Doar auzind numele, gândurile lui Lottie s-au întors la muzeul lui Kou: furia lui Sayuri, hotărârea celor patru Banshee de a nu-şi uni forțele cu ei.

— O să rezolvăm asta, Ellie. O să descoperim cine e Stăpânul Leviathanului, iar tu poți să-ți scoți din minte ideea asta stupidă că totul e din vina ta. Tot ce trebuie este să fim uniți, nu uita!

Ştia că asta nu era suficient. De fapt, aveau nevoie de orice informație deținută de Banshee. Aveau nevoie de ajutorul lor, iar Lottie trebuia să înceapă să se pregătească pentru ce era mai rău. Că era posibil ca totul să ducă la prințesa Maradovei.

Ellie şi-a aruncat geanta pe umăr şi Lottie i-a văzut fruntea transpirată.

— Nu e de-ajuns. Nu pot să mă bazez aşa pe toată lumea, a spus ea.

— Ellie, ce vrei să...

— Spectacolul nostru demonstrativ e peste doar două zile.

Când Ellie a trecut pe lângă ea şi a atins-o uşor, Lottie a simțit că i se face pielea ca de găină.

— Dacă îl pot învinge pe Jamie, nu va trebui să-şi mai facă griji.

— Jamie nu vrea asta, Ellie. Sunt absolut sigură. Niciunul dintre noi nu vrea.

Dar Ellie nu o asculta; cu o fluturare scurtă a mâinii, a pornit cu paşi mari către dormitoare.

— Mă duc să găsesc pe cineva care să se antreneze cu mine. Ne vedem la cină.

Abia când Ellie nu s-a mai văzut, Lottie şi-a dat seama că nu apucase să-i spună despre jurnal şi a înţeles că existau probleme mult mai importante de rezolvat înainte să poată desluşi misterul de la Takeshin.

27

Jamie şi Ellie se cunoşteau dintotdeauna. De când se născuse Ellie, se crease între ei o legătură pe viaţă, de protejare şi devotament şi – în primul rând – de îndatorire. Era legătura unui partizan, iar astăzi Ellie urma să o rupă.

— Sunteţi cu toţii pregătiţi pentru spectacolul demonstrativ? a întrebat Anastacia.

Ellie şi-a dat seama că nu putea să răspundă. Îşi simţea mâinile asudate sub mănuşile kote, dar asta nu din cauza spectacolului; se simţea aşa de ceva vreme. Era o senzaţie ciudată, care apăruse după festival, şi ştia că trebuia să devină mai puternică.

— Da, a spus ea în cele din urmă, riscând o privire către cei care stăteau îmbrăcaţi îngrijit şi cu picioarele încrucişate pe cealaltă latură a dojo-ului, ca un şir de flori de lotus.

„Totul duce la tine.

Influenţă proastă... „

Îşi făcuseră deja încălzirea înainte ca spectatorii să sosească. Nu erau mulţi; orice elev al şcolii de vară Takeshin putea privi demonstraţia de dimineaţă, dar cei

mai mulți erau prieteni ai celor de la cursul de kendo. Ellie nu se considerase niciodată claustrofobă, şi totuşi, chiar şi în preajma acestui mic grup de persoane, inima îi bătea nebuneşte. Erau oameni pe care abia îi cunoştea, oameni care ar fi putut să le facă rău.

A închis ochii strâns şi a încercat să se adune şi să se gândească la altceva.

O străfulgerare colorată de la un spiriduş albastru şi un rebel înalt cu părul roşu cu negru, care stătea între ei, a anunțat-o că Miko, Rio şi Wei se aflau printre privitori, toți desculți şi, lângă ei, foindu-se, era singurul lucru care o ținea cu picioarele pe pământ: Lottie Pumpkin, cea mai bună prietenă a ei şi fata care nu trebuia niciodată să afle cât de îngrozită era ea. Cu un gest forțat, de prințesă adorabilă, Lottie şi-a fluturat degetele într-un salut drăgălaş, dar chinuit în direcția lor, cu îngrijorarea întipărită pe față. Era îngrijorată pentru ea şi pentru Jamie. Asta era tot ce simțea acum față de cei doi – îngrijorare.

În cealaltă parte a încăperii, dominându-i pe toți, înalt şi puternic în costumul lui de kendo, Jamie stătea de vorbă cu Haru şi Sayuri, fără să ştie nimic. Ellie l-a privit cum îi face şi el semn lui Lottie, fără să zâmbească, un cavaler întunecat, de neînvins, amenințător şi feroce în kendōgu lui. Dar acum, după ce îl văzuse rănit şi vulnerabil, Ellie ştia că era uman, la fel ca toți ceilalți. Aşa că azi avea de gând să-i arate că nu avea nevoie să o protejeze. Că el nu trebuia să se mai pună niciodată în pericol.

Şi-a strâns pumnii ca să oprească tremuratul mâinilor. De când îl văzuse pe Jamie rănit şi fără

putere în infirmerie, Ellie nu mai putuse să-şi scoată imaginea din minte, şi simţea un nod în stomac la gândul că era vina ei.

„Trebuie să fiu mai puternică. Sunt prea slabă. Pun în pericol pe toată lumea. Din cauza mea se întâmplă totul."

În cele din urmă, Haru şi Sayuri s-au îndreptat spre kamiza, cea mai înaltă parte din dojo, rezervată profesorului şi invitaţilor speciali, în vreme ce Jamie şi-a pus men-ul şi şi-a luat locul lângă Ellie, fără să ştie nimic din furtuna dezlănţuită sub masca ei.

— Vă mulţumim tuturor pentru că aţi venit la spectacolul nostru demonstrativ, a început Haru în japoneză, cu Sayuri traducând lângă el.

Lui Lottie i se făcuse din nou pielea de găină. Haru era prea vesel, prea relaxat şi prea moale pentru un partizan. Deşi ştia că asta nu era decât de ochii lumii, Lottie încă putea fi uşor păcălită de zâmbetul lui. Era o dovadă în plus că nu puteau avea încredere în nimeni. Nicăieri nu erau în siguranţă.

— Acesta nu este un concurs sau o competiţie, a continuat Haru, şi Ellie a mulţumit Cerului pentru masca sa, astfel încât nimeni să nu-i poată vedea expresia. Astăzi este o demonstraţie a tuturor abilităţilor şi disciplinei pe care kendōka de la şcoala de vară le-au învăţat în timpul şederii lor la Takeshin Gakuin. Vor veni în perechi pentru a vă arăta waza, sau „tehnicile". De obicei, e nevoie de multe luni, sau chiar ani, pentru a ajunge la acest nivel în kendo, dar după cursul nostru intensiv veţi vedea cât de departe pot ajunge elevii de la Takeshin.

Ellie abia a înregistrat zâmbetul lui fals, căci se apropia momentul adevărului.

— Prima pereche, vă rog să veniți în față!

Fiecare pereche a păşit în mijlocul ringului, confruntându-se, deşi întotdeauna a existat un câştigător clar. Erau formalitățile obişnuite: venirea în centru, plecăciunea, prezentarea omagiilor. Toată această energie umplea încăperea cu un miros de cauciuc de la rogojinile de pe podea şi de sunetul de shinai ca o groapă de foc ce pocnea, iar sub costumele acelea călduroase, personajele păreau captive într-o clădire în flăcări.

Anastacia şi Saskia erau penultima pereche. Partizanul şi-a ajutat stăpâna să se ridice în picioare, ceva ce nu era permis în practica seiza, dar Haru a ignorat-o. Încercând să fie atentă, Ellie s-a trezit foindu-se neliniştită. Cele două fete se distrau prea mult, şi Saskia chiar a lăsat-o pe Anastacia să marcheze câteva lovituri, deşi se vedea clar că o făcea doar din politețe.

Demonstrația lor i-a dat lui Ellie un fior pe şira spinării, şi ea s-a ridicat, copleşită de emoție, să-şi înfrunte propriul partizan, ca să le dovedească tuturor că putea face asta. Că nu avea nevoie să fie protejată.

— Ellie şi Jamie, a strigat în cele din urmă Haru, făcând-o pe Ellie să tresară.

Pentru o fracțiune de secundă, mintea lui Ellie s-a golit complet, ca şi cum ar fi fost cufundată în trupul altcuiva. Cum puteau prietenii ei să se poarte atât de calm în prezența lui Haru? S-a ridicat în picioare, dar nu a fost în stare să se uite la partizanul ei. Ei doi erau

ultimii care luptau şi, după ce stătuse în seiza timp de mai bine de treizeci de minute, Ellie îşi simţea picioarele amorţite.

În mijlocul ringului, Ellie continua să refuze să-l privească în faţă pe Jamie în vreme ce măsurau spaţiul dintre ei. Era îngrozită ca nu cumva să-i revină amintirea feţei lui bolnave. Mirosul de cauciuc părea să devină tot mai intens şi mai înţepător, iar căldura emanată de costumul ei aproape o sufoca.

Trebuia să rămână calmă. Cu o ultimă răsuflare adâncă, a ridicat privirea.

Acum, când cele două măşti stăteau faţă în faţă, dimensiunile lui Jamie erau incontestabile, un munte ce se înălţa deasupra unui deal. Când erau copii, ea şi Jamie avuseseră mereu aceeaşi înălţime şi constituţie, două făpturi micuţe şi slăbănoage. Doar că Jamie era rezervat şi cuminte, iar Ellie zgomotoasă şi agitată. Acum nici nu putea exista comparaţie. Jamie crescuse şi se transformase într-o fiară posacă, al cărei trup pulsa şi se mărea odată cu zbuciumul lăuntric. El se transforma cu fiecare povară pe care şi-o asuma, devenind mai viguros, mai mare, mai puternic, în vreme ce Ellie era la fel de subţirică şi delicată. Chiar şi Lottie începea să o ajungă la înălţime. Cu cât Jamie se antrena mai intens ca să o protejeze, cu atât se îndepărtau mai mult unul de altul.

O scânteie imaginară, ca o urmă de praf de puşcă, le-a spus că era timpul. Ochii li s-au întâlnit, negri şi galbeni. Privindu-se fix, s-au înclinat la un unghi de cincisprezece grade, cu shinai-ul ţinut ferm, cu braţele încordate.

Se aşternuse o linişte mormântală, strânsoarea ei pe sabie s-a înteţit, bătăile inimii au încetinit, şi a început...

Lottie era la fel de încordată ca o sabie de kendo, uitându-se în mod constant la Sayuri cu coada ochiului, dar, de fiecare dată când o privea, căutătura lui Sayuri era calmă, impenetrabilă.

Aceasta era cea mai lungă perioadă în care se aflau împreună în aceeaşi încăpere după întâlnirea din muzeu şi era teribil de stânjenitor. Oare spusese cuiva? Şi dacă da, ce mai urma?

Gândurile astea îi cam distrăgeau atenţia de la duel. Trebuia doar să spere că ei puteau să aibă încredere în ea; în plus, Lottie avea ceva mult mai important de rezolvat.

Trebuia să împiedice orice avea de gând Leviathan să facă, şi trebuia să descopere cine era acel băiat-ţap îngrozitor, dar nu putea face nimic până nu începeau să acţioneze împreună. Privind scena din faţa ei, se părea că avea mult de lucru.

Lottie nu avea de gând să pretindă că ştia ceva despre kendo. Din ceea ce înţelesese, aici era vorba în primul rând despre disciplină, dar din momentul în care păşiseră în dojo, Lottie simţise aceeaşi tensiune arzătoare ca atunci când o găsise pe Ellie antrenându-se. Nu era energia calmă, concentrată, la care i se spusese să se aştepte şi era clar pentru toată lumea de unde radia.

Atmosfera era ca o bandă de cauciuc care se întindea întruna, ameninţând să pocnească în fiecare clipă.

— Yappari. Miko i-a atras atenția lui Lottie, care îi privea pe Ellie şi Jamie, ronțăindu-şi colțul unei unghii. E blocată în gândurile ei!

Un pocnet puternic a răsunat în sală când Jamie a blocat lovitura lui Ellie, într-o mişcare atât de rapidă, încât abia a fost văzută. Înainte chiar ca Lottie să poată înregistra ce se întâmplă, picioarele lui Jamie au alunecat, într-un soi de pas de dans fantastic, de unde a izbit masca lui Ellie direct în lateral. În secunda în care lovitura a avut efect, Jamie şi-a ridicat sabia de bambus deasupra capului şi a păşit în spate.

— Uau! a făcut Rio, cu gura căscată. E uluitor!

— Partizanul tău e foarte impresionant, a afirmat cu sinceritate Wei, şi ochii i-au sclipit.

Lottie tot nu înțelegea, dar era limpede că asistase la ceva remarcabil, care nu făcea altceva decât să sporească tensiunea.

Cei doi luptători şi-au reluat pozițiile, şi lui Lottie i s-a părut că ochii îi joacă feste, căci sabia de bambus a lui Ellie tremura.

Au ajuns din nou în centru şi din nou Jamie a dat lovitura câştigătoare. De data asta a fost altfel, ceva mai puțin spectaculos, paşii lui complicați făcându-l să se răsucească, să atingă shinai-ul lui Ellie, să o lovească în piept şi să ajungă fără efort în spatele ei, rapid şi uşor ca o umbră care se mişcă odată cu soarele.

Totul se derula ca într-un cerc, aceleaşi atacuri repetate la nesfârşit, cu Jamie ieşind victorios. Lottie o vedea pe Ellie cum gâfâie. Acum erau din nou în centru, şi toată lumea stătea încordată pe scaune, gata pentru runda finală. Deodată, ceva s-a schimbat – arma

lui Ellie a fost întâmpinată de cea a lui Jamie cu un sunet diferit, un bufnet mai profund. Ellie a țâşnit cu o asemenea viteză, încât a părut că avea să marcheze o lovitură. Lui Lottie i s-a tăiat răsuflarea, simțind clipa ca pe-o eternitate. Avea să reuşească!

Tăcerea a cuprins tot dojo-ul, însă deodată, ca o explozie, Jamie s-a năpustit asupra adversarului, aşa cum ştia el mai bine s-o facă, şi a câştigat.

Era imposibil de rapid şi de letal. Lovitura finală a venit pe mănuşa stângă a lui Ellie; fusese doar o atingere scurtă, uşoară, dar plină de încredere. El şi-a ridicat din nou shinai-ul deasupra capului şi a păşit în spate, iar umbra s-a diminuat.

Ropote de aplauze au răsunat în jurul lor, dar Lottie era încă încremenită. Ceva nu era în regulă. Şi Miko simțea asta. Ellie practic vibra, emanând în jurul ei un soi de unde electrice.

— Nu! a țipat Ellie, smulgându-şi masca şi aruncând-o pe podea, unde a aterizat cu un bufnet puternic.

Un icnet colectiv a aspirat tot aerul din încăpere, iar aplauzele s-au stins brusc. Toți ochii o priveau pe Ellie. Sayuri şi Haru s-au ridicat în picioare, dar chiar şi ei şovăiau, căci nu mai văzuseră niciodată o atitudine atât de şocantă în şcoala lor.

— Nu pot! a scâncit Ellie disperată, cu răsuflarea grea, hârâită şi părul transpirat lipit de spate. Ochii ei întunecați uriaşi fugeau cu disperare prin încăpere. Ellie s-a dat înapoi, tremurând. A scos un țipăt şi şi-a smuls de pe ea restul armurii, în vreme ce Jamie stătea nemişcat.

În mintea lui Lottie, încremenită de ceea ce vedea, au răsunat cuvintele lui Sayuri. „Tu şi prinţesa ta încă îl aveţi pe partizanul vostru, şi e unul foarte bun...”

Lottie nu putea îngădui ca legătura lor să fie distrusă pentru totdeauna. Trebuia să facă ceva.

Saskia a alergat la Ellie şi a încercat să-i spună ceva liniştitor, dar îşi alesese un moment nepotrivit.

— Ellie, trebuie să te calmezi; e doar...

— Pleacă de lângă mine! a mârâit Ellie.

A dat să o împingă deoparte pe Saskia, dar Saskia i-a blocat mişcarea uşor cu antebraţul, făcând-o pe Ellie să se rostogolească în perete şi să se lovească la umăr. Impactul a părut să producă un şoc în mintea ei şi ochii i s-au limpezit. Brusc, a devenit conştientă de ceea ce făcea şi de câtă lumea o privea.

— Fir-ar să fie, Ellie, n-am vrut să...

Ellie a întrerupt-o pe Saskia cu un sunet gutural, slab, apoi s-a întors către spectatorii ei.

Frecându-şi umărul, a lovit cu piciorul masca de pe podea. Lottie a încercat să ajungă la ea, dar era mult prea târziu. Ellie se năpustise afară din dojo, abandonându-şi pantofii, abandonându-i pe ei toţi.

— Ellie!

Era un strigăt disperat, care a plutit în atmosfera tulburată a încăperii.

Uşa s-a închis cu zgomot în urma prinţesei şi Lottie a simţit în adâncul ei că o dezamăgise cumva, că frânghia care le lega zăcea ruptă pe jos. Dar nu avea de gând să renunţe. I-a aruncat o privire lui Jamie, în vreme ce în ea se aduna o hotărâre îndârjită, şi a ştiut exact ce trebuia făcut.

28

Amândouă aveau încă nevoie de el.

Jamie s-a uitat la Lottie din centrul cercului. Părul ei ciufulit îi atârna pe spate, iar mâna stângă era strânsă la piept.

— A fugit, a şoptit Lottie.

Din momentul în care le văzuse pe prinţesa lui şi pe substitutul ei sărutându-se în fabrica de ciocolată, Jamie se simţise copleşit de singurătate. Oricare ar fi fost legătura dintre cele două, el se simţea exclus, izolat de ciudata magie luminoasă pe care o răspândea Lottie. Ele se aveau una pe alta; nu aveau nevoie de el.

— Trebuie să mă duc după ea, a spus Lottie, cu ochii aţintiţi la Sayuri.

— Da, bineînţeles, a răspuns Sayuri, arătând spre uşă.

Era mai răcoare afară, nu se simţea căldura năduşitoare din toiul zilei, iar împrejurimile căpătaseră o culoare prăfuită de topaz. Urmele de paşi pe potecă şi o stivă de lăzi dărâmată arătau că Ellie fugise în sus pe trepte către pădure.

Lottie privea în depărtare.

— Asta e foarte rău, Jamie.

— Nu cred că a ajuns prea departe.

— De unde ştii?

— O putem găsi. E uşor de mers pe urmele ei, dar ar fi mai bine să vin cu tine. Probabil că a urcat pe cărare în pădure şi...

Lottie a scuturat din cap. Avea obrajii îmbujoraţi.

— Eu nu mă duc; tu trebuie să mergi după ea.

Jamie a şovăit.

— Mă îndoiesc foarte tare că voi fi de vreun ajutor. Tu eşti cea care se pricepe să...

Un sunet ciudat a spintecat aerul, şocându-l pe Jamie îndeajuns cât să tacă. Lottie scosese un geamăt exasperat, care l-a luat pe Jamie complet pe nepregătite.

— Asta este între voi doi! Cum am putea vreodată să învingem Leviathanul dacă voi doi nici măcar nu vă puteți privi? Lottie şi-a strâns pumnii. Voi aproape nici nu vă mai vorbiți. Nu înțelegi? Ea se învinovățeşte pentru tot. Amândoi vă învinovățiți şi sunteți amândoi atât de... atât de... PROŞTI! Abia putea să-l privească în ochi şi el ar fi putut să râdă de cât de tare tremura ea. Ai rupt funia în două şi e responsabilitatea ta să o uneşti la loc. Nu putem lăsa pisica-vampir să pună mâna pe ea!

Jamie habar n-avea despre ce pisică vorbea ea.

— Nu pot să fiu eu singura care ne ține în picioare!

Ochii i se umpluseră de lacrimi, şi Jamie şi-a simțit mâinile stângace pe lângă trup, căci nu ştia ce să facă.

— Tu eşti partizanul nostru, a spus ea, recăpătându-şi în cele din urmă controlul. Noi avem nevoie de tine.

Lacrimile i-au alunecat pe obraji şi Jamie a simțit cum răsuflarea îi creşte în piept.

Partizanul nostru. Noi.

A oftat adânc, uşurat.

— Bine.

— Serios?

Fața lui Lottie s-a luminat, o expresie atât de strălucitoare şi plină de speranță, de parcă Jamie se uita la soare. A trebuit să-şi întoarcă privirea.

— Da, dar nu pot să-ți promit că voi fi de vreun ajutor.

Nu era sigur de ce acceptase să o facă, probabil să arate că poate fi de folos sau că este responsabil. Sau, poate, pentru că ştia că Lottie avea dreptate.

Nu era greu să o găsească pe Ellie.

Singura problemă era că Jamie habar nu avea ce trebuia să facă atunci când dădea de ea. Zăbovind la liziera pădurii, în mintea lui au apărut imagini de când o urmărise pe Lottie în Pădurea Rose. Fusese în mijlocul iernii, pe o vreme geroasă, şi o găsise ghemuită sub un stejar uriaş. Fusese atât de uşor atunci, înfricoşător de uşor. Ştiuse exact de ce avea ea nevoie.

Gândul că el făcuse vreodată asta părea acum de neînțeles, atât de departe de unde se aflau ei azi, şi totuşi nu venise Lottie la el? Afară în furtună?

„Tu eşti de vină. Tu eşti cel care creează toate problemele. Tu şi prințesa ta o să absorbiți tot ce e bun din micul dovlecel."

Îndepărtând vocea din mintea lui, Jamie a pătruns printre umbrele pădurii.

În clipa în care picioarele lui au păşit pe solul acoperit cu muşchi, o tăcere l-a învăluit asemenea unui somn adânc. Toate sunetele şi mirosurile şcolii rămase în urmă s-au destrămat, lăsându-l singur în crângul de muşchi şi bambus, mirosind a pământ. Păsări necunoscute cântau în copaci, însoțite de un bâzâit constant de insecte.

Un urlet ascuțit l-a trezut din gânduri. Ellie!

Cu instinctele lui de partizan s-a năpustit fulgerător în adâncul pădurii. Cu picioarele abia atingând rădăcinile şi muşchiul, a evitat fără efort orice obstacol, țâşnind printre copaci.

— Ellie! Rezistă!

În lumina pătată a unui luminiş se vedea mişcare. Ellie şedea acolo desculță şi murdară şi... râzând.

Oare Jamie avea halucinații?

În fața lui era un bambus uriaş, atât de gros, încât părea brațul unui zeu care țâşnea din pământ. Dar nu ăsta era cel mai ciudat lucru. De trunchiul lui stătea rezemată prințesa lui Jamie... şi era înconjurată de... pisici.

— Jamie!

Ellie a ridicat privirea şi toate pisicile s-au întors spre el, şocate să-l vadă acolo. Aveau forme şi mărimi diferite: un motan roşcat şi gras, cu o față morocănoasă, un pisoi alb micuț, două creaturi slăbănoage cenuşii pestrițe şi câteva pisici vărgate. Toate îşi frecau capetele de Ellie, lovind-o cu lăbuțele şi zgâriind-o jucăuş. Într-o parte, la distanță de ele şi lingându-şi laba, era cea mai mare pisică neagră pe care o văzuse vreodată Jamie, cu blana atât de întunecată, încât părea făcută din cerul nopții, iar ochii ei aveau galbenul pătrunzător al stelelor.

— Viță de argint, a spus Jamie, nefiind în stare să-şi oprească un hohot de râs surprins când s-a uitat în jur. Toată zona asta e acoperită cu ea. Pisicile o adoră.

Pisica neagră uriaşă s-a apropiat alene de el, împletindu-se printre picioarele lui şi împingându-l

către Ellie şi copac, iar el i-a îngăduit să o facă, fără tragere de inimă. Prinţesa lui continua să se holbeze la el, cu faţa arzându-i de mânie şi regret.

— Ce cauţi aici? l-a întrebat, şi vocea ei era atât de plină de furie, încât una din pisicile vărgate a şuierat. N-ar trebui să sărbătoreşti victoria?

— Sunt partizanul tău, Ellie.

A început să dea ocolul copacului, urmat îndeaproape de pisică. Amândoi s-au cufundat în iarba acoperită de flori.

— N-o să fie niciodată o luptă dreaptă.

— Saskia a lăsat-o pe Ani să dea câteva lovituri, a replicat Ellie.

Cu copacul de bambus între ei, stăteau spate în spate, dar fără să se atingă, şi fiecare dintre ei se uita într-o direcţie opusă a pădurii.

Trecuse foarte mult timp de când nu mai vorbiseră aşa.

— Ai fi vrut să fac asta?

Ea nu a spus nimic, dar amândoi ştiau că răspunsul era „nu”. Au stat aşa, doar cu zgomotul frunzelor şi al pisicilor din jurul lor, copleşiţi de liniştea stranie, care le trezea amintiri. Pisicile se instalau confortabil, ca nişte bezele moi care torceau fericite, dând din coadă pentru a li se acorda atenţie.

— Tu nici măcar nu mă placi, Jamie, a murmurat Ellie, rostind cuvintele atât de încet, încât aproape s-au pierdut în pădure. De ce vrei să mă protejezi? Nu merit asta.

Jamie, care tocmai mângâia pisica neagră, a încremenit, cu mâna suspendată în aer. I s-a făcut

ruşine. Lottie avea dreptate; în obsesia lui de a nu deveni inutil, o rănise altfel.

— Ellie, eu chiar te plac. Felul în care mă port, totul e...

— Mă urăşti, Jamie. Mă urăşti atât de mult, încât abia vorbeşti cu mine, şi întotdeauna te pui în pericol pentru mine. Nu pot să-mi asum această responsabilitate – o urăsc!

Cuvintele ei au răsunat în jurul lor, stârnind un stol de păsări care şi-a luat zborul.

— Eu sunt prinţesa cea răsfăţată şi naivă şi nesăbuită, care nu e bună de nimic şi e nepricepută la toate. Totul e din vina mea, întotdeauna.

Lui Jamie nu-i venea să creadă ce auzea. Cum putea ea să nu-şi dea seama că motivul pentru care el se distanţase era faptul că ea creştea atât de mult – şi era limpede că în cele din urmă n-avea să mai aibă nevoie de el sau de Lottie...

— Cum poţi să spui aşa ceva? Ai ajuns atât de departe de când ai început la Rosewood.

— Nu, nu înţelegi, eu... sunt speriată tot timpul. Nu pot să fac nimic ca lumea şi – a tăcut din nou preţ de o clipă, plictisită –, indiferent ce fac, Jamie, întotdeauna o să fii mai bun ca mine, şi eu o să fiu întotdeauna problema.

A auzit-o trăgând adânc aer în piept înainte de a rosti următoarele cuvinte:

— Vă ţin pe toţi în loc.

Jamie nu a putut răspunde, ruşinea din pieptul lui cuprinzându-i tot trupul. Atâta vreme se mândrise că o pusese pe Ellie pe primul loc, că nu se lăsase distras de

Lottie sau de altcineva, dar când Ellie începuse cu adevărat să înflorească, el o făcuse să se simtă ca o ratată.

„Eşti cel mai prost partizan care a existat vreodată." Nu putea reduce la tăcere vocea furioasă din capul lui, prea copleşit de propria fiinţă.

— E aiurea, a continuat Ellie, înainte să apuce el să spună ceva. Tu ar trebui să fii rege. Tu şi Lottie ar trebui să vă căsătoriţi şi să domniţi împreună în Maradova. Aşa ar fi cel mai bine pentru toată lumea.

Era o încercare de glumă, Jamie ştia asta, dar cuvintele ei l-au şocat. Toată pregătirea lui, toate eforturile lui erau pentru a se asigura că într-o bună zi Ellie îşi va ocupa locul care i se cuvine pe tron. Niciodată nu se considerase el demn de a prelua acel rol, şi totuşi acum, când şi-a imaginat asta, a simţit cum i se umple gura de apă, un amestec de foame şi o nevoie convulsivă de a voma. S-a simţit îngreţoşat, nu pentru că ura această imagine, ci pentru că o parte din el – o parte oribilă, dezgustătoare – şi-a dat seama că nu i-ar fi displăcut.

Rege al Maradovei, cu Lottie ca regină adevărată.

S-a gândit imediat la Lottie, adevărata Lottie, care îl cărase în braţe atunci când fusese bolnav, care o ajutase pe Ellie să devină un om mai bun, care îl privise cu o hotărâre furioasă, cerând ca el şi Ellie să se împace. Cum putuse el să funcţioneze în tot acest timp fără să-şi dea seama că Ellie simţea la fel ca el?

— E adevărat, eşti foarte enervantă. Jamie s-a rezemat de copac şi a simţit-o pe Ellie încordându-se în

spatele lui. Eşti nesăbuită şi spui ce gândeşti, ca să nu mai vorbim că intri mereu în bucluc.

Ellie a rămas tăcută, iar pisicile au ridicat curioase ochii spre ea.

— Şi aş vrea să fiu la fel de curajos ca tine. Jamie s-a încovoiat şi a simţit pământul mişcându-se la aceste cuvinte, devenind mai moale. Dar nu-ţi spun mai multe, că altfel ţi se urcă la cap.

— Jamie, eu nu...

Întrerupând-o cu un geamăt prelung, el a mângâiat pisica mare sub bărbie, lăsând-o să-şi frece faţa de braţul lui.

— Lottie a avut dreptate, a continuat el. Trebuie să încetezi să te mai învinovăţeşti. Trebuie să încerci, de dragul ei, chiar dacă nu o crezi încă.

— Şi tu?

— Încă nu sunt sigur, a recunoscut el.

S-a întins spre mâinile ei delicate. Ştia că Ellie plângea.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, a spus luând-o de mână, iar senzaţia l-a dus din nou înapoi în vremea când erau copii. V-am văzut, pe Lottie şi pe tine, în fabrică.

Ellie s-a încordat şi, deşi nu a spus nimic, el a ştiut că amândoi erau din nou acolo, înapoi în lumea acoperită cu zahăr pudră, atât de dulce, încât îl dureau dinţii. Amândoi se gândeau la sărut.

— Cred că trebuie să începem cu toţii să fim mai sinceri unul cu altul.

Pisicile s-au ridicat deodată în picioare şi au dispărut în pădure, ca la o chemare, lăsându-i singuri pe prinţesă şi pe partizanul ei.

Nu era nevoie să mai spună ceva. Ştia că Ellie înţelegea ceea ce el încă nu era în stare să spună, ceea ce fusese silit să recunoască în sinea lui după ce Lottie îl găsise în furtună. Lottie era importantă pentru el, şi nu doar pentru că era substitutul lui Ellie, nu pentru că el era partizanul ei. La fel ca soarele însuşi, ea era o forţă de neoprit care arunca lumină peste tot ce atingea. El voia să se afle în acea lumină, să-i simtă căldura şi să o protejeze. Doar că nu ştia prea bine dacă era cineva demn de ea.

— Lottie te aşteaptă, a şoptit el.

— Nu, a replicat Ellie. Ne aşteaptă.

29

Furişând o privire printre faldurile cortinei grele de catifea, Lottie se simţea plină de o energie ameţitoare. Era ca şi cum s-ar fi aflat din nou în Maradova, la balul verii, gata să fie prezentată ca falsa prinţesă. Dinspre mulţime venea un zumzăit adânc de sporovăială, luminile erau difuze. Dar Lottie nu se simţea agitată doar din cauza spectacolului, ci pentru că, prin despicătura cortinei, îi vedea pe Ellie şi pe Jamie, care stăteau împreună.

Reuşise; erau din nou o echipă, şi asta însemna că era timpul ca ea să-şi îndrepte atenţia spre lucruri mai

importante. Lottie ar fi trebuit să se concentreze asupra piesei, să se asigure că totul mergea bine, ca să poată primi note suficient de bune pentru a se întoarce la Rosewood, doar că în joc erau lucruri mult mai serioase. Încă nu reuşise să dezlege misterul comorii secrete din Takeshin.

Şi nu mai avea timp.

Trebuia să găsească ceva – un indiciu, orice – care să o ajute să descopere această comoară ascunsă. Era singura modalitate de a o aduce pe Sayuri de partea lor şi de a obține informațiile de la Banshee. Încă mai era convinsă că undeva în jurnal era un indiciu, că exista cumva o legătură între Rosewood şi Takeshin, că exista o legătură între ele.

— Kabocha-chan…

Lottie s-a întors şi a văzut o pisică neagră frumoasă şi înspăimântătoare. Era Rio-felina, o prestație atât de perfectă, încât tot îi tăia răsuflarea lui Lottie. S-a uitat la opera ei şi a lui Miko, la blana neagră mătăsoasă care dezvăluia un secret spectaculos. Niciun detaliu din costum nu fusese neglijat şi rezultatul era o fiară uluitoare, care ar fi înghețat de spaimă pe oricine.

— Eşti agitată? a întrebat Rio cu un rânjet înfumurat.

— Nu sunt agitată, a şoptit ea, scuturând din cap. Mă concentrez.

Luminile din sală s-au stins şi un reflector s-a îndreptat spre scenă, unde Sayuri şi-a făcut apariția dintre faldurile cortinei. Pielea ei de porțelan strălucea şi mai tare şi acum lui Lottie i se părea o făptură diafană.

Sayuri a prezentat piesele în japoneză – cuvinte pe care Lottie le auzise de nenumărate ori în timpul repetițiilor, aşa că a înțeles tot ce se spunea.

— Bine ați venit, elevi ai şcolii de vară de la Takeshin Gakuin. În această seară vă vom prezenta un număr pregătit la cursurile de teatru. De la interpretare, costume şi machiaj până la lumini, muzică şi decoruri, sperăm să vă purtăm în câteva basme minunate şi înspăimântătoare. Toate cele trei piese scurte din seara aceasta sunt inspirate de trei basme populare preferate de Kou Fujiwara: Tanabata, Kaguya-hime şi, ultima, dar nu cea din urmă, povestea pe care Fujiwara Sensei o iubea cel mai mult, Nabeshima Bakeneko. Sperăm să vă gândiți cu afecțiune la fondatoarea şcolii noastre în timp ce vă veți bucura de spectacolul fantastic.

Apoi, Sayuri s-a făcut nevăzută în întunericul din spatele cortinei şi, cu o răsuflare colectivă, publicul a fost gata.

În fundul sălii, Sayuri a reapărut lângă partizanul ei. Haru s-a aplecat spre ea şi i-a şoptit ceva care a făcut-o pe Sayuri să încremenească.

Înainte ca Lottie să se poată gândi la asta, a început muzica şi audiența a dispărut în întuneric.

Prima piesă a fost Tanabata, şi era despre doi îndrăgostiți despărțiți de soartă, uniți de către tatăl fetei, un zeu, dar forțați tot de el să se despartă. Lacrimi alcătuite din panglici în mişcare curgeau din ochii ei, un râu de suferință făcut din pânză care creştea pe scenă, impresionându-l suficient de mult pe tatăl ei pentru a le îngădui să se întâlnească în a şaptea zi a celei de a şaptea luni în fiecare an. Dar nu era de

ajuns; ea se putea întâlni cu iubitul ei doar cu ajutorul unui stol de coţofene, care formau un pod pentru ea peste râul care-i despărţea pe cei doi. Dacă păsările nu reuşeau să construiască podul, ei nu se puteau întâlni şi trebuiau să aştepte încă un an.

Coţofenele, făcute din foiţă albă şi neagră luminată în culorile curcubeului, băteau din aripi deasupra spectatorilor în stoluri ameţitoare, mişcate de ventilatoare ascunse pe scenă.

Cu ochii minţii, Lottie vedea imaginea arzătoare a coţofenelor din jurnalul Lilianei, stolurile care acopereau paginile. Era straniu că ceva atât de asemănător cu paginile din jurnalul lui Lili apărea într-una din piesele preferate ale lui Kou.

Câteva momente mai târziu a început cea de-a doua piesă, cortina de catifea dând la iveală pădurea de bambuşi făcuţi din papier mâché din spate, învăluiţi în gheaţă carbonică, iar în mijlocul scenei se înălţa un singur trunchi scânteietor, gros şi strălucitor.

Lottie, care o căuta cu privirea pe Sayuri în public, a încremenit, atrasă către scena din faţa ei. O scenă pe care o cunoştea atât de bine, încât practic putea simţi pământul acoperit cu muşchi sub picioarele ei. Scena devenise pădurea şcolii Takeshin, Kiri Shinrin, cu nesfârşita ei ceaţă şi unicul bambus imposibil de mare ascuns în ea. Şi iată-le din nou, desenele din jurnal cu copacul scânteietor. Chiar dacă în jurnal nu erau bambuşi, Lottie nu putea să nu simtă că exista o legătură între ei, că acesta era un semn.

Mai era atât de puţin timp până plecau înapoi în Anglia, atât de puţin timp să pună totul cap la cap, şi,

într-un colț al minții ei, zdrențuite la fel ca marginea foii rupte din jurnal, erau acele cuvinte ciudate şi posibilitatea absurdă ca ele să fie importante.

Mâță

Un ascunziş

Tăiş

— Kabocha-chan?

O voce a smuls-o din gândurile ei. Miko, la fel de albastră ca întotdeauna, dar mai degrabă bleumarin în umbrele din culise.

— Noi urmăm.

Lottie a încuviințat din cap, dar mintea ei era încă pe jumătate cufundată în misterul jurnalului Lilianei. Era ca şi cum ar fi fost împărțită în două; trupul ei era aici, în piesa de teatru, neliniştit şi entuziasmat, dar sufletul îi fusese dus departe prin magia spectacolului şi a poveştilor, şi acum plutea prin şcoală, purtat de curiozitate.

— Unde ți-e capul? a întrebat-o Miko, mijind ochii bănuitoare. Eşti în altă parte!

Ațintindu-şi privirea în ochii lui Miko, Lottie a lăsat totul să-şi găsească ecoul în mintea ei – jurnalul, copacii, basmele, pagina cu misterioasa listă, Sayuri şi ea însăşi.

— Cred că există un secret ascuns în piesele astea, a şoptit ea în întuneric, apucând-o pe Miko de braț, chiar în clipa în care cortina cobora şi sala răsuna de aplauze.

Miko a luat încet mâna lui Lottie de pe ea.

— Atunci ar fi bine să o pregăteşti pe a noastră repede, ca să-ți dai seama care e.

Confuză încă, Lottie a ieşit în vârful picioarelor pe scenă împreună cu Miko şi cu ceilalţi care ajutau la aranjarea decorurilor, pentru a instala patul de lemn care avea să fie osânda lui Aoi Tōyō. Au atârnat o bucată de voal peste partea stângă a scenei, unde umbrele pisicii monstruoase aveau să crească şi să-şi dezvăluie creaţia, iar în faţa celor două au răspândit lujere care atârnau pentru a crea o grădină ce avea să dispară atunci când prinţul pleca.

Lottie era atât de concentrată să găsească vreun detaliu ascuns în piesă, încât ultimul lucru la care se aştepta era ca ceva să meargă prost.

Sunetul îngrozitor al cuiva care voma a răsunat acolo unde ar fi trebuit să fie flaute, dar nu asta era cea mai rea parte. Cu mâna la gură, a trecut în fugă pe lângă ei Aoi Tōyō, frumoasa fecioară, preferata prinţului, căreia i se făcuse rău.

— Sumimasen! a murmurat biata fată drept scuză, grăbindu-se să iasă din decor.

În urma ei au rămas cu toţii înşiruiţi, Rio, Miko, Lottie şi ceilalţi din piesa cu pisica-vampir, holbându-se uluiţi la locul acum gol unde fusese a lor Aoi Tōyō.

— Tocmai ne-am pierdut fecioara? a întrebat Rio, cu o expresie năucită pe faţă care contrasta total cu machiajul lui elegant.

Tot ce ştia Lottie era că ea căuta un semn, ceva cu care să ajungă la impenetrabila regină din Takeshin, şi dacă voia să înţeleagă ce încercau să-i spună aceste piese, trebuia să se apropie cât de mult posibil de ele. Cert e că n-o ajuta doar să privească pasiv din culise, ci

trebuia să fie parte din piesă. Era sigură de asta. Trebuia să fie în piesă.

— O fac eu, a spus. O s-o joc eu pe Aoi Tōyō.

Miko şi Rio s-au holbat la ea, cu gurile căscate într-un fel care a încântat-o, şi s-au holbat încă şi mai mult când Lottie a adăugat:

— Dar o să-mi port diadema!

Reflectorul s-a îndreptat încet către Aoi Tōyō, liniştită printre lujerii de hârtie atârnători care alcătuiau grădina. Ceața înconjura picioarele lui Lottie, iar rochia ei albă lungă atingea scena. Se străduiseră să-i întindă cât mai bine părul.

Dintre toate lucrurile înspăimântătoare, care-i puseseră viața în pericol, acesta era cel mai înfricoşător.

Simțea furnicături în cap, acolo unde stătea diadema, dar se bucura să o aibă, fiindcă-i aducea aminte să fie curajoasă; dar nu de asta ceruse să o poarte în piesă.

Căuta un semn, o dovadă a legăturii dintre Rosewood şi Takeshin, un indiciu ca să poată rezolva misterul pentru Sayuri, iar dacă aceasta era una dintre piesele preferate ale lui Kou, voia să aibă şi ceva din Liliana în ea.

„Tu spui o poveste”, şi-a amintit ea. „Doar că de data asta o spui cu trupul tău, nu în cuvinte.”

„Orice aparență este un spectacol…”

A lăsat aceste cuvinte pe care i le spusese Rio să-i pătrundă în suflet, îngăduind machiajului şi costumului să aprindă ceva înlăuntrul ei, ceva care o făcea să se simtă puternică. A perceput schimbarea din interiorul ei în acelaşi timp cu publicul, trupul ei

transformându-se înaintea ochilor lor în cel al frumoasei şi liniştitei fecioare. Era un moment magic, şi avea parfumul trandafirilor şi al muşchiului de pădure, două lumi ce se reuneau în ea. Lottie Pumpkin nu mai exista; pe scenă nu era decât Aoi Tōyō.

A început dansul. I se părea că repetase coregrafia cu fecioara lor de mii de ori, ea şi Miko fiind hotărâte să obțină mişcările perfecte. Dar acum, aici, pe scenă, în fața întregii şcoli, era mai distractiv decât îşi putuse imagina. Răsucindu-se şi sărind, se simțea deopotrivă grațioasă şi liberă, cu rochia fluturând în jurul ei asemenea unor aripi.

I se părea incredibil să fie Aoi Tōyō, să fie tânără şi plină de viață şi splendoare. Uitând cu totul de spectatori, voia să danseze la nesfârşit, dar pe cât de repede începuse, a apărut prințul şi totul s-a sfârşit.

Aoi Tōyō s-a uitat lung la prinț, mişcările lor îmbinându-se într-un dans rigid ca un marş, oglindindu-se unele într-altele. Ea era preferata lui, iar asta o silea să accepte să se căsătorească cu el. Brusc a simțit cum i se strânge stomacul.

Toată libertatea din gesturile ei de până acum dispăruse. Prințul şi fecioara lui preferată păşeau în acelaşi ritm; ea nu avea încotro, trebuia să urmeze tiparele trupului lui.

La fiecare repetiție a poveştii cu pisica-vampir, Lottie se simțise întotdeauna tristă pentru Aoi Tōyō, pentru că sfârşitul fericit nu o includea şi pe ea, dar acum simțea o altfel de tristețe. Aoi Tōyō era captivă, înlănțuită de povara aşteptărilor şi a responsabilității.

Luminile s-au stins, dar durerea din pieptul lui Lottie stăruia, căci Aoi Tōyō avea inima strânsă de disperare. A urcat în pat, iar lujerii şi florile grădinii au dispărut deasupra ei pentru a lăsa locul straniei linişti a dormitorului închipuit de decoruri.

Aoi Tōyō s-a întins pe mătasea moale şi frumoasă, cu lumina albastră a reflectorului crescând în jurul ei, fără să bănuiască nimic despre cumplita creatură care se apropia.

Deodată, în minte i-a apărut imaginea pisicilor din jurnalul Lilianei, alături de pisicile de piatră de la altar şi de cele aflate peste tot în şcoală. Erau toate la un loc.

Un ventilator răspândea în sala întunecată aroma liniştitoare de pin şi lavandă, dând publicului un fals sentiment de adormire.

Întunericul s-a mişcat peste ea, iluzia de noapte materializându-se într-o siluetă compactă în spatele voalului. Rio s-a convulsionat şi s-a zvârcolit într-un dans contorsionat până când pânza a căzut, dând la iveală monstruoasa pisică-vampir. Creatura a ţâşnit asupra fecioarei adormite, şi fire roşii s-au revărsat deodată din gâtul lui Aoi Tōyō, rostogolindu-se pe jos, în vreme ce bestia se hrănea cu sângele ei.

„Aşa e cel mai bine”, a şoptit o voce în adâncul minții lui Lottie.

O trapă s-a deschis în pat şi a înghițit-o, iar un icnet colectiv al spectatorilor i-a dat de înțeles lui Lottie că trucul funcționase; trupul ei păruse devorat cu totul.

Acum se afla sub scenă, iar crăpăturile din scânduri o lăsau să vadă cum toată lumea privea spectacolul care continua deasupra ei. Viorile au scos un sunet strident

şi Rio s-a întors către public, lepădându-şi pelerina neagră mătăsoasă, care a dispărut, împăturindu-se şi desfăcându-se cu un sistem complicat de panglici creat de Miko şi Lottie, pentru a scoate la iveală o ţesătură şi un păr lucios, cu o robă imensă, alb cu roşu, care a fluturat peste podea, unduind cu o forţă clocotitoare. Sub trupul lui monstruos se afla pisica-vampir în pielea lui Aoi Tōyō, un demon angelic. Arcuindu-şi braţele şi picioarele şi răsucindu-se, Rio a interpretat un dans hipnotizant, în singurul fascicul de lumină roşu, înşelător şi mortal.

Lottie privea, amuzată de chipurile şocate ale prietenilor ei de la Rosewood, care nu mai văzuseră niciodată acest talent al lui Rio. Gemenii stăteau cu gurile căscate, iar ochii le scânteiau. Chiar şi Saskia şi Anastacia nu-şi puteau ascunde fascinaţia; fiecare spectator era vrăjit de reprezentarea letală a frumuseţii feminine.

Undeva în centru se aflau Jamie şi Ellie. Stăteau împreună, tihnit, iar stânjeneala care-i înconjurase începea să dispară asemenea unei buruieni care se usca. Dar mai aveau ceva în comun, o emoţie pe care o împărtăşeau în vreme ce priveau lung spaţiul de pe scenă unde fusese Lottie.

Acesta era un sentiment pe care Lottie nu îl cunoscuse niciodată până atunci, frânghia lor invizibilă de care ea nu era legată. Dar acum, pentru prima oară, o înţelegea. I se părea de necrezut că nu o văzuse niciodată până atunci. Povara obligaţiilor, temerilor şi presiunilor o făcuse pe Aoi Tōyō atât de vulnerabilă în faţa pisicii-vampir. Cât de uşor era să-i cedeze, să o

lase să pună stăpânire asupra ei! Kou şi Liliana trebuie să fi simţit şi ele această povară, şi de aceea povestea era atât de importantă pentru ele.

Neagră ca smoala, prelingându-se groasă, se întindea precum uleiul, strecurându-se către victimele sale. „Creatura din poveste nu e doar un monstru; este ceea ce te roade. Teama întunecată care îţi creşte în piept, grea şi apăsătoare, până ce te înghite.” Fiecare reacţionează la ea într-un fel diferit: furie, izolare, neîncredere.

Lottie o văzuse la Ellie; o văzuse la Jamie. Creatura asta era alcătuită din temeri şi presiuni, cea mai solitară combinaţie, şi nu numai prinţesa ei şi partizanul său fuseseră muşcate de ea.

30

Ropote de aplauze au răsunat în sală în vreme ce cortina se lăsa, trezind-o pe Lottie din vraja lui Aoi Tōyō.

Pisica-vampir din poveste fusese omorâtă şi sătenii biruiseră, dar cea adevărată încă mai pândea, şi Lottie ştia în cele din urmă cum să o învingă. Ascunsă sub scenă, Lottie încă privea spectatorii; în fundul sălii, o persoană stătea nemişcată ca o statuie, fără să aplaude deloc. Sayuri Chiba.

Ochii negri ca smoala s-au aţintit direct într-ai ei prin crăpătura din scândură, o privire atât de pătrunzătoare, încât Lottie a făcut un pas în spate,

împiedicându-se de o cutie cu măşti, iar diadema i-a alunecat într-o parte.

Lottie a încercat să se îndrepte. Trebuiau să acționeze acum. Singura cale de a rezolva acest mister era să lucreze împreună, dar să o aducă pe Sayuri de partea ei era un lucru foarte important pe care trebuia să-l facă.

Era prima regulă a mantrei sale, cea mai simplă dintre toate. „Fii bună!”

Nu Sayuri trebuia să se schimbe. Ea nu era un joc pe care Lottie trebuia să-l câştige. Sayuri era doar o fată, la fel de speriată şi de izolată de responsabilitățile şi grijile ei ca fiecare dintre ei, şi singurul lucru pe care trebuia să-l facă Lottie era să-şi ceară iertare.

Înfăşurându-şi rochia strâns în jurul ei, Lottie a urcat în fugă scările către culise ca să-şi caute geanta. Scotocind repede prin ea, a găsit jurnalul Lilianei şi l-a ascuns cu grijă în costumul ei de fecioară.

Zâmbind politicoasă, s-a îndreptat spre uşa din culise. Lottie era atât de hotărâtă şi de concentrată, încât aproape s-a ciocnit de Sayuri.

Aceasta a reuşit să se strecoare cu dibăcie din calea lui Lottie, care s-a năpustit afară din teatru în noaptea înmiresmată, către locul unde Sayuri o aştepta deja pe treptele de pământ.

— Sayuri! Îmi pare rău!

Lottie s-a aplecat atât de mult, încât părul i-a atins pământul, iar costumul de Aoi Tōyō, umflat, s-a unduit în jurul ei. Noaptea era zgomotoasă, o simfonie de insecte bâzâitoare şi bambus foşnitor care se legăna deasupra lor.

— Îmi pare rău că eu şi Ellie l-am crezut infailibil pe partizanul nostru, a început ea pe un ton calm. Îmi pare rău că e posibil să fi adus Leviathanul la tine, şi îmi pare rău pentru toată presiunea pusă asupra ta. Tu ai un milion de lucruri pentru care să-ţi faci griji şi nu vreau să fiu şi eu unul dintre ele. Aşa că, dacă îl vrei, ţi-l dau ţie. E jurnalul Lilianei. A scos jurnalul de sub rochie şi i l-a întins, simţindu-se de parcă ar fi ţinut în mână propria inimă. Cred că el conţine indiciile care să te ajute să rezolvi misterul din Takeshin. Dacă nu vrei să alcătuim împreună o echipă, îţi respect decizia, dar vreau ca jurnalul să fie al tău.

A rămas cu capul plecat, privind cum noroiul se prinde de vârfurile buclelor ei încurcate, pătând auriul atins de lună cu un cafeniu murdar. Încet, asemenea unui fulg care pluteşte purtat de vânt, a simţit cum Sayuri îi ia din mână jurnalul.

— Ridică-te!

Vocea ei era joasă, total diferită de expresia ei reţinută. Lottie a făcut aşa cum i s-a spus, perfect conştientă de transpiraţia care i se aduna peste machiajul de scenă.

— A fost o mare dezamăgire să descopăr că eşti un substitut. Nu e niciodată plăcut să descoperi că e posibil să nu ştii atât de multe pe cât crezi.

Lottie a înghiţit în sec.

— Nu pot să-mi cer scuze pentru că nu mi-am dezvăluit rolul de substitut, a spus ea pe un ton hotărât. Dar sper că acest jurnal poate compensa orice problemă pe care ţi-a creat-o Leviathan. A aparţinut

străbunicii mele și cred că, poate, cu toate cunoștințele tale, reprezintă cheia rezolvării misterului.

O durea, mai mult decât ar fi crezut, să dea jurnalul – dar trebuiau să oprească Leviathanul, și dacă de asta era nevoie, dacă aceasta era calea pentru a o face pe Sayuri să împărtășească informațiile deținute de Banshee, atunci avea să o facă.

— Chiar mi-ai da ceva atât de important pentru tine? a întrebat Sayuri, privind-o suspicios.

— Da.

— N-o să-l iau, a spus Sayuri, și Lottie a simțit cum tot trupul i se prăbușește. Dar dacă tu insiști că în el se află un indiciu, o să te las să mi-l arăți. Sayuri i-a dat jurnalul înapoi și i-a cuprins mâinile lui Lottie într-ale sale. Doar că nu pot fi învinuită dacă nu există absolut nicio legătură și tu o să te simți prost.

Pielea ei era caldă și netedă ca petalele unor flori de vară, trimițând o senzație de calm prin Lottie, și ea a realizat deodată că era prima oară când se atingeau. Lacrimile i-au înțepat ochii, și abia acum și-a dat seama cât de mult o duruse să renunțe la jurnal, și cât de bună era Sayuri că nu-l luase.

Mușcându-și buzele, Lottie și-a dat seama după felul în care Sayuri și-a întors din nou privirea că amândouă simțeau același lucru. Că atunci când era vorba de școlile lor nu exista coincidență.

S-au mutat câțiva pași mai încolo, la umbra clădirii și departe de râsetele și sporovăiala din culise, și Lottie a deschis jurnalul la pasajul despre Kou.

— Nu e nicio dovadă că asta e Kou a mea, a spus Sayuri răspicat.

— Ştiu, a încuviinţat Lottie, dar uite!

A întors paginile la desene: copacul strălucitor, pisicile cu coarne, stolurile de coţofene, sorii şi lunile.

Sayuri a căscat ochii de uimire.

— Desenele astea...

— Nu mi-am dat seama până nu am văzut piesele în seara asta, dar toate se referă la poveştile preferate ale lui Kou.

Sayuri a înşfăcat deodată jurnalul, cu mâini tremurânde. Cu ochii arzând, s-a uitat atentă la imagini.

— Dă pagina! a îndemnat-o Lottie, şi încet, cu mare grijă, Sayuri a ajuns la misterioasa listă.

Mâţă

Un ascunziş

Tăiş

— Ce e asta?

— Nu ştiu, dar uite...

Înainte ca Lottie să poată continua, Sayuri a observat foaia ruptă şi a sărit în sus, iar rochia i-a fluturat în jurul trupului ca o furtună de petale.

— Vino cu mine, a şoptit, aplecându-se mult pentru a privi repede în jur ca şi cum se aştepta ca cineva să le urmărească.

Fără niciun cuvânt de lămurire, a închis jurnalul şi a apucat-o pe Lottie de încheietura mâinii, şi amândouă s-au strecurat prin şcoală ca nişte fantome, îmbrăcate în alb şi cu picioarele abia atingând pământul. Lottie a urmat-o pe Sayuri fără să întrebe nimic, lăsând-o să o conducă atât de repede, încât simţea că zburau.

Au ajuns la marea uşă de sticlă ce ducea la muzeul lui Kou Fujiwara, iar imaginile lor se reflectau în ea, privindu-le dinspre interiorul întunecat. Ieşită din contextul piesei, Lottie arăta înfricoşător în costumul ei de Aoi Tōyō, un spirit oglindit în sticlă, cu o junglă de bambus revărsându-se ca nişte picioare de păianjen în spatele ei. Numai diadema Lilianei de pe capul ei sugera cine era ea cu adevărat sub machiajul de scenă.

Sayuri s-a uitat în jur, apoi a deschis uşa în spatele ei şi a împins-o repede pe Lottie înăuntru.

— Dacă asta e cheia..., a început ea, făcându-i semn lui Lottie să se aşeze pe podea şi să rămână ascunsă, trebuie să ne asigurăm că nu suntem urmărite.

Lottie a dat din cap, cu inima bubuindu-i în piept. Sayuri a deschis unul din cuferele decorate cu pisici şi a scos cu grijă afară cutia mai mică, în care Lottie o văzuse cotrobăind în noaptea în care o urmărise.

— Asta e plină cu lucrările neterminate ale lui Kou.

S-a aşezat lângă Lottie şi a pus cutia pe jos în faţa lor.

Mirosul distinct al muzeului a început să se încolăcească în jurul lui Lottie, revărsându-se peste ea, şi amândouă au pătruns în lumea lui Kou. Era o tăcere profundă, toate sunetele şcolii rămăseseră afară, zgomotele insectelor şi aerul fierbinte şi greu lăsaseră locul tăcerii şi tihnei.

Ultima oară, Lottie se simţise ca un intrus în acest spaţiu, o fantomă care plutea printr-o lume tainică, rămasă captivă în timp. Acum era una cu locul acesta, o călătoare prin timp. Chiar şi rochia ei de Aoi Tōyō părea potrivită.

— Asta nu prea are sens pentru mine, a mărturisit Sayuri, uitându-se lung la jurnalul pe care-l aşezase lângă cufăr. Că străbunoaşa ta a cunoscut-o pe a mea cândva, într-o vreme îndepărtată. Dar dacă teoria mea e corectă, şi tu ai dreptate, atunci am găsit cheia.

— E ca o magie, a rostit Lottie, fără să-i pese că asta suna copilăreşte.

Un zâmbet s-a întins pe faţa lui Sayuri în vreme ce se lăsa fără voie prinsă în poveste.

— Da, probabil că e ca o magie.

Pac! Capacul cufărului s-a ridicat brusc. Aşteptând cuminte şi tăcută, Lottie a urmărit-o pe Sayuri cum scoate metodic fiecare hârtie şi pergament uzat până ce în sfârşit a ridicat o bucată de pergament strălucitoare, fermecată. Lottie a văzut pe ea doar trei rânduri de caractere japoneze întinse pe întreaga pagină.

— Deschide jurnalul la lista aia!

Lottie a dat înapoi la pagina cu marginea zdrenţuită.

Hârtia a fluturat, prinsă între arătător şi degetul mijlociu al lui Sayuri, în vreme ce o ridica în lumina lunii, şi, cu energia atentă cu care ar fi făcut un descântec, a aşezat hârtia în mijlocul jurnalului.

眠　大　祭
る　竹　り

Lottie n-avea nici cea mai vagă idee ce însemnau caracterele acelea şi totuşi, când au fost aşezate în jurnal, au părut cele mai importante cuvinte din lume.

A simțit exact la fel ca Sayuri, o reuniune adânc înlăuntrul ei, o forță invizibilă care se aşeza la locul său, după ce fusese mereu aliniată incorect. Hârtia se potrivea perfect, cu marginea ei zdrențuită, în jurnal.

Momentul s-a năpustit asupra lor ca un val, în vreme ce aroma de lemn de pin a muzeului se contopea cu mirosul de praf al jurnalului. Se simțeau posedate, ca şi cum Liliana şi Kou se aflau înlăuntrul lor şi zâmbeau.

— Ce scrie? a întrebat Lottie, şi vocea ei nu era decât o şoaptă.

— Matsuri înseamnă „festival”, a spus Sayuri, arătând la cele două caractere din dreapta. Apoi şi-a mutat degetul către cuvântul din mijloc, în vreme ce citea caracterele de sus în jos. Următorul cuvânt este ōtake, asta înseamnă „marele bambus”. Şi, în sfârşit, nemuru, „somn”. Nu are niciun sens de unul singur, dar dacă pui cuvintele laolaltă...

— Alcătuiesc un haiku[7], a spus Lottie, numărând silabele pe degete.

„Mâță – matsuri
Un ascunziş – ōtake
Tăiş – nemuru.”

Cuvintele păreau să capete ecou în mintea lui Lottie. Strălucirea de licurici a copacului de bambus, pisica neagră care a dus-o la el şi sabia lui Kou, care o privea

---

[7] *Haiku* este un gen de poezie japoneză cu formă fixă, alcătuită din 17 silabe, repartizate în trei versuri formate din 5, 7 şi, respectiv, 5 silabe. (n.tr.)

cum intră în muzeu. Acelaşi bambus care purta pe trunchiul lui în mod miraculos blazonul Mayfutt.

— Sayuri, a spus ea, aproape fără să respire, uitându-se lung în ochii celeilalte fete. Ştiu... Ştiu unde e comoara...

— LOTTIE!

Cele două fete au tresărit.

— Lottie, ştim că eşti acolo înăuntru. Te vedem!

Erau Jamie şi Ellie – iar Lottie uitase cu totul de ei.

31

— Ce se întâmplă aici? a întrebat Jamie, cu ochii arzând.

Prinţesa ei şi Jamie au deschis uşa de sticlă şi Lottie a simţit cum vraja se destramă brusc. Secretul lui Sayuri era primul lucru, după mulţi ani, pe care îl simţea ca fiind intim; nu era prea sigură dacă ar fi trebuit să i-l împărtăşească lui Ellie...

— Voi doi, a spus Sayuri, arătând către Ellie şi Jamie. Voi o să ne ajutaţi să oprim Leviathanul.

Nici măcar lui Lottie nu-i venea să creadă că aceste cuvinte ieşiseră din gura lui Sayuri. Jamie s-a holbat la ea. Sayuri şi Lottie au rămas tăcute în faţa lor... până când eleganta regină a şcolii a început să lanseze ordine.

— O să ne conduceți în pădure, a spus, apoi s-a întors şi a ieşit afară, aşteptându-se să o urmeze. Acum!

Lui Lottie i se părea ciudat să o vadă deodată intrând în rolul Demonului Roz şi să le vorbească aşa lui Jamie şi Ellie, dar asta însemna, de fapt, că-i trata ca pe nişte membri ai găştii ei.

— Haideți! O să vă explicăm pe drum! a strigat Lottie din spatele ei.

Era timpul să afle ce căuta Leviathan şi, deşi i se părea palpitant, Lottie ştia că acesta era doar începutul, un prim pas către adevărata ei misiune – să descopere identitatea Stăpânului Leviathanului.

S-au oprit lângă magazia cu materiale de lângă sala de sport şi Sayuri a luat câteva lanterne şi două lopeți şi un făraş de grădină folosite la cursul de horticultură, în timp ce Lottie le explica celorlalți cum îi ceruse lui Binah să pună mâna pe jurnalul lui Lili şi să i-l trimită.

— Eu şi prințesa voastră credem că există ceva ascuns în această şcoală, ceva pe care Leviathanul îl vrea, le-a spus Sayuri lui Ellie şi Jamie. Credem că ei speră să-l găsesc eu în locul lor, aşa cum au sperat să găsiți voi formula Hamelin.

Lottie a remarcat că Haru nu fusese pomenit.

— Am pus cap la cap toate informațiile despre fondatoarele şcolilor noastre, a încheiat Sayuri, uitându-se în jur pe când ajungeau la Kiri Shinrin, şi aceasta este cea mai logică ascunzătoare a comorii.

— Ah, da? a făcut Jamie şi ochii lui s-au îndreptat către Lottie. Ce ți-a spus Lottie despre fondatoarea lui Rosewood?

Privirea lui de avertizare era atât de intensă, încât Lottie aproape că a bolborosit ceva.

Sayuri nici n-a clipit.

— Că s-a născut femeie, dar a pretins că e bărbat ca să poată înființa o şcoală într-o vreme în care femeile nu erau luate în serios. Ceva cu adevărat remarcabil.

— Cu ajutorul jurnalului şi al muzeului, am reuşit să adunăm piesele puzzle-ului, pentru a descoperi un haiku. Credem că vorbeşte despre marele copac de bambus din Kiri Shinrin – cel pe care-l plac mult pisicile, a adăugat Lottie, zâmbindu-i radios şi nevinovat lui Jamie şi sperând că el nu avea să mai întrebe nimic.

Ceața de la marginea pădurii îi cuprindea şi Lottie ştia că simțeau cu toții chemarea obsedantă a pădurii de bambus. Doar că de data asta era ceva mai mult. În loc să audă doar foşnetul frunzelor şi al creaturilor pădurii, simțea un zumzet profund de recunoaştere, ca şi cum pădurea îi aştepta.

Era o mişcare subtilă, dar Lottie a observat că Sayuri şi-a strâns pumnii cu hotărâre înainte de a intra în pădure.

Ellie a urmat-o, cu Jamie chiar în spatele ei. Cei doi s-au întors la unison, întinzând mâna către Lottie.

— Oh! a făcut ea, neştiind ce altceva să spună sau a cui mână să o ia, aşa că le-a luat pe amândouă. Mulțumesc, a adăugat repede, hotărând să ignore expresiile lor stânjenite şi grăbind pasul pentru a o prinde din urmă pe Sayuri.

„Ciudat!” şi-a spus, întrebându-se dacă Jamie era amabil de dragul lui Ellie. Altă explicație nu găsea.

Paşii le erau înăbuşiți de muşchiul moale, iar aerul nopții era plin de bâzâitul insectelor care zburau în jurul lor. Trecuseră mai multe săptămâni de când Lottie urmase motanul mare şi negru în pădurea asta, şi încă mai avea urme vagi de la ciupiturile insectelor. De data asta nu a ciupit-o nici măcar una, şi nici pe Sayuri, deşi se părea că Ellie şi Jamie nu erau tratați cu aceeaşi amabilitate.

— Tu ai sânge regal, i-a şoptit Lottie lui Ellie cu un chicotit când a văzut-o încercând să alunge cu palma un țânțar.

— Şi Jamie?

Cu un mormăit, Jamie a grăbit pasul în fața grupului lor, dând din mâini iritat în dreptul feței.

Lottie a rămas în urmă preț de o clipă, privindu-i cum păşesc în pădurea de bambus, şi pentru prima oară a fost cu adevărat conştientă de realitate – de faptul că făceau ceva împreună, că erau din nou o echipă.

Cu cât pătrundeau mai adânc în pădure, cu atât erau învăluiți mai mult de linişte. Erau foarte tăcuți, toată frivolitatea şi iritarea lor dispăreau încet, până când nu s-au mai auzit decât sunetele din Kiri Shinrin şi răsuflările lor ritmice, îngemănate.

Ceva îi aştepta în această pădure; Lottie o simțea ca pe o bătaie de inimă sub pământ, şi nu era doar comoara ascunsă – era adevărul. Şi ştia că orice aveau să găsească aici urma să schimbe pentru totdeauna lucrurile.

— Aici!

Vocea lui Jamie era joasă, abia auzindu-se peste sunetele pădurii.

Au intrat în luminiş, unul după altul, iar lumina albastră a lunii strălucea printre copaci, acolo unde bambusul scânteia înconjurat de licurici.

— Copacul ăsta.

Vocea lui Sayuri era plină de uimire, şi mâinile ei au mângâiat marele bambus.

Ellie şi Jamie au schimbat între ei o privire de recunoaştere.

Lottie a ghicit că acesta era locul unde ajunseseră ei după demonstrația de kendo, dar nu îi întrebase niciodată nimic.

— Trebuie să fie sub copacul ăsta. Sub blazonul Mayfutt.

Lottie a luat-o înainte pentru a ajunge lângă Sayuri, simțind cum inima pădurii bate mai puternic cu fiecare pas cu care se apropia de ea. S-a întors către Ellie şi Jamie, care rămăseseră la marginea luminişului, având pe chipuri o expresie amestecată de şoc şi uluire la vederea unui simbol de acasă prezent în cealaltă parte a lumii.

— Cum de nu l-am văzut? a întrebat Jamie, trecându-şi degetele curios de-a lungul trunchiului gravat.

— Cred că am fost puțin preocupați, a răspuns Ellie, şi cei doi au mai schimbat o privire, făcând-o pe Lottie să se întrebe din nou ce discutaseră mai exact.

— Hei! a spus Sayuri, întrerupându-le momentul. Nu ne ajutați să săpăm?

Un zâmbet afectat a apărut încet pe chipul lui Ellie în vreme ce-şi sufleca mânecile uniformei, iar Jamie a dat din cap şi a făcut un pas în față, apoi a înfipt lopata în pământ.

O mână moale s-a întins spre mâna lui Lottie în vreme ce săpau, un puls cald zvâcnind lângă pielea ei. Era mâna lui Sayuri, dar nu era neliniştită sau speriată de ce aveau să găsească. Mâna ei nu tremura – acesta era un gest de solidaritate. Bătăile inimilor lor s-au amestecat şi au urmat ritmul bătăilor pădurii Kiri Shinrin.

Kou şi Liliana ascunseseră ceva aici, ceva care trebuia găsit de urmaşii lor, şi după sute de ani azi avea să fie scos la lumină.

Un bufnet puternic a răsunat sub lama lopeții, înfiorând-o pe Lottie. Îl găsiseră. Era real.

Au scos din pământ un cufăr plin de praf, mult mai mare decât îşi imaginase Lottie. Lemnul lui era gravat cu cercuri şi semiluni de dimensiuni diferite, precum ciclurile lunii.

Lanternele s-au îndreptat către cutia misterioasă. Au ridicat capacul, dând la iveală secretul de veacuri – obiectul strălucea atât de puternic, încât aproape i-a orbit.

— Dumnezeule!

Chiar şi Ellie încremenise şocată.

În toate închipuirile sale, nici într-o mie de ani nu îşi imaginase Lottie că aveau să găsească ceva atât de... letal.

Sayuri a ridicat cu gesturi delicate darul lor sacru din ascunzătoarea unde strălucea albastru în lumina stelelor. Nu mai era pierdut în istorie, ci era adevărat şi viu.

Era sabia lui Kou, la fel ca în legendă. Lama era atât de tăioasă, încât vibra, cu aerul tremurând în jurul ei.

Era periculoasă şi mortală, cu mânerul gravat în detalii de epopee, cu sori şi luni înşirate impresionant pe laturi. Instinctiv, Lottie a întins mâna spre diadema ei.

Perfectă, puternică, de neoprit şi strălucind din interior cu aceeaşi magie ca şi diadema. Găsiseră sabia statuii lui Kou.

Dar de ce o voia Leviathanul? Nu părea drept. Nu părea să fie adevărul pe care-l căutase ea.

— Aveți grijă, le-a avertizat Jamie. Chiar şi la o mică atingere v-ați putea răni.

Ellie a întins curioasă mâna şi a mângâiat încet tăişul.

— Au!

— Ellie! a mustrat-o Lottie, luându-i mâna pentru a vedea dacă se rănise.

O linie roşie subțire a apărut pe pielea albă a lui Ellie, nu foarte adâncă, dar sângele curgea într-un fel elegant. Era ceva ciudat de frumos în asta, o frumusețe letală.

Priveau fascinați, fără ca vreunul dintre ei să se mişte, când Jamie a început deodată să-şi scoată cămaşa.

— Jamie! a îngăimat Lottie. Ce faci?

Ignorând expresiile lor confuze, el a luat cu grijă sabia din mâinile lui Sayuri şi a înfăşurat-o în cămaşă.

— Chestia aia e incredibil de ascuțită. O înfăşor ca să o ducem înapoi în siguranță, a replicat el.

Ellie şi-a dat ochii peste cap, iar magia tăişului a dispărut în cămaşa lui Jamie, şi totuşi Lottie şi Sayuri nu-şi puteau desprinde privirea de la ea.

Era o imagine atât de ciudată... Jamie, înalt şi cu pieptul gol, cu ochi aurii strălucitori în pădurea luminată de lună. Era ceva fantastic în asta, ca şi cum el putea fi un centaur mare şi musculos. Sau poate un demon.

— Mai e ceva aici, a strigat Ellie, făcându-le pe cele două fete să tresară. De fapt, sunt mai multe lucruri.

Lottie şi Sayuri s-au aplecat peste cufăr, cu lumina lanternelor lor dansând peste paginile de istorie aşezate cu grijă.

— Ce e asta? a întrebat Lottie, întinzând mâna pentru a scoate un şarpe de aur mat, încolăcit, din locul unde se odihnea, în vreme ce Sayuri a luat un teanc de hârtii şi o carte, cercetându-le în lumina lăptoasă.

Lottie s-a uitat lung la colacul din mâna ei, înainte de a-l înălța cu grijă până la buclele ei răvăşite, în vreme ce începea să înțeleagă.

Acesta era părul Lilianei. Atârna asemenea unui pendul lung, mişcându-se uşor în aerul ceţos, stârnind o poveste în mintea ei. Înțelegea, la fel de clar ca şuvița de păr din mâna ei, cât de importantă fusese prietenia dintre Kou şi Liliana, cum le îngăduise să lepede orice prefăcătorie şi să fie ele înseşi. În vreme ce se legăna în fața ei, le vedea pe Ellie şi Sayuri în spatele buclei aurii, şi a simțit în acel moment că, pentru prima dată, îşi înțelegea pe deplin strămoaşa. A pus repede la loc bucla în cufăr, prinzând privirea lui Jamie la timp ca să-şi dea seama că o observase. Că şi el ştia ce era.

— E o capsulă a timpului..., a spus Sayuri, şi vocea i s-a stins în vreme ce se uita la hârtii. Sunt aici secole

de istorie şi secrete ale familiei mele. Fiecare persoană din familia mea care a găsit-o a lăsat ceva în urmă.

Chiar şi în întuneric, Lottie vedea gheaţa topindu-se din ochii lui Sayuri. Era un sentiment pe care Lottie îl cunoştea prea bine, să se simtă atât de ruptă de familia ei – şi apoi totul să se deschidă în faţa ei asemenea unei cărţi.

Lottie s-a dus lângă Sayuri să se uite la scrisori, punându-i o mână liniştitoare pe umăr.

— Ce-i asta? a întrebat, arătând către scrisul cursiv.

— Nu ştiu. Sayuri s-a uitat cu atenţie la hârtii. Par nişte scrisori către mătuşa mea. Scrisori de dragoste, dinainte să moară.

Ellie a venit repede să se uite şi ea.

— De la cine sunt?

— Nu scrie, dar scrisoarea asta... e groaznică!

Vocea lui Sayuri tremura aşa cum Lottie nu o mai auzise niciodată, şi Lottie nu s-a putut abţine să nu se aplece către scrisoare ca să citească.

Preaiubitei mele Kana,

Mă doare să îţi dau această veste într-o scrisoare, deşi mă tem că ar fi periculos pentru amândoi dacă aş face-o personal.

Orice vei decide să faci cu copilul după ceea ce îţi voi destăinui, te rog să te abţii să iei legătura cu mine. Nimic nu poate schimba asta.

Tu ştii mai bine ca oricine cât de importantă este pentru mine familia mea şi tot ceea ce trebuie să fac pentru ea, şi te rog să nu uiţi acest lucru după ce vei citi cele triste de mai jos.

Mama mea mi-a găsit o soție dintr-o altă familie regală și urmează să mă căsătoresc cu ea peste cinci ani. Trebuie să mă dedic cu totul numai ei și să folosesc acest timp pentru a stabili o relație puternică și benefică.

N-o să-mi fie ușor și o să mă gândesc la tine, la viața pe care am clădit-o împreună, dar am o datorie față de țara mea, căreia nu pot să îi întorc spatele.

Nu mă aștept la iertare, și voi duce această povară cu mine până la moarte.

Îmi pare rău, și te iubesc.

Lottie a simțit cum lacrimile îi înțeapă ochii. Deși nu o cunoscuse niciodată pe femeia aceasta, simțea cum inima o înjunghie. Soarta crudă a celor doi iubiți îi aducea aminte de ce îi spusese Miko despre moartea mătușii lui Sayuri, despre tristețea care o mistuise.

— Nu înțeleg, a mormăit Jamie. De ce ar vrea Leviathan asta?

Și atunci Lottie a văzut-o. Pecetea din partea de jos a scrisorii, unde ar fi trebuit să fie o semnătură – o pecete pe care era sigură că o mai văzuse înainte.

A simțit că i se face rău la gândul că ceea ce vedea putea să fie adevărat, că ceea ce gândea putea să devină real.

— Trebuie să ne întoarcem la Rosewood, a spus ea cu o voce slabă, luând scrisoarea de la Sayuri. Cred că am mai văzut simbolul ăsta, și e ceva în școală care ar putea-o dovedi. Cuprinsă de un fior, Lottie a continuat, știind că trebuia să înfrunte problema fățiș. Probabil că mă înșel, a adăugat ea, dar vreau să fiu sigură.

— Ce e? a întrebat Ellie, cu sprâncenele încruntate de îngrijorare.

— Nu putem să...? Lottie s-a uitat la Ellie, cu o strângere de inimă. Te rog, hai să nu mai discutăm despre asta până nu sunt sigură!

Au privit-o cu toții lung, niciunul neştiind ce să spună; nici ea însăşi nu ştia ce să spună, îngrozită de ce ar putea însemna pentru ei toți această descoperire.

O întrebare răsuna iar şi iar în mintea ei: De ce ar vrea Leviathan scrisoarea asta?

— Dacă e în regulă, Sayuri, pot să împrumut scrisoarea?

Sayuri a dat încet din cap.

— Ai grijă de ea!

— Trebuie să ne întoarcem, a spus Jamie, cu o expresie neutră pe față, dar Lottie vedea cum îl cuprindea îngrijorarea, absorbind neliniştea lui Lottie ca şi cum ar fi fost a lui. Nu vrem să găsească şi altcineva locul ăsta, şi se pare că orice ar fi crezut Leviathan că se ascundea aici a dispărut.

Au început să îngroape la loc cufărul, punând toate bucățile de istorie la loc în pământ – toate, cu excepția sabiei şi a scrisorii. Lottie şi-a mai îngăduit o ultimă privire la şuvița de păr încolăcită, acea parte strălucitoare din Liliana, bucla de aur pe care o tăiase şi o îngropase alături de secretele prietenei sale, şi s-a întrebat ce altă parte din povestea lor se mai afla acolo.

Pământul a acoperit din nou istoria, şi totuşi îngrijorarea continua să zvâcnească în capul lui Lottie. Îşi croia drum şi bolborosea înlăuntrul ei, strecurându-se în conştiința ei cu o povară îngrozitoare. Era timpul

să se întoarcă la Rosewood şi să descopere cine era Stăpânul Leviathanului. În adâncul ei simţea că adevărul era chiar dincolo de linia orizontului. Şi atunci, de îi era dintr-odată atât de frică să îl afle?

PARTEA A TREIA

Shōganai[8]

32

Maşinile aşteptau într-un şir ordonat pe aleea din Takeshin, o brigadă colorată pregătită să ducă elevii şcolii de vară internaționale la aeroport.

Ar fi trebuit să fie un moment de uşurare. Lottie ştia că primise suficiente note pentru a compensa calificativele ei – Sayuri îi confirmase asta –, dar nu se putea relaxa, ştiind că adevărul o aştepta la Rosewood, fie că voiau asta sau nu.

— Chiar o să-mi lipsească locul ăsta, a spus Ellie râzând, trecându-şi un braț pe după umerii lui Lottie şi aruncând o ultimă privire către şcoală, fără să ştie nimic din teama care creştea înlăuntrul prietenei sale.

La capătul aleii, Takeshin Gakuin arăta aproape ca un castel, o străveche fortăreață a secretelor. Kiri Shinrin ocupa un spațiu asemănător Pădurii Rose şi, oricât de mult ajunsese Lottie să iubească Takeshinul,

---

[8] Expresie japoneză: *„Nu se poate face nimic”.*

era timpul să se întoarcă acasă. Şi să înfrunte secretul final.

Privindu-i pe colegii ei de la Rosewood cum se bucură de ultimele momente petrecute la Takeshin, Lottie nu se putea abține să nu îi invidieze. Curând, lucrurile nu aveau să mai fie niciodată la fel; adevărul, ca nişte bătăi de tobă repetate, o urmase la ieşirea din pădurea de bambus şi amenința să le schimbe viețile pentru totdeauna.

— Şi mie o să-mi fie dor de el, a spus Lola, părând gata să izbucnească în plâns, strângând brațul lui Micky ca şi cum ar fi fost un ursuleț de jucărie. Ar trebui să venim aici în fiecare an.

Era clar pentru toată lumea că Lolei şi lui Micky le mersese mai bine ca oricui, neştiind absolut nimic de toate problemele cu Leviathan, răsfățându-se cu dulciurile şi atenția primite de la toți elevii cărora li se păreau grozav de drăguți.

— Stați liniştiți, a spus Lottie, bătând-o pe Lola pe umăr cu un zâmbet. Sunt convinsă că o să luăm o bucățică din el cu noi.

Ca prin farmec, Miko a apărut în fața lor, cu mâinile înfipte în şolduri, cu Rio şi Wei înalți în spatele ei. Micuța inimă albastră pe care şi-o desenase la coada ochiului îi făcea lui Lottie cu ochiul de sub o şuviță de păr.

— Kabocha-chan, a zis Miko, dând din cap către ea.

Lottie i-a întors gestul, luându-şi aceeaşi poziție.

— Şefa vrea să te vadă, a zis Rio, neputând rezista să nu-i ciufulească părul lui Lottie când au trecut pe lângă ea ca să le spună la revedere gemenilor şi lui Ellie.

— Succes, a adăugat Wei, fără să schițeze vreun gest.

Înainte să-şi continue drumul către gemeni, Miko s-a oprit şi a apucat-o pe Lottie de marginea fustei, luând-o prin surprindere.

— Lottie-san, mulțumesc.

Vocea ei era joasă, privirea ațintită în pământ şi o roşeață puternică i se răspândea în obraji.

— Mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru Sayuri. Pare fericită. Mulțumesc, Lottie.

— Oh! Asta e prima oară când îmi spui Lottie.

— Da, a răspuns Miko scurt, apoi a plecat după Rio.

Sayuri aştepta în capătul şirului de maşini, ținând în mână două plicuri; era îmbrăcată într-o rochie de vară cu pelerină albă şi lungă, care plutea în jurul ei asemenea unor aripi de fluture. Părea atât de delicată, atât de strălucitoare şi eterică, dar Lottie vedea nota tăioasă în ochii ei negri ca noaptea.

— Prințesă!

Buzele i s-au arcuit şi Lottie nu s-a putut abține să nu-şi dea ochii peste cap în vreme ce-i zâmbea şi ea.

— Demon Roz, a replicat ea.

Sayuri i-a întins lui Lottie un plic.

— Poftim, aşa cum ți-am promis.

Nerăbdarea şi încântarea au străbătut-o pe Lottie, căci ştia ce se afla în plic. Lucrul acela avea puterea de a schimba totul şi, cu o ezitare neaşteptată, a aruncat o privire înăuntru.

— Nu înțeleg.

A privit lung conținutul plicului. Se aşteptase la informații despre Leviathan, dar tot ce vedea erau nişte fragmente metalice.

— Am furat asta din coşul de gunoi din camera lui Haru. A fost unul dintre primele lucruri care i s-au cerut atunci când a intrat în Leviathan – să ducă asta la centrul de design şi să o distrugă.

— Dar ce este?

— Nu ştim, şi nu am reuşit să ne dăm seama, dar ştim că este ceva important pentru liderul lor, şi el voia să dispară.

Dovezi. Scuturând pachetul, Lottie a privit mişcarea bucăţelelor de metal, un argintiu stins, ceva ce odinioară poate fusese drăguţ, dar acum era şters. O sclipire i-a atras brusc privirea; o singură pietricică strălucitoare printre fragmentele metalice, poate un soi de gemă, sclipea către ea. A fost atât de neaşteptat, încât a făcut-o să închidă repede plicul, ascunzându-se de piatra care părea un ochi pânditor.

— Ai scrisoarea? a întrebat Sayuri, şi tonul i-a redevenit foarte serios.

Lottie a încuviinţat din cap.

— Da. Te poţi baza pe mine.

— Ştiu. De aceea îţi mai dau şi asta.

Înainte ca Lottie să spună ceva, Sayuri a deschis celălalt plic, dând la iveală un şarpe negru lucios, legat cu o aţă roşie. O şuviţă perfectă din părul ei mătăsos.

— Am văzut şuviţa aceea de păr din cufăr şi vreau să îngropi asta la Rosewood.

Lottie a tuşit.

— Ţi-ai tăiat părul?

— Doar puţin, la spate. Uite! Şi-a împins faţa înainte pentru a-i arăta un smoc de păr retezat, chiar sub ureche. Am făcut-o cu sabia; am trecut ca prin unt.

Lottie a privit-o lung, cu uimire şi admiraţie, cu mâna încleştată pe buclele sale crescute prea mult.

— Eu cred în asta, Lottie, a spus Sayuri, şi ceva ce semăna cu un zâmbet i s-a ivit încet pe faţă, în vreme ce strângea degetele lui Lottie peste şuviţa de păr. Am încredere în ceea ce crezi că ai înţeles. Odată ce ţi se confirmă, vreau să accepţi orice ar fi, indiferent cât de greu ţi-ar fi. I-a zâmbit, un zâmbet sincer, plin de încredere şi căldură. Suntem o echipă acum, Lottie.

Respirând adânc, Lottie a încuviinţat din cap în tăcere, întinzând mâinile pentru a-şi îmbrăţişa noua prietenă, neputând să exprime în cuvinte spaima care creştea în ea, ştiind că Sayuri înţelegea.

„Poţi s-o faci”, şi-a spus.

Adevărul era că nu avea de ales, şi asta o ştiau amândouă.

Ellie privea cum Saskia, Jamie şi Haru au apărut în acelaşi timp, trăgând bagajele tuturor către maşini. Încă o uluia cât de uşor îi era Saskiei să simuleze că se înţelegea bine cu Haru.

„Pregătirea de partizan”, a recunoscut ea fără tragere de inimă.

I-a zâmbit cu jumătate de gură lui Jamie, care se îndrepta către una dintre maşini, şi a simţit un val de uşurare când el i-a întors gestul. Era atât de normal să-l aibă în preajmă!

După ce o găsise în pădure, ştiuseră amândoi că lucrurile aveau să se schimbe. Cumva, Ellie ştiuse întotdeauna că într-o bună zi ceva avea să intervină între ei – doar că nu se aşteptase să fie ceva ce aveau în comun.

— La ce te uiți? a întrebat Anastacia, apropiindu-se de Ellie.

Îşi prinsese părul sus, ceva neobişnuit la ea; doar la antrenamente o vedeai aşa, dar îi stătea bine, căci arăta cât de puternic îi devenise trupul delicat. Se schimbaseră cu toții atât de mult.

— Nu ştiu, a răspuns Ellie şovăitor, şi privirea i s-a îndreptat către Lottie.

Şi ea se dezvoltase; acum aveau aproape aceeaşi înălțime. Părul lui Lottie crescuse mult de când se cunoscuseră, o împletitură încurcată din vechea ei viață – o Lottie pe care Ellie nu o cunoscuse. Dar ceea ce o surprindea cel mai tare era cât de mult semăna cu Liliana. Acea prințesă de neoprit pe care Ellie o admirase în copilărie era chiar în fața ochilor ei.

Orice căutase Leviathan în Takeshin, nu era acolo – sau cel puțin asta îşi spuneau ei. Lottie abia fusese în stare să o privească de când părăsiseră Kiri Shinrin, iar zâmbetele ei deveniseră gânditoare. Cel mai ciudat era faptul că Ellie se temea să întrebe. Era ca şi cum ar fi ştiut, ca şi cum toți ar fi ştiut ce îi aştepta la Rosewood.

Haru s-a apropiat ca să-l ajute pe Jamie, afişând un zâmbet fericit. Era chiar sinistru. În ultimele câteva săptămâni fusese tăcut ca un şoricel, o prezență invizibilă în preajma lor, furişându-se în fundal ca un spirit amenințător. Se presupunea că fusese în căutarea comorii ascunse, aşa că de ce nu mai exista nicio presiune? Simpla prezență în aceeaşi încăpere cu el îi lăsa lui Lottie un gust amar.

„Ce mai pui la cale?” s-a gândit ea. „Ce treabă ai tu cu mine şi partizanul meu?” Avea să fie fericită să nu-l mai vadă.

Jamie ştia că Ellie îl privea; nu putea fi mai evident. Dar a decis să o ignore. Curând aveau să fie din nou la Rosewood, şi el putea să lase în urmă toată nebunia verii. Cel puţin aşa spera. Singura problemă era că avea senzaţia că ceva îi urmase afară din pădure, că viitorul se holba direct la el. Îl vedea prefigurat în felul nelinişţit în care le zâmbea Lottie.

— Lasă-mă să te ajut cu asta!

Vocea linişţitoare a lui Haru a ajuns la el de unde partizanul se apleca să ia unul din geamantanele lui Ellie.

— Nu, e-n regulă, eu...

Dar Haru nu i-a dat atenţie şi a ridicat valiza fără efort.

Ciudat: acesta continua să fie singurul cuvânt pe care îl putea găsi Jamie pentru a-l defini pe Haru. Oricât de mult se gândea la ciudat de blândul partizan, tot nu putea să-l înţeleagă. Chiar şi după o întreagă vară petrecută împreună, Haru rămânea o enigmă, atât de cald şi totuşi atât de distant, ca lumina soarelui.

Jamie a întins mâna către valiza lui Lottie, una roz imensă, pe care o cumpărase din fondurile ei de substitut, într-un contrast total cu cea a lui Ellie, neagră, acoperită de autocolante şi uzată.

Cotul lui l-a lovit pe Haru în coaste. Celălalt partizan a tresărit, ducându-şi mâna la piept de parcă l-ar fi durut.

O amintire înceţoşată, udă de ploaie, a trecut ca fulgerul prin mintea lui Jamie, şi a simţit în nări mirosul unei furtuni ce se apropia şi a văzut un băiat cu mască lovit de unul din cuţitele lui Ingrid, pe care el îl aruncase.

S-au privit lung, sub bătaia năduşitoare a soarelui.

Jamie a simţit furnicături pe piele şi instinctele au preluat comanda, înfricoşate şi feroce. Dar acesta era Haru. Nu avea nicio logică. Haru nu putea să fie acel băiat cu mască de pasăre de pe acoperiş; era imposibil, ridicol. A alungat repede gândul din minte.

— O să-mi simţi lipsa?

Jamie a fost luat prin surprindere.

— Eu... Ce?

Nedumerit, a privit lung spre Haru, care îi zâmbea blând.

— Nu ştiu. Bănuiesc că va trebui să stau ceva vreme departe de tine ca să aflu, a zis sec, deconcertat.

Ceva a sclipit în ochii căprui ai lui Haru.

— Poate că... ne vom reîntâlni. Mai curând decât crezi.

Înainte ca Jamie să chibzuiască la asta, ceva l-a lovit cu putere în genunchi.

O pisică. O pisică mare şi neagră cu ochi galbeni, pe care a recunoscut-o imediat. O mai văzuse în pădure.

Cu o hotărâre aprigă, creatura enormă a continuat să se împingă în picioarele lui, frecându-se de el exact aşa cum făcuse la marele copac de bambus.

— Vampy!

Strigătul ascuţit al lui Lottie a atras atenţia felinei. Lottie s-a repezit spre Jamie, i-a pus în braţe o cutie

albă şi s-a aplecat pentru a lua de jos motanul uriaş. Animalul a scos un sunet între tors şi mormăit, cu picioarele întinse în afară într-o acceptare fără tragere de inimă a mângâierii.

„Oh, Doamne”, şi-a spus Jamie, dându-şi deodată seama de ce simţea o afinitate pentru acea creatură. „E la fel ca mine.”

— Ştii pisica asta? a întrebat el.

— Dacă o ştiu? Vampy ţi-a salvat viaţa! Lottie şi-a frecat obrazul de pisică. A venit să mă ia în furtună şi m-a condus la tine.

Ochii galbeni ai motanului s-au aţintit în ochii lui Jamie şi aproape că l-a auzit spunându-i alene şi sarcastic „Cu plăcere!”.

Lottie l-a lăsat jos şi el a început să miaune, atrăgând atenţia tuturor din jur.

— Vrea să meargă cu voi, le-a spus Miko şi s-a uitat la Jamie cu asprime, ca şi când era răspunzător pentru ceva.

— Ei, ghinionul lui, a replicat Jamie, întorcându-se din nou spre maşină şi aşezând valiza lui Lottie în portbagaj.

Dar a avut parte de alte şuierări şi loviri de picioare.

— Nu poţi ignora pisicile, a spus Miko pe un ton inflexibil, cu sprâncenele încruntate.

Sayuri a făcut un pas înainte, a luat de jos motanul care torcea şi l-a pus în braţele lui Jamie.

— E lucru hotărât, a spus ea. Spiritul lui Kou a vorbit şi tu trebuie să iei pisica la Rosewood.

Jamie s-a uitat lung la cei din jurul lui, convins că glumeau, dar nicio urmă de amuzament nu se vedea pe

feţele lor, cu excepţia celor de la Rosewood, care au izbucnit în râs. Vampy a scos un mieunat uşor de satisfacţie, dar Jamie era convins că auzea ceea ce spunea de fapt motanul.

„Eu am câştigat!”

33

Au ajuns înapoi la Rosewood Hall cu două zile înainte de începerea cursurilor. Lumina serii se revărsa peste şcoală în vreme ce ei pătrundeau prin porţile aurii.

Nu se vedea niciun reporter în aceste ore pustii ale zilei şi o linişte stranie îi înconjura când au coborât din maşină. Lottie spera că jurnaliştii se plictisiseră de poveste, dar o parte din ea ştia acum că în reportajele din mass-media fusese mai mult decât voiseră ei să recunoască.

Doar câţiva elevi soseau înainte de deschiderea cursurilor, şi doar o mână de elevi singuratici şi îngrijitori se aflau în şcoală. Anastacia, Saskia şi gemenii se duseseră acasă şi aveau să se întoarcă a doua zi, lăsându-i pe Lottie, Ellie şi Jamie aproape complet singuri la Rosewood.

Era timpul pentru momentul adevărului.

Mergeau pe aleea care ducea la recepţie, dar părea că se îndreptau spre judecată.

Când au intrat, holul a răsunat, aproape pustiu, iar praful aşezat s-a ridicat în aer. Era ca şi cum păşeau într-un cavou.

O secretară solitară stătea la biroul ei, aşteptând să-i înregistreze pe cei veniți mai devreme.

Epuizați de diferența de fus orar şi de agitație, şi-au spus pe rând numele.

— Numele, te rog! a zis secretara către Lottie când i-a venit rândul.

Secretara pe perioada verii, o femeie cu un aer obosit, cu păr roşu care încărunțea şi degete lungi, a căscat în vreme ce bătea în tastatura de pe biroul uriaş de stejar.

Prietenii ei ştiau că Lottie primise suficiente note în plus la şcoala de vară pentru a avea media generală necesară, dar trebuiau să o şi audă. Aveau nevoie ca şcoala să o primească înapoi.

— Lottie Pumpkin.

Vocea ei a tremurat imperceptibil, acceptând ceea ce urma să vină.

Degetele rapide au tastat, apropiindu-i de răspunsul pe care-l aşteptau. Secretara şi-a ridicat privirea, dar nu schița nimic, şi Lottie şi-a închis strâns ochii.

— Mulțumesc, Charlotte. Iată plicul tău cu instrucțiuni pentru revenirea la şcoală. Poți să vii înapoi mâine la prânz ca să-ți iei orarul.

Ellie şi Jamie au rămas nemişcați. Nu le venea să creadă. Toți trei înțeleseseră că tot ce făcuseră meritase cu adevărat.

— Ah, şi bine ai revenit! a adăugat secretara.

— Mulțumesc, a răspuns Lottie.

Îşi dorea cu disperare să simtă uşurarea pe care o merita, dar încă nu putea, pentru că sentimentul era atât de mărunt în comparație cu ceea ce trebuia să facă în continuare.

Au ieşit împreună afară, în aerul serii. Cerul de culoarea lavandei era stropit cu stele care licăreau, iar luna se ivea printr-un nor de un indigo intens. Lumina acoperea florile cu un înveliş somnoros, iar aromele de trandafir şi levănţică păreau un vis fericit.

— Bravo! a mormăit Jamie, bătând-o stângaci pe umăr.

— Da, ai făcut o treabă bună, Lottie. Acum ne putem odihni, a spus Ellie, dar cuvintele ei nu au făcut decât să-i strângă şi mai mult inima lui Lottie.

Au mers în tăcere pe potecă spre căminul Ivy, şi ceva s-a schimbat, copacii au început să foşnească, în vreme ce Vampy, cuibărit în braţele lui Lottie, dormea adânc, iar inimioara îi bătea puternic, lipită de pieptul ei.

Lottie se simţea înconjurată de o melodie alcătuită din trei sunete distincte: ritmul nesfârşit al pădurii Kiri Shinrin care o urmărea încă, foşnetul arzător al scrisorii de dragoste din geanta ei şi clinchetul uşor al fragmentelor metalice pe care i le dăduse Sayuri.

Când au ajuns la Ivy Wood, noaptea se afla în momentul în care tăcerea era cea mai adâncă şi umbre de un albastru lăptos cădeau peste Ryley când i-a întâmpinat lângă iaz.

Jamie a dat să se îndrepte spre dormitorul băieţilor, dar Ellie l-a oprit.

— Ăăă... A tuşit şi a ridicat din sprâncene cu un aer indignat. Cred că ai uitat ceva, Jamie.

La semnul ei, Lottie i l-a întins pe Vampy, zâmbind pe post de scuză la expresia lui furioasă.

— În continuare cred că e inacceptabil să strecor un animal de companie în şcoală; dacă o să fiu prins, vă pârăsc pe amândouă.

Faţa lui era foarte serioasă, în vreme ce pisica se cuibărea în braţele lui.

Ellie a zâmbit afectat.

— Nu-ţi face griji! Sunt sigură că ăsta nu e cel mai rău lucru strecurat în şcoală.

Un zâmbet ironic a apărut pe faţa lui Jamie, o expresie pe care Lottie şi-o amintea de demult şi despre care crezuse că dispăruse pentru totdeauna.

— Ce vrei să spui? a întrebat el, luându-şi fără efort geanta şi săltând-o pe umăr. Eu strecor tot timpul arme în şcoală.

S-a întors spre Lottie şi ea s-a uitat lung la el, absentă, fără să poată zâmbi.

Atât Ellie, cât şi Jamie au privit-o cu suspiciune, mişcându-se în faţa ei ca o haită de lupi.

— Eşti bine? au întrebat într-un glas.

— Da, a răspuns ea, deja pierzându-şi concentrarea. Sunt doar foarte obosită şi am multe de făcut.

Capul încă îi mai zvâcnea, parcă tot mai tare şi mai apăsător.

— Lottie are dreptate. Trebuie să ne aranjăm camera şi sunt destul de obosită. Ellie a căscat şi s-a întins. Noapte bună, Jamie, a strigat şi a pornit pe potecă.

— Noapte bună, Ellie.

Dar în timp ce vorbea, ochii lui au rămas aţintiţi asupra lui Lottie, trimiţându-i fiori prin trup.

Ştia că nu avea niciun rost să afişeze un zâmbet pentru el, nu avea niciun rost să pretindă că totul era

în regulă. Jamie ştia, la fel de bine ca ea, că adevărul se apropia de ei.

A doua zi, Lottie avea să dovedească o dată pentru totdeauna dacă Ellie şi familia ei se aflau într-adevăr în centrul planurilor Leviathanului. Iar dacă avea dreptate, familia regală maradovană avea să fie alta în ochii ei, de-acum pentru totdeauna.

34

Pentru prima dată după mult timp, Jamie nu s-a trezit înainte să-i sune alarma. Trilurile vesele ale lui Judy Garland cântându-i „Bună dimineaţa" i s-au părut ciudat de iritante, lucru înrăutăţit de apariţia unei feţe mari şi blănoase în dreptul propriei feţe.

— Miau! a început pisica.

— Ce vrei?

Pisica s-a holbat la el, iar zgomotul torsului ei vibra pe pieptul lui Jamie. Înăbuşindu-şi un căscat, a ridicat-o şi a pus-o pe marginea patului ca să poată opri alarma.

7 dimineaţa.

I se părea cu totul ciudat să aibă telefonul în cameră; avea senzaţia că asta era o infracţiune mai mare decât prezenţa pisicii, şi o parte din el aştepta cu nerăbdare să-l predea mai târziu.

Înapoi la normalitate.

Numai că acum nu era o normalitate, deoarce nu putea să şi-l scoată pe Haru din minte. Îi otrăvise

visele, cu acel zâmbet uşor ca briza verii care se strâmba şi se preschimba într-o mască rânjitoare de pasăre.

„Nu, Haru nu face parte din Leviathan”, şi-a spus el. Căci dacă făcea, atunci nimic nu mai avea sens.

Jamie şi-a frecat faţa, încercând să-şi alunge gândul din cap şi să se convingă singur că doar se simţea ciudat pentru că nu-l avea pe Percy cu el în cameră. Dar ştia că nu era asta. Nu se simţea în largul lui. Când se hotărâse să-i mărturisească lui Ellie ce simţea, fusese prima dată de când renunţase la deţinerea controlului şi numai gândul ăsta îl făcea să se simtă jenat. Totul părea atât de confuz acum şi tot ce voia era să evadeze din cameră şi să-şi consume energia.

În vreme ce-şi trăgea un tricou negru direct pe piele, şi-a surprins imaginea în oglindă şi a avut senzaţia că se uită la un străin. O şuviţă de păr i-a căzut pe faţă când Vampy a venit lângă el.

Cearcănele de sub ochi trădau lipsa de somn şi şi-a amintit cum se uitase Ingrid la el, în vreme ce Jamie îi strângea cu putere încheieturile mâinilor, şi s-a înfiorat. „Cine eşti tu?” a întrebat oglinda, dar ceea ce voia de fapt să întrebe era: „Ce eşti tu?”

Vederea i s-a tulburat, iar imaginea din faţa lui s-a transformat într-o siluetă îngrozitoare, înfăşurată într-o pelerină neagră, cu coarne ieşindu-i din cap, răsucite precum cele de berbec, şi Haru era acolo, zâmbind lângă el.

Jamie a clipit şi imaginea a dispărut. Scuturând din cap şi dându-şi părul peste cap, s-a întins după o pereche de pantaloni scurţi.

Nu voia să mai facă asta. Nu avea de gând să fie paranoic. Şi nu avea de gând să lase să pătrundă în el întunericul respingător pe care-l lăsase în urma lui băiatul-ţap.

Erau atât de aproape de a-i dezvălui identitatea; o vedea în felul în care Lottie se tot lăsa în voia gândurilor, cu mintea pierdută într-o enigmă pe care era pe punctul de a o dezlega. O făcea să fie neliniştită în mod vizibil, dar cel mai ciudat era că îl făcea şi pe el să se simtă agitat.

— Vii? l-a întrebat pe Vampy, dar motanul nu s-a mişcat, în schimb a ales să se învârtească în jurul singurei genţi pe care Jamie încă nu o desfăcuse.

— Vampy! l-a strigat Jamie, dar pisica doar s-a holbat la el.

Fără tragere de inimă, a luat geanta de jos, bombănind în vreme ce trăgea fermoarul la buzunarul din faţă. Încă mai avea mirosul camerei lui din Maradova, de scorţişoară şi mirodenii, o dovadă că nu se atinsese de el tot timpul cât fusese plecat.

A scos de acolo o cutie învelită în catifea de un albastru intens, atât de simplă şi de modestă, şi totuşi ceea ce se găsea înăuntru îi fusese călăuză multe luni.

Vampy îşi freca blana moale de picioarele lui goale. Se învârtea între gleznele lui, torcând satisfăcut.

— Bine, pacoste, a mormăit el şi, cu o silă furioasă, a deschis cutia.

Un lup de argint îl privea de acolo, geme scânteietoare trezite dintr-un somn lung.

Trecuse mult timp de când se uitase cum se cuvine la medalionul lui cu lup şi, văzându-l acum, era ca şi cum redescoperea o parte pierdută din el însuşi.

Lupul – singurul lucru pe care-l aveau cu toţii în comun. Dacă aveai un lup, aparţineai familiei regale maradovane; erai parte din „haită".

Şi-a amintit cât de încordat fusese când Lottie primise unul, ştiind ce implica, doar pentru a descoperi că el era cel care nu se simţea demn de medalion.

Clătinând din cap, a pus cutia jos şi s-a îndreptat spre uşă. Pisica a mieunat din nou, torcând la picioarele lui.

— Îmi pare rău, Vampy, a spus el, punându-şi tenişii. Încă nu sunt pregătit.

Lottie s-a trezit cu inima bubuindu-i ca o tobă în piept. În starea ei confuză, somnoroasă, s-a gândit că era Domnul Truffles, care prinsese viaţă în braţele ei, şi l-a împins repede deoparte.

Doar când porcuşorul ei de pluş a aterizat pe podea, căzând pe o parte, revoltat de felul urât în care era tratat, şi-a dat seama Lottie că sunetul venea dinlăuntrul ei.

— Scuze, Domnule Truffles, a spus, aşezându-l din nou în pat şi sărutându-l pe frunte.

Ecranul telefonului ei recent reparat arăta ora 7.15, cu cincisprezece minute mai devreme decât ora la care trebuia să-i sune alarma. În cursul zilei era posibil să ajungă la şcoală şi alţi elevi din alte ţări, aşa că trebuia să facă asta cât mai repede, până nu se aglomera.

— Hei!

Lottie a tresărit speriată şi a încremenit în timp ce-şi punea hanoracul roz de alergare.

— Te-ai trezit? E şapte şi un sfert. Cine eşti tu şi ce ai făcut cu prinţesa mea?

Ellie s-a întins în aşternuturile ei negre, printre pernele pufoase.

Deşi amândouă fuseseră foarte obosite, Lottie insistase să-şi aranjeze camera, refuzând să o lase pe Ellie să doarmă într-un pat fără cearşafuri, lucru pentru care ea era în mod clar recunoscătoare acum, şi, în plus, Ellie avusese nevoie de un somn bun cu tot ceea ce le aştepta.

Podeaua de lemn era caldă sub picioarele ei, iar prin perdelele de şifon soarele se revărsa înăuntru în dungi de chihlimbar care făceau podeaua să pară aurită. Erau din nou acasă, în camera cu decoraţiuni făcute de mână şi o colecţie diversă de cărţi şi postere. Era ciudat cum linia clară de separaţie dintre lucrurile lui Ellie şi cele ale lui Lottie începuse să dispară, cele două părţi contopindu-se una într-alta ca un test Rorschach[9] făcut din pufoşenii roz şi răzvrătire adolescentină.

— Te duci să alergi?

Ochii lui Ellie deja se închideau la loc.

— Da. Am prea multe pe cap. O alergare ar putea să ajute.

---

[9] Testul Rorschach sau testul petelor de cerneală – test psihologic creat în 1921 de către psihologul elveţian Hermann Rorschach. Unei persoane îi sunt arătate 10 pete de cerneală şi trebuie să spună cu ce anume seamănă fiecare pată, petele având semnificaţii diferite pentru persoane diferite. Răspunsul privitorului ar conţine, aparent, un portret complet transparent al personalităţii sale. (n.tr.)

Lottie a văzut cum respirația prințesei sale începe să devină regulată.

— Mă bucur mult că suntem acasă, a murmurat Ellie, şi un zâmbet i s-a întins pe față înainte să se scufunde cu totul în somn.

— Ne vedem în jumătate de oră, a răspuns Lottie.

O mică parte din ea se simțea vinovată că o lăsa pe Ellie în cameră, dar ştia că era mai bine să nu fie cu ea. Asta era ceva ce trebuia să facă singură.

— Îmi pare rău, Ellie, a şoptit, punându-şi medalionul cu lup şi strângându-l între degete până când argintul neted i-a intrat în palmă, lăsând urme mici roşii.

L-a băgat sub maiou şi a înşfăcat plicurile pe care i le dăduse Sayuri: unul cu şuvița ei de păr şi celălalt cu misterioasele fragmente metalice.

A închis ochii şi s-a gândit la ce se pregătea să facă, vizualizând locul exact din biroul lui Lili unde se ascundea dovada, apoi văzându-se cum o ia şi se duce în Pădurea Rose pentru a fi complet sigură înainte să descopere adevărul. Doar atunci avea să îngroape părul lui Sayuri sub marele stejar. Nu părea să fie prea greu.

Când s-a aplecat să-şi ia de jos rucsacul, medalionul cu lup i-a scăpat de sub maiou, iar ochii mici făcuți din geme au reflectat cutia de catifea roz-aurie în care se afla diadema.

— Mă tem că de data asta tu rămâi aici, i-a spus ea, întorcându-se spre uşă.

Pe când ieşea din cameră, i s-a părut că aude bucățile metalice din plic zornăind amenințător. Ştia că era doar imaginația ei, dar asta nu a împiedicat-o să se simtă neliniştită.

35

Lottie cobora în vârful picioarelor spre biroul lui Lili şi fiecare pas o ducea mai aproape de inima şcolii. Lângă ea, în geantă, se afla părul lui Sayuri, singurul ei prieten în întuneric, şi şi-a imaginat-o pe Sayuri ca pe un spirit lângă ea, îndemnând-o înainte, amintindu-i că trebuia să facă asta, indiferent ce însemna.

Biroul lui Lili era sinistru fără prezența cuiva care să atenueze senzația de loc bântuit; umbrele se conturau mai mari, iar aerul era rece ca răsuflarea unei fantome pe pielea ei. Lanterna desena cercuri galbene mari pe podea.

Ar fi fost atât de uşor să plece. Atât de uşor să ignore adevărul. Dar, în schimb, Lottie şi-a încleştat pumnii, s-a apropiat de masa de lucru şi a deschis sertarul din stânga. Acolo, în acelaşi loc în care o lăsase, privind-o în lumina de topaz, era scrisoarea pe care o primise la începutul verii de la rege. Iar în josul scrisorii era blazonul lui.

Acelaşi blazon pe care-l văzuse pe scrisoarea de dragoste către mătuşa lui Sayuri.

„Ce stupid!”

Lui Ingrid nici nu-i venea să creadă cât de stupidă era dispunerea lui Rosewood Hall. Era complet închis şi totuşi în întregime expus. Oricine putea pătrunde înăuntru direct prin pădure – care mai era rostul porților?

Pregătirea ei de partizan s-a activat – un imbold instinctiv de a studia zona înconjurătoare şi de a

localiza fiecare punct slab. Dacă ar fi avut de protejat pe cineva, ar fi plasat paznici în pădure, oameni care să stea de veghe, aşa că trebuia să presupună că asta făcuseră şi aici. O şcoală plină de copii de bani gata trebuia să fie bine securizată.

Îi trecuse prin minte că ar putea pur şi simplu să intre pe poartă şi să pretindă că era elevă, dar nu putea risca. Nu putea decât să-şi imagineze expresia îngâmfată a lui Haru dacă era prinsă în misiunea ei distructivă.

Gândul la el a înfiorat-o şi şi-a încleştat furioasă pumnii până când durerea i-a urcat în braţ. O durere oribilă şi dulce. De ce îl plăceau cu toţii atât de mult? De ce pe ea nu o plăceau niciodată? Merita să se răzbune. Merita să ia ceva de la prinţesa aia leşinată şi scârboasă, şi avea de gând să-şi dovedească valoarea.

Cineva trebuia să pună mâna pe scrisoare înaintea prinţesei, iar Ingrid avea de gând să facă ea asta – dar, cel mai important, avea de gând să se asigure că ei n-o s-o mai vadă niciodată. Nicio scrisoare, niciun plan, şi că apoi vor putea merge mai departe cu formula Hamelin.

Un rânjet i s-a întins pe faţă când şi-a imaginat expresia lui Jamie, contorsionată şi chinuită, când avea să vadă micul dar pe care o să i-l lase ea pe faţa prinţesei lui. Dar imaginea a început să se deformeze, transformându-se în acea expresie demonică contorsionată, ochii aurii goi, un vid nesfârşit de nimicnicie pătrunzând în ea când cumplitul monstru s-a îndreptat ameninţător spre ea, pătrunzând adânc în fiinţa ei, frângându-i oasele.

A clipit, alungând imaginea, cu răsuflarea tăiată, şi şi-a dat seama că stătea cu braţele ei bandajate în jurul trupului, strângându-se cu putere. Era o imagine îngrozitoare şi şi-a desfăcut braţele, simţind o nouă durere înlăuntrul ei.

„Ce stupid!"

Blazonul de pe scrisoarea regelui îi dădea fiori reci lui Lottie. Triunghiul acela, cu cele trei cercuri care-l înconjurau, în cerneală roşie – era de netăgăduit. Strălucise în lumina lanternei, râzând de ea, şi acum nu se mai putea ascunde de el; era acelaşi blazon care apărea pe toate scrisorile de dragoste de la Takeshin.

Lottie ar fi luat-o la fugă spre un loc unde să-şi adune puterile, unde să poată procesa tot ce însemna descoperirea ei. Scrisorile atârnau grele în geanta ei, în vreme ce stătea la marginea Pădurii Rose, cu mintea la fel de încâlcită ca rădăcinile copacilor.

În mintea ei, Pădurea Rose era un labirint încurcat de rugi şi rădăcini, în care nu aveai cum să ştii de unde veneai sau încotro te duceai. Aceea nu era pădurea care o întâmpina azi.

Nu existau poteci în Pădurea Rose, care era aproape neatinsă de om, dar drumul către marele stejar era la fel de limpede şi de uşor ca şi cum cineva o conducea.

Lottie medita la fiecare pas.

Ciudata reacţie a regelui la plecarea lor la Takeshin.

Sigiliul lui pe acea scrisoare cumplită.

Era genul de dovadă scrisă care putea stârni o imensă controversă, punând la grea încercare însăşi integritatea familiei regale a Maradovei.

Şi atunci, de ce naiba ar vrea Leviathan aşa ceva?

Lottie nu-şi putea da seama, dar lucrul acesta îi spunea destul de clar ceea ce îi tot repeta ea lui Ellie, în mintea ei, de atâta vreme. Că tot ce făcea Leviathan ducea înapoi la ea şi la familia ei.

Tulburată într-un fel ciudat, Lottie s-a silit să înainteze spre luminiş, care lucea într-o lumină chihlimbarie. Era ca un far care o chema spre el, şi nu avea să plece de acolo până nu înțelegea ce se petrecea.

Planul era simplu. Ingrid avea să străbată Pădurea Rose şi să iasă pe latura de est a şcolii, lângă căminul Ivy, unde avea să pândească până ce o va prinde pe prințesă singură. Uşurința acțiunii era rizibilă; era practic o invitație. Dar ceea ce nu anticipase era ciudățenia ținutului păduros, care s-a unduit când Ingrid s-a apropiat de ea, un punct distinct, bine delimitat între pădurea densă şi restul lumii, unde copacii au devenit deşi şi întunecați, şi pământul de sub ei rece. Ingrid a rămas la marginea umbrelor, cu stejarii bătrâni înălțându-se deasupra ei, cu lumina soarelui şi umbrele alcătuind desene încrucişate pe picioarele ei. A scuipat pe pământ, ca o pisică ce dă afară un ghem de păr. Nu ştia de ce o făcuse, dar a zâmbit înainte de a-şi continua drumul în pădure.

În clipa în care a intrat la adăpostul copacilor, o răceală pătrunzătoare a învăluit-o. Cu doar câteva clipe în urmă îi fusese prea cald în costumul ei negru şi cu rucsacul în spate, iar acum îi era frig – într-o climă cu totul diferită. A pătruns mai adânc, şi porțiuni mici de soare îi ofereau momente de căldură, dar nu puteau împiedica să i se facă pielea ca de găină. A şuierat

iritată şi a continuat să meargă, prinzându-şi piciorul într-o tufă de spini.

Mâinile Pădurii Rose o strângeau cu putere, trăgând-o în spate. Cu un țipăt furios, şi-a înşfăcat cuțitul şi, cu o lovitură puternică ce i-a trimis în braț săgeți de durere, a retezat rugurile, îndepărtându-le de ea.

— Iad năpădit de buruieni, a mârâit ea, rotindu-şi din nou tăişul şi rânjind când a săpat o altă rană în lemnul pădurii.

Cu fiecare mişcare a cuțitului, o durere nouă înflorea în încheietura ei, o minunată vânătaie care o bucura – dovadă că merita ceea ce urma să ia.

După câteva minute, a început să respire greu, încântată de ce făcea. Abia când a ajuns într-un luminiş mare s-a oprit ca să se privească. Spinii îi sfâşiaseră costumul, iar crestături ca de bici şi dungi roşii de sânge se iviseră pe pielea ei. Pădurea o muşcase şi o zgâriase la fiecare pas. Ingrid şi-a imaginat cum trebuia să arate acum, cu bandajele deşirate, cu părul încurcat plin de crenguțe, insecte şi pământ.

„Monstru.” Cuvântul a răsunat ca un țipăt în capul ei, şi odată cu el s-a auzit sunetul distinct al vocii unei fete, o voce pe care era sigură că o cunoştea.

Lăsându-se în jos, Ingrid a început să se furişeze înainte până a găsit un copac gros în care să se cațăre, complet tăcută, de unde a zărit în depărtare cel mai mare copac pe care-l văzuse vreodată. Crengile lui se revărsau peste pădure, încununând-o cu pete de lumină. Dar nu copacul o încânta atât de mult pe

Ingrid. Crezuse că pădurea o ura, dar acum îi oferea un dar.

Cuibărită sub ramurile stejarului, se afla chiar prințesa.

Gura lui Ingrid a tresărit văzând lipsa zgârieturilor pe prințesă. Era cu totul neatinsă de Pădurea Rose, fără nici măcar o pată de murdărie pe ea. Avea părul mai lung decât îşi amintea ea, cu bucle de culoarea grânelor revărsate pe spate. Ingrid a simțit cum degetele i se strâng, în aşteptare, pe cuțit şi cum inima îşi întețeşte bătăile.

Ingrid şi-a păstrat stăpânirea de sine. Avea nevoie ca totul să fie perfect.

Peticul de pământ încălzit de soare din inima Pădurii Rose strălucea, aerul era aprins de lumina untoasă ce se revărsa printre frunze. Singurele sunete erau vântul blând strecurat printre frunze, pâraiele care curgeau în depărtare şi cântecul dulce al păsărilor.

Stejarul era cumva mai mare decât îşi amintea Lottie, o masă zbârcită de lemn îmbătrânit care se înălța deasupra luminişului. Murmura şi scârțâia, iar rădăcinile de sub el pompau viață în întreaga pădure.

— Salut, bătrâne prieten! a strigat ea.

Totul în jurul stejarului era tăcut şi neatins, un cocon de linişte primitor: un loc secret care te chema atunci când simțeai nevoia să fii singur cu gândurile tale.

Lottie fusese aici la aniversarea morții mamei sale, şi acum era din nou aici, pentru a încerca să înțeleagă misterul Leviathanului.

A început să sape, căci găsise locul perfect unde să aşeze părul lui Sayuri chiar sub uriaşul stejar. Avea un efect terapeutic şi o ajuta să-şi limpezească mintea.

De ce ar vrea Leviathan acele scrisori?

„Sapă!”

Cine este Stăpânul Leviathanului?

„Sapă!”

Ce vor de la prinţesă şi partizanul ei?

În vreme ce săpa, Lottie auzea un sunet în capul ei, un clopot îndepărtat care devenea tot mai sonor şi mai limpede pe măsură ce scotea mai mult pământ. După o vreme, aproape uitase de ce se apucase de săpat, căci mintea ei era distrasă, aşa că s-a speriat când lopata ei a lovit ceva tare – era un cufăr de lemn asemănător cu cel de la Takeshin.

A dat pământul la o parte, dezvăluindu-l cu totul. Semăna cu cel de la Takeshin, doar că, în loc de luni, cufărul era gravat cu sfere cu conturul ondulat. Era o cutie cu sori.

Şi, deşi nu îndrăznea să viseze la asta, Lottie era convinsă că ştia ce conţinea.

Capacul s-a ridicat cu un scârţâit. Înăuntru se afla o sabie legendară asemănătoare cu a lui Kou, o lamă curbată în mânerul strălucitor, ca şi cum aşchia arcuită a lunii venea în întâmpinarea soarelui, atât de ascuţită încât şuiera. Lottie abia mai putea răsufla.

A întins mâna spre ea şi deodată ceva i-a atras atenţia: un sul mic de pânză.

În legătura de bumbac se afla un şarpe negru, mătăsos. A alunecat printre degetele ei, neted şi mlădiu, o funie lucioasă de abanos. Ridicând-o în

lumină, Lottie a scos şuviţa de păr a lui Sayuri şi a pus-o alături pentru a descoperi că erau aproape identice.

Era părul lui Kou.

Lottie a lăsat ambele şuviţe în cufăr. Aproape că nu-i venea să creadă ce descoperise şi cum totul fusese în faţa ochilor ei în tot acest timp.

Era atât de limpede acum – bambusul era reflexia stejarului din Pădurea Rosewood, şi a tuturor trunchiurilor de copac din jurnalul lui Lili. Cum naiba fusese atât de oarbă? Indiciile fuseseră acolo, spunându-i că acesta era totodată un dar pentru ea: un dar de la străbunica ei, Liliana. Şi nu unul oarecare, ci o sabie.

Trecându-şi degetele peste mâner, Lottie a pipăit gravurile sculptate cu minuţiozitate. O aşteptase vreme de sute de ani, dormind în pământ, gata să fie trezită.

Un gând a prins contur în mintea ei, ca un refren monoton. „Chiar în faţa ta."

Cuvintele au răsunat iar şi iar în capul ei, începând să capete sens, la fel ca soarele care se ridica deasupra ei. Totul a dispărut din câmpul ei vizual. Pădurea, sabia, chiar şi propriul ei trup s-au topit, gândurile ei au dispărut într-un labirint în centrul căruia se afla un singur răspuns limpede.

„De ce ar vrea Leviathan o scrisoare compusă de tatăl lui Ellie?"

Dar mult mai importantă era întrebarea pe care nu şi-o pusese. „De unde ştiau că scrisoarea era acolo?"

În ultimele câteva săptămâni, încercaseră să descopere cine era Stăpânul Leviathanului folosindu-se

de elemente abstracte – înălțimea lui, accentul, desenul pe care-l schițase ea –, în tot acest timp ea încercând să se convingă singură că Ellie nu se afla în centrul acestei poveşti, dar piesele puzzle-ului erau chiar în fața ei, obiecte şi indicii reale pe care nu le putea nega.

„Stăpânul Leviathanului."

Gândul o făcea să se simtă amețită, o panică fierbinte şi o limpezime ca de cristal ciocnindu-se înlăuntrul ei în vreme ce bâjbâia frenetic în rucsac pentru a scoate plicul, pentru a vărsa fragmentele în palma ei.

„Băiatul-țap."

Mâna îi tremura sub bucățile de argint cenuşii, şi singura gemă s-a rostogolit în mijlocul palmei sale, privind-o din nou de acolo, aşa cum făcuse şi prima dată când se uitase la ea.

„Piele palidă."

Cealaltă mână s-a întins, tremurând, către medalionul ei.

„Păr castaniu-închis lung."

Medalionul era distinct, recognoscibil imediat la un alt membru al haitei. Era o dovadă clară că făceai parte din ceva mai mare, că aparțineai familiei regale maradovane.

„Ochi verzi."

Sclipeau încărcați de adevăr, ochii lupului punând-o față în față cu o realitate teribilă, inevitabilă.

„Familiari."

Inima lui Lottie începuse să bată tot mai lent, încât s-a gândit că i s-ar putea opri complet. Totul în jur părea amorțit, aerul devenise dens. Fragmentele din mâna ei se legau între ele, şi singura piatră prețioasă o privea pe

sora ei de la gâtul lui Lottie, cu chipul rupt în bucăți, la fel ca legătura proprietarului său cu familia lui.

Acesta era un medalion cu lup, exact la fel ca al ei, dar spart în bucăți.

„Claude Wolfson."

Numele a izbit-o cu atâta putere, încât a simțit cum i se taie răsuflarea.

Se întrebase de ce desenul în care îl înfățişase pe Stăpânul Leviathanului semăna aşa de mult cu regele Alexander, şi se rugase atât de tare să nu ducă la Ellie şi familia ei. Dar iată adevărul aici, privind-o cu ochii lupului, silind-o să regândească totul.

Claude, unchiul lui Ellie, era Stăpânul Leviathanului.

Era un adevăr pe care se temuse atât de mult să-l descopere, dar acum, că îl ştia, nimic nu avea să mai fie la fel.

De aceea voia Leviathan scrisoarea de dragoste trimisă de regele Alexander, deoarece putea distruge reputația familiei regale maradovane dacă cineva afla că lăsase însărcinată o altă femeie. Era îngrozitor gândul că tristețea din familia lui Sayuri putea avea legătură cu tatăl lui Ellie. Că totul ducea la familia Wolfson.

Lottie a băgat la loc lupul spart şi s-a uitat lung la scoarța copacului, ştiind că trebuia să le spună tuturor, dar ştiind totodată că asta avea să fie cea mai grea parte.

Dar nu a avut timp să se mişte. Nu a avut timp să lase adevărul să stăruie înlăuntrul ei, căci ceva malefic se furişa înspre ea: în pădure era un monstru care îşi pândea prada.

A văzut mai întâi umbra, crescând în tăcere în jurul ei. Dar când şi-a dat seama ce se întâmpla, era prea târziu – nu a avut timp nici măcar să țipe. Mâna plină de zgârieturi s-a ivit ca o gheară de pisică, acoperindu-i gura, pe când cealaltă mână s-a înfipt în părul ei pe la spate, trăgând-o în sus cu putere.

Lottie a ştiut cine era înainte să-i vadă fața cu colții dezgoliți.

— Bună, prințesă! a spus încet Ingrid, ca o pisică ce toarce, şi a legănat-o în aer asemenea unui şoricel. Te-am căutat peste tot.

36

Există un tip anume de frică ce pare acceptare. Un calm pişcător în care mintea ta te protejează de realitate şi-ți spune: „Nu ți se întâmplă asta” sau „Totul o să fie OK peste un minut”. Te amăgeşte, dându-ți un sentiment de linişte, îți inculcă ideea falsă că totul va fi bine atâta vreme cât eşti foarte tăcut şi nemişcat.

Dar Lottie nu simțea genul ăsta de frică.

— Încetează să te mai zbați! a şuierat Ingrid, smucind-o din nou cu putere de păr.

Chiar şi cu gura astupată şi corpul ținut strâns, Lottie nu înceta să lupte, zvârcolindu-se şi lovind din picioare. Nu voia să fie neajutorată. Nu din nou.

Apucând-o de umeri, Ingrid a întors-o cu fața către ea. Arăta groaznic, plină de zgârieturi şi răni, cu părul ei odinioară neted şi lucios o masă încurcată jalnică,

presărată cu noroi întărit şi frunze. Dar lucrul cel mai oribil erau ochii ei.

Când Lottie era micuță, prietena ei Kate adoptase o pisică pe nume Coco de la un adăpost. Pisica aia speria orice copil, când ochii i se făceau mari şi nu clipeau, nu schițau nimic. Dacă îi vedeai, era clar că pisica avea să-ți facă rău. Aceeaşi turbare vedea acum în ochii lui Ingrid, iar pentru Lottie era ca şi cum privea însăşi demența.

— Dacă nu încetezi să te mai zbați, o să-ți bag cuțitul ăsta în mână.

Lottie a crezut-o.

Mulțumită, Ingrid a târât-o pe pământ, umplându-i hainele de noroi, apoi a împins-o în stejar cu un bufnet puternic care aproape i-a tăiat răsuflarea. Era clar că Ingrid avea un plan pe care-l pregătea de ceva vreme, iar Lottie era îngrozită să-l afle.

Părea înaltă, un monstru uriaş care eclipsa soarele, şi o privea de sus cu o intenție malefică. Era ciudat să se gândească la Ingrid ca fiind înaltă, căci era considerabil mai scundă decât ceilalți membri din Leviathan pe care îi întâlnise Lottie, şi totuşi în ea crescuse ceva, o duşmănie otrăvită, care o deforma.

— Acum ascultă-mă cu mare atenție, prințesă! a spus, cu răsuflarea întretăiată. O să-ți eliberez gura şi o să jucăm un joc. Dar dacă strigi sau țipi, o să-ți smulg unghiile, uite aşa. M-ai înțeles?

Ca să-şi întărească promisiunea, Ingrid a împins încet vârful cuțitului sub unghia degetului mic al lui Lottie, doar atât cât s-o sperie. Lottie a icnit, iar unghia roz a

devenit vânătă sub apăsare, şi ea a încuviinţat repede din cap că va face întocmai cum îi cerea.

Ingrid s-a aplecat înainte să desfacă legăturile de la ceafa lui Lottie. Când s-a apropiat cu pielea-i zgâriată de faţa ei, Lottie i-a simţit miosul. Izul de fier şi transpiraţie i-a umplut nările.

Lottie a mai observat ceva.

Ingrid nu văzuse sabia şi tremura.

„Trebuie să fugi, eşti bună la alergare."

Dar nu era vocea ei cea pe care o auzea; era vocea lui Jamie.

„Trebuie să fugi cât de repede poţi."

Singura problemă era că mai întâi trebuia să se elibereze.

Ingrid era partizan. Cunoştea toate şiretlicurile partizanilor. Dacă Lottie urma să facă asta, atunci avea să o facă în felul ei. În spatele gândurilor ei, aproape auzea clinchetul sabiei şi s-a gândit la Sayuri, care, în Japonia, se baza pe ea să rezolve misterul şi să afle adevărul.

Trebuia să scape şi să-i avertizeze pe ceilalţi în privinţa lui Claude.

— Ce joc jucăm? a întrebat Lottie calmă, şi a părut să funcţioneze, căci pe faţa lui Ingrid s-a ivit o fulgerare de surprindere.

Deşi şansele ei erau reduse, Lottie ştia că era ceva diferit la Ingrid. Frenezia din ochii ei, respiraţia neregulată. Ingrid nu gândea cu obişnuita limpezime a partizanului.

— Jocul, prințesă... – un zâmbet ironic i se întinsese pe buze, iar sângele i se uscase într-o crustă pe bărbie – este adevăr sau provocare.

A fost rândul lui Lottie să fie surprinsă.

— Dacă nu răspunzi sau nu-ți îndeplinești provocarea, o să-ți fac o crestătură în piele. Ai priceput?

Ingrid s-a holbat la ea, părând că vrea într-adevăr ca Lottie să-i răspundă.

— Și ce se-ntâmplă dacă tu dai greș? a replicat Lottie, și o idee a prins contur în mintea ei.

Expresia lui Ingrid a devenit veninoasă și a mijit ochii la Lottie. Era limpede că Lottie era singura care trebuia să joace.

— Adevăr sau provocare? a întrebat Ingrid, trântindu-se pe pământ cu picioarele încrucișate.

Oferea o imagine tare ciudată. Era ca și cum Lottie s-ar fi uitat la un monstru care medita.

— Adevăr, a spus Lottie îngrozită.

Zâmbetul prădalnic, asemenea unei despicături pe fața lui Ingrid, a apărut din nou.

— De ce e Jamie partizanul tău?

Întrebarea a căzut peste Lottie ca o pătură de gheață, făcând-o să încremenească.

Știa faptele. Că mama lui Jamie căutase adăpost în palat, că murise la naștere și că familia regală îl păstrase și îl pregătise să devină partizanul lui Ellie. Dar întrebarea era încărcată de implicații și nimic din ce știa ea despre familia regală maradovană nu mai părea sigur.

„De ce ești tu partizanul lui Ellie, Jamie?” s-a gândit Lottie, neputându-și găsi cuvintele. A ridicat privirea

către ochii tulburați ai lui Ingrid, întrebându-se ce răspuns aştepta de la ea.

— Vinovăție. Lottie a simțit cuvântul ieşindu-i din gâtlej înainte să-l poată procesa, şi le-a şocat pe amândouă. El crede că îi este dator familiei mele şi se teme că nu merită.

Nici nu-i venea să creadă că rostise cu glas tare ceva atât de îngrozitor.

Ingrid s-a gândit o clipă, apoi a aruncat o amenințare.

— Greşit!

S-a întâmplat atât de iute, încât Lottie nici n-a avut timp să reacționeze. Într-o clipă, Ingrid a înşfăcat-o, i-a ridicat brațul şi a tăiat atât de precis şi de repede, încât durerea a trebuit să o prindă din urmă.

Lottie nu a scos niciun sunet. Pur şi simplu şi-a strâns brațul la piept şi a privit cum o linie de un roşu întunecat începe să se lățească pe dosul mâinii ei.

— Ştii ce e ciudat? a spus Lottie, folosindu-şi fiecare dram de curaj pentru a nu-şi lăsa vocea să tremure. Nu se putea uita la Ingrid, căci era prea speriată pentru a-i vedea rânjetul, dar ştia că aparența ei calmă o deruta. Când te-am cunoscut, am crezut că aveai cuțitele înmuiate în otravă.

Lottie şi-a ales cuvintele cu mare grijă.

O exclamație înăbuşită a venit dinspre Ingrid şi Lottie a ştiut că avusese efect. A aruncat o privire şi a văzut dezgust pe fața celei care o capturase.

Ingrid şi-a ridicat cuțitul în soare, studiind stropii de sânge care curgeau ca nişte picături de sirop.

— Niciodată! a spus ea. Ar fi plictisitor dacă lupta s-ar termina atât de repede.

Privirea din ochii ei era aproape afectuoasă. S-a uitat lung la tăiş, frecându-şi degetul mare de păianjenul din metal rece care se înfăşura în jurul mânerului.

Ochii ei au ţâşnit înapoi la Lottie cu o privire atât de letală, încât Lottie şi-a simţit sfârşitul.

— Adevăr sau provocare? a întrebat Ingrid încet, punându-şi cuţitul la loc pe pământ.

Dar Lottie văzuse că Ingrid putea fi distrasă. Că vorbele o puteau afecta.

— Provocare, a răspuns Lottie, simţindu-se mai curajoasă decât ar fi trebuit.

Cu siguranţă era un răspuns greşit.

Ingrid a rânjit.

— Te provoc să distrugi scrisoarea pe care ai furat-o.

— Ce? a bolborosit Lottie. Asta nu e... Nu ştiu despre ce vorbeşti!

Cererea lui Ingrid i-a înceţoşat creierul, deoarece felul în care Ingrid o rostise sugera că Leviathan ştia totul.

Ceva s-a schimbat pe chipul lui Ingrid şi zâmbetul ei s-a strâns, ca un şarpe ce se încolăceşte.

— Eşti nedumerită, a zis, apropiindu-şi faţa de a lui Lottie. Dar e-n regulă. Hai să-ţi explic! Vreau ca scrisoarea aia să dispară, ca să putem trece mai departe la planul mai bun.

Răsuflarea ei o gâdila pe Lottie pe obraz.

— Ştii tu, planul în care îi lichidăm pe părinţii ăia mincinoşi ai tăi.

— Ce vrei să spui? Ce-aţi făcut?

Un chicotit a izbucnit din Ingrid, şi Lottie s-a gândit la Claude, lupul cel negru al familiei, şi la îngrozitoarea formulă Hamelin pe care pusese el mâna, o formulă

care avea puterea de a determina pe toată lumea să facă orice voia el.

Putea acesta să fie planul lui? Părea prea înspăimântător, prea groaznic pentru a putea fi adevărat.

O privire îndepărtată, înceţoşată, a apărut în ochii lui Ingrid, ca şi cum ar fi avut o viziune a viitorului.

— Odată dispăruţi, a început ea, cu vocea visătoare a unui medium care îi spune lui Lottie ce o aşteaptă în viitor, el va fi primit cu respectul pe care îl merită. Exact la fel ca Alexis.

Alexis.

Numele a rămas în capul lui Lottie ca o ţesătură care se agaţă în ceva, trăgând de o amintire neclară.

— Acum, hai, a cerut Ingrid, întrerupându-i gândurile lui Lottie. Spune-mi unde e scrisoarea. Ştim că e la tine.

Afişase un zâmbet schimonosit, dar ea nu era genul de coechipier care acţiona pentru un scop al echipei sale. Era, pur şi simplu, o fată smintită, pusă pe rele.

Dar de ce simţea ea o asemenea ură pentru familia regală maradovană? Ce o putuse determina să aibă asemenea sentimente?

— Eu... nu înţeleg. Ce-am făcut noi? Nu ştiu ce-am făcut, s-a bâlbâit Lottie.

Ingrid a părut furioasă.

— Nu ştii ce-aţi făcut? a mârâit ea, şi tot amuzamentul îi dispăruse din voce. L-aţi luat pe Jamie.

Era o aiureală, o întrebare incoerentă şi înveninată pe care Lottie nu o putea înţelege, nu o putea lua în

considerare, şi a văzut îngrozită cum Ingrid îşi înşfacă din nou cuțitul.

— Şi e dezgustător. Tu şi familia ta sunteți o grămadă de şobolani oribili, mincinoşi şi respingători. Nu meriți îndurarea pe care Stăpânul ți-o pregătise. N-o să te las să scapi aşa de uşor!

Lottie a încercat să se ferească, dându-se într-o parte, dar Ingrid a înşfăcat-o de păr şi a smucit-o cu putere înapoi.

— Asta e o pedeapsă, i-a şuierat în ureche, luându-şi cuțitul şi trecându-i-l de-a lungul obrazului.

Sânge fierbinte i-a picurat în josul feței, şi totuşi Lottie nu se putea concentra decât la ceea ce se afla în fața ei, dormind în pământ, neobservată.

— Eşti slabă şi jalnică, a spus Ingrid, şi a tras-o din nou de păr pe Lottie, aducând-o şi mai aproape de ea.

Sabia Lilianei zăcea la doar câțiva centimetri de ele, iar Ingrid era prea turbată ca să o observe.

De fiecare dată când Ingrid o îmbrâncea şi o trăgea pe Lottie, sabia scânteia, chemând-o, ajungând tot mai aproape cu fiecare mişcare.

— Detestabilă, ticăloasă...

Cuvintele s-au rostogolit peste Lottie. Erau ca nişte tăciuni arzători care scuipau foc şi furie din gura însângerată a lui Ingrid, dar când ajungeau la urechile lui Lottie se dezintegrau. Lottie ştia că nu erau adevărate.

Începea să-i înțeleagă pe cei din Leviathan, povestea pe care încercau ei să o răspândească. Era o furie nestăpânită îndreptată către familia regală

maradovană, o furie la fel de distrusă şi haotică precum rămăşiţele medalionului cu lup.

Aici nu era vorba despre ea; era vorba despre familia lui Ellie – şi Lottie trebuia să plece din locul ăsta. Trebuia să scape şi să încerce să înţeleagă de ce făcea Claude asta. Trebuia să afle adevărul despre familia Wolfson. Iar ca să facă asta, trebuia să se elibereze.

Lottie s-a aplecat înainte, cu mâinile lui Ingrid încă înfăşurate în părul ei, trăgând, şi răsucind, şi ţipând. A întins mâna spre sabie. Cu o singură mişcare iute, a repezit-o în sus, aproape atingând vârful degetelor lui Ingrid, şi şi-a tăiat propriul păr.

Liberă!

Ingrid a căzut pe spate, pierzându-şi echilibrul, cu şuviţe de păr de culoarea grânelor alunecându-i printre degete. Erau atât de multe, buclele aurii ale lui Lottie, noduri de amintiri şi experienţe, tot ce credea ea că înţelegea plutind către pământ. Şi apoi a luat-o la fugă.

Alerga, şi pădurea zbura pe lângă ea. Alerga, şi lumea trecea şuierând şi apoi dispărea. Alerga, fără să se uite înapoi, nici măcar pentru o clipă, pentru nimic în lume. Se mişca mai rapid decât se mişcase vreodată până atunci, şi la fiecare pas auzea monstrul care mârâia şi ţipa în urma ei. Rădăcini ieşite din pământ şi muşchi alunecos ameninţau să o împiedice, dar picioarele ei le ocoleau, crengile şi rugii se dădeau deoparte din calea ei, o cărare deschizându-i-se în faţă.

Începea să o doară pieptul, încheietura mâinii şi obrazul îi zvâcneau, dar a continuat să se mişte fulgerător printre copaci.

Era mai rapidă decât Ingrid! În clipa în care a văzut lumină în față, gândul că scăpase cu adevărat a izbucnit în mintea ei, un val de uşurare atât de puternic a inundat-o, încât pe față i-au alunecat lacrimi. Dar încă nu scăpase cu totul; Ingrid era tot pe urmele ei, un bolovan ce se rostogolea pe lângă gleznele ei, lovind cu violență şi blestemând.

„Încă puțin."

Lumina care se vedea printre copaci se apropia acum, dar ceva venea spre ea: o persoană pe care o cunoştea prea bine, un înger venit să o salveze.

„Încă puțin."

Crenguțe au pocnit şi pământul a scârțâit când ea a făcut un ultim efort hotărât.

Apoi, simțind în jur mirosul familiar de scorțişoară, Lottie s-a năpustit în brațele blânde ale siluetei îmbrăcate în negru.

Gâfâind, s-a uitat în ochii aurii, care luceau ca două stele în vârful unui munte uriaş. Ochii lui Jamie. Minunatul, miraculosul Jamie.

— Treci în spatele meu, a mârâit el.

37

Ce îl făcuse să se ducă la alergat tocmai în Pădurea Rose? Jamie nu ştia.

Era un sentiment sâcâitor că şcoala nu putea să-l cuprindă, că el avea nevoie să fie într-un loc sălbatic,

undeva unde să găsească acelaşi haos pe care-l simţea înlăuntrul lui.

Auzise un ţipăt animalic, o fiară îngrozitoare care îşi fugărea prada, şi a recunoscut acel sunet; îl mai auzise şi înainte.

„Lottie!”

Nimic altceva nu a mai fost în mintea lui, instinctul de partizan a preluat controlul, făcându-l să ţâşnească asemenea unui taur care atacă. Doar că ea nu avea nevoie să fie salvată; ea venea direct spre el. Ea se salvase deja singură.

Lottie ţâşnea prin pădure cu o iuţeală ameţitoare, lovindu-se de el cu toată forţa, şi cu o sabie strălucind în mână, asemănătoare cu cea a lui Kou, dar nu acesta era cel mai ciudat lucru.

Părul îi dispăruse. Buclele ei aurii încurcate nu mai erau. Acum părul îi era retezat scurt, deasupra liniei maxilarului, un halou ciufulit care se ondula la vârfuri ca nişte panglici; era tăiat haotic şi în mod clar cu o lamă. Sângele lui Jamie a început să fiarbă şi, pe când Lottie a ajuns lângă el, Jamie a simţit cum îi zvâcnesc muşchii, străbătut de aceeaşi furie arzândă pe care o simţise pe acoperişul din Tokyo.

— Treci în spatele meu, a tunat el, cu o voce care nu semăna cu a lui.

Prin Pădurea Rose gonea către ei, tremurând şi gâfâind, un monstru cumplit.

Ingrid arăta mult mai rău decât Lottie. Avea pielea gravată cu vânătăi şi crestături purpurii, faţa îi era pătată de sânge uscat şi de încheieturile mâinilor îi

atârnau bandaje deşirate. Iar ochii ei erau reci şi nebuni şi capabili de lucruri îngrozitoare.

Jamie ştia că această luptă avea să fie uşoară. Ingrid era epuizată şi instabilă, şi ar fi trebuit pur şi simplu să o îngenuncheze, dar a aruncat o privire în spate la Lottie şi a descoperit că nu se simțea prea îndurător.

Nu se aşteptase ca Lottie să facă prima mişcare, păşind înainte, lângă el, cu sabia întinsă în față. O ținea greşit, dar nu a oprit-o.

— Împreună, a şoptit ea, şi răsuflarea ei chinuită era încordată de hotărâre. Ingrid, asta nu e o luptă pe care să o poți câştiga. Pleacă!

Lottie a mai făcut un pas înainte, ținând-o pe Ingrid în loc cu ochii ei aprinşi.

— Dezgustător!

Sunetul care a ieşit din gâtul lui Ingrid semăna mai degrabă cu un huruit de pietriş decât cu o voce umană.

— Dacă ştiți măcar câte ceva, ați veni amândoi cu mine.

— Doar tu eşti? a întrebat Jamie, încercând să treacă din nou în fața lui Lottie.

— Sper sincer că da, a chicotit Ingrid.

Şi-a băgat mâna în jachetă după cuțit, o mişcare înceată şi fără vlagă, cu pieptul ridicându-se şi strângându-se de efort. Jamie a decis că era timpul să încheie toată povestea asta, căci furia ardea în el ca o lavă.

— Ea nu e duşmanul nostru, Jamie, a insistat Lottie, simțind cum lacrimile îi înțeapă ochii. Nu pe ea trebuie să o distrugem.

Mâna ei s-a strâns pe medalionul cu lup şi, în ciuda hainelor pline de noroi, a rănilor pe care i le făcuse Ingrid şi a pierderii părului, Lottie stătea curajoasă, neclintită şi îngrijorată. Nu pentru ea însăşi, ci pentru el şi probabil pentru Ingrid, în ciuda tuturor lucrurilor pe care i le făcuse. Şi avea dreptate. De aceea Jamie nu avea să fie niciodată mulţumit să o distrugă pe Ingrid. De aceea nimic nu-l făcea să se simtă mai bine. Pentru că ea era doar un pion, iar el trebuia să-l nimicească pe Stăpân.

S-a întors din nou spre Ingrid şi a simţit că o vede cu adevărat pentru prima dată, la fel cum o vedea Lottie – un copil speriat, jalnic.

— Tu, ţine-ţi gura! a ţipat Ingrid, ridicând cuţitul şi pregătindu-se să se repeadă la Lottie.

Asta nu era o luptă; nu era nici măcar un antrenament. Era doar aceeaşi fată care scâncea pe acoperişul din Tokyo şi Jamie nu trebuia să dovedească nimic.

— Ingrid, a început el, făcând un ultim pas în faţa ei. Lottie are dreptate. Încetează!

Nu avea cum să oprească traiectoria cuţitului, şi lama i-a spintecat braţul. Jamie a primit impactul fără să tresară, fără nicio încruntare pe faţă.

— Ingrid, a repetat el încet. Încetează! Pleacă!

Liniştea care a urmat a părut nepământeană. Ea a ridicat privirea spre Jamie şi mâinile tremurătoare au lăsat cuţitul să cadă pe pământ. Părul ei negru era încărcat de electricitate şi stătea la fel ca blana unei pisici speriate; Ingrid tremura şi îşi privea lung mâinile ca şi cum o trădaseră. Printre buze i-a scăpat un sunet,

un țipăt şuierat, şi singurul lucru la care s-a putut gândi Jamie a fost Vampy, şi cât de multe avea în comun cu el această fată sălbatică.

Jamie o vedea cu coada ochiului pe Lottie lângă el, privind cu ochii mari scena dinaintea ei.

— Ingrid, tu n-ai să câştigi, a spus el calm, apucând-o de umeri. Acum trebuie să pleci, înainte să sosească şi alți oameni. Ingrid!

Privirea ei a trecut de la el la Lottie.

— Acum o să pleci, a continuat Jamie, şi o să-i spui stăpânului tău că îl aşteptăm, că atunci când o să vrea să renunțe să se mai ascundă în spatele măştilor, noi vom fi aici – aşteptând adevărul.

Ea continua să se holbeze la el. Era ca şi cum Jamie ar fi ținut în mână un animal micuț, iar rana din brațul lui era o muşcătură de frică, şi el trebuia să-i dovedească acestei creaturi că ea putea fugi, că nu era nevoie să facă rău nimănui, nici ei înseşi.

— O, da, a adăugat el, dându-i drumul. Ia şi ăsta! Cred că e al tău.

A băgat mâna în vestă, unde se afla celălalt cuțit al ei, ignorând sângele care începuse să-i curgă în jos pe braț, şi l-a scos, iar păianjenul negru i-a făcut cu ochiul în lumină.

Un milion de posibilități se deschideau înaintea lor şi fiecare consecință era clară pentru el. Ingrid putea să ia cuțitul şi să-l înjunghie. Se putea repezi la Lottie. Putea să plece şi pe urmă să se răzgândească, sau poate că avea să facă ce îi ceruse el – să se întoarcă la băiatul-țap cu mesajul lui.

Dinspre şcoală a început să se audă zgomot, căci elevii începeau să sosească. Nu trebuia decât ca cineva să ajungă prea aproape de Pădurea Rose şi să trimită ajutoare.

— Tu, a spus în cele din urmă Ingrid, încovoindu-se. S-a întors să se mai uite o dată lung la Lottie. Nu spune nimănui că am încercat să distrug scrisoarea aia!

— N-o să spun.

Lottie a încuviinţat din cap, cu vocea liniştită, dar hotărâtă, şi pentru prima dată de când Jamie o cunoştea, Ingrid a părut calmă. Cu adevărat calmă, nu falsul calm felin al unui prădător, ci o fată care de data asta părea în mod limpede ea însăşi. Şi-a întors din nou privirea spre Jamie.

— Fac asta doar pentru că eşti tu, dar o să ne răzbunăm noi.

Ochii i s-au îndreptat tăios pentru ultima oară spre Lottie.

Vocile se apropiau; erau elevii de la Rosewood Hall, care râdeau şi se simţeau bine. Şcoala revenea la viaţă, iar Ingrid nu aparţinea acestui loc.

Şi-a coborât privirea dezgustată spre propriile mâini, apoi şi-a înşfăcat cuţitele şi a fugit înapoi în pădure, cu viteza spasmodică a unui animal speriat.

Şi pur şi simplu a dispărut, fără să mai aibă loc o luptă.

Jamie şi Lottie puteau obţine asta atât de uşor atunci când acţionau împreună!

Cuvintele lui Ingrid au pătruns încet în mintea lui. „Doar pentru că eşti tu.” Ce însemna asta?

A simțit un nou val de furie, dar ştia că nu era vina lui Ingrid. Ştia acum că de vină era Stăpânul Leviathanului şi motivul îngrozitor – oricare ar fi fost el – pentru care le voia răul.

— Jamie, trebuie să o căutăm pe Ellie, a spus Lottie şi vocea ei l-a trezit pe Jamie din gândurile lui. E totul adevărat, tot ce ne speria...

Apoi picioarele ei au cedat sub trupul epuizat, şi el s-a repezit să o prindă. Lottie ştia ceva, ceva ce-l putea ajuta să descopere cu cine trebuia de fapt să se lupte.

— Ajută-mă să ajung înapoi la şcoală; trebuie să ne adunăm cu toții.

— Lottie, nu, te duc la infirmerie. Îmi spui pe drum.

— Ba nu, ascultă-mă! i-a cerut ea, ridicându-se din nou în picioare, înainte să-i dispară şi ultima fărâmă de putere. Şi, înainte să-şi piardă cu totul cunoştința, a mai rostit câteva cuvinte, care i-au stârnit lui Jamie setea de luptă: Ştiu cine e Stăpânul Leviathanului.

38

Lottie s-a trezit la infirmerie ceva mai târziu şi a sărit în sus în patul alb imaculat.

Totul în încăpere era alb: şirurile de paturi înguste, cu cadru alb şi cu aşternuturi drăguțe cu dantelă, pervazuri vopsite.

Singurul lucru care era diferit de ceea ce îşi amintea ea erau multele chipuri aplecate deasupra ei când a deschis ochii.

— Visez? a întrebat Lottie.

Toată lumea era acolo. Saskia, Anastacia, gemenii, Percy, Raphael, Binah, iar în picioare, de-o parte şi de alta a patului ei, ca doi câini de pază, partizanul şi prinţesa ei, Jamie şi Ellie.

Văzându-i, şi-a amintit ce trebuia să facă, ce trebuia să spună tuturor, şi parcă simţea aşteptarea din chipurile lor.

Lola a fost prima care a acţionat, îmbrăţişând-o.

— Eşti bine? Ai nevoie de ceva?

Lottie a tresărit când faţa Lolei i-a atins obrazul. Durerea din mână şi obraz era mai perceptibilă acum, ca o înţepătură de viespe, supărătoare, dar nu de nesuportat.

— Lola! a certat-o Anastacia, trăgând-o în spate. Ce Doamne iartă-mă faci? Las-o să respire!

Lottie s-a întrebat ce naiba îi spuseseră infirmierei şcolii. Şi unde era sabia?

— Ne-am adunat cu toţii în vreme ce tu dormeai, i-a explicat Jamie. Eu şi Ellie le-am spus ce s-a întâmplat. I-am zis infirmierei că ai căzut rău de tot în Pădurea Rose în timp ce alergai. Se vor adăuga măsuri suplimentare de securitate pentru a împiedica lumea să intre în Pădurea Rose, şi să sperăm că asta îi va împiedica totodată şi pe străinii care pot intra prin cealaltă parte.

Jamie îi citea gândurile într-un fel care lui Lottie nu i se mai părea sinistru. Dar nu se aşteptase la felul în care vorbea; era o insistenţă în vocea lui, ca un prădător ce se învârteşte în jurul prăzii sale.

— Şi am ascuns sabia, despre care sper că o să-mi spui totul după ce îți revii, te rog, a adăugat Binah, împingându-şi ochelarii în sus pe nas cu un zâmbet strălucitor, ca şi cum nu se întâmplase nimic care să pună nişte vieți în pericol.

— Cât e ceasul? a întrebat Lottie, dând deoparte aşternuturile şi coborându-şi picioarele amorțite peste marginea patului.

— Douăsprezece, au răspuns gemenii la unison.

— Va trebui să păşeşti cu grijă câteva zile, a adăugat Jamie, întinzând o mână pentru a o ajuta să se ridice.

Când Lottie i-a luat mâna, lumina se aduna în jurul lui, căci soarele miezului de zi îl ținea în palmă, dar era ceva în imaginea asta: semăna mai degrabă cu un înger căzut, cocoțat pe ceva, în aşteptare.

Lottie şi-a văzut reflexia în fereastra din spatele lui. Rana de pe obrazul stâng era acoperită cu tifon. Avea să rămână o cicatrice, asemănătoare cu cea pe care Ingrid i-o făcuse lui Ellie anul trecut. Era ciudat şi straniu de plăcut să ştie că împărțeau ceva atât de teribil.

Părul i se ondula în dreptul bărbiei, cu câteva şuvițe mai lungi care se iveau de sub bucle, şi primul ei gând a fost cât de mult semăna cu William Tuft. I se părea potrivit, ca şi cum vreme de mulți ani se uitase la o altă versiune a sa, una cu „găsiți diferențele”, iar acum vedea adevărata imagine.

— Lottie, se pare că trebuie să ne spui ceva, a zis Saskia fără menajamente. Ceva despre identitatea unui anumit Stăpân al Leviathanului?

Lottie a avut nevoie de o secundă pentru a-şi da seama că era cu adevărat Saskia cea care vorbise, că se afla din nou la şcoală.

Amintirile i-au inundat mintea atât de repede, încât s-a clătinat, iar Jamie şi Ellie s-au aplecat ca să o sprijine.

Medalionul, scrisoarea de dragoste, tabloul în ramă neagră, Claude Wolfson, toate aiurelile pe care Ingrid le spusese despre familia regală maradovană, despre familia lui Ellie.

Uitându-se în jur, Lottie şi-a dat seama că avea o problemă serioasă. Trebuia să-şi aleagă cu grijă cuvintele, ştiind că trebuiau să continue să păstreze secretul despre Banshee şi că îi era datoare lui Sayuri să nu dezvăluie nimic despre Haru.

— Trebuie să-mi promiteţi cu toţii că ceea ce vă voi spune nu o să schimbe nimic, că rămânem cu toţii în asta împreună şi că nu este vina nimănui.

A rostit ultimele cuvinte apăsat.

Prietenii ei, cu Micky explicându-i prin semne lui Percy, au dat cu toţii din cap în semn de înţelegere.

— Eu însămi încă sunt confuză, dar suntem o echipă şi ştiu că putem acţiona împreună pentru a rezolva asta.

Lottie i-a privit în ochi pe Ellie şi Jamie, ştiind că urma să le dea întreaga lume peste cap. Dar nici măcar sentimentele lui Ellie nu puteau fi menajate; ştia asta.

— Mi-am dat seama că o scrisoare pe care o căutau cei din Leviathan... era de la tatăl meu. Probabil că voiau să-i discrediteze dreptul la tron.

Un icnet aspru i-a spus că Ellie simțise cuvintele în adâncul ei. Ce cumplit trebuie să fie să descoperi că tatăl tău ar fi putut să facă ceva atât de îngrozitor!

Lottie a continuat.

— Acela a fost primul meu indiciu. Următorul a fost când am găsit ceva care fusese dat unuia dintre membrii Leviathanului de către Stăpân pentru a fi distrus. Am crezut că era doar o mână de bucăți metalice şi o piatră prețioasă oarecare – dar piatra avea ceva familiar şi mi-am dat seama că asta era.

Lottie şi-a scos medalionul cu lup, cu adevărul scânteind în ochii lui.

— Lottie, stai! Ce tot spui?

Vocea lui Ellie tremura, căci scânteile înțelegerii stârneau o furtună înlăuntrul ei.

— Numai membrii familiei regale maradovane primesc medalioanele astea, a explicat ea, şi a văzut cum fața lui Binah se luminează, căci era a doua persoană care înțelegea. Credeam că era ciudat că toate eforturile făcute de Leviathan duceau la mine; refuzam să o cred. Lottie a tuşit, brusc înspăimântată de ceea ce avea să urmeze. Dar nu puteam să o neg după ce am văzut lupul distrus, a adăugat ea.

— Lottie, spune-o! a şoptit Ellie.

Închizând ochii şi trăgând adânc aer în piept, Lottie a simțit forța noilor informații străbătând-o.

— Cred, cu o convingere de sută la sută, că Stăpânul Leviathanului este unchiul meu, Claude Wolfson, care a abandonat tronul maradovan şi a fost exilat de familie.

Tăcerea care a urmat a fost asurzitoare. Doar Jamie şi Ellie au stat neclintiți alături de ea, groaza pe care

această veste a stârnit-o trăgându-i ca o ancoră în jos, făcându-i să se piardă într-un infern de emoții amestecate pe care Lottie nu ar fi putut să le descâlcească.

— Sfinte biscuit de ciocolată! a țipat Lola, spărgând tăcerea. Asta schimbă totul.

Cu toată gravitatea situației, lui Lottie i-a fost imposibil să nu zâmbească la cuvintele Lolei, deşi obrazul i-a dat un spasm de durere.

— Stai puțin, a intervenit Raphael, frecându-şi ceafa, cum au ajuns la tine bucățile de medalion?

Toată lumea s-a întors spre Lottie, şi ea l-a simțit pe Jamie încordându-se lângă ea, ştiind că dacă le spunea despre Banshee şi Haru probabil că el nu avea să o ierte niciodată.

— Eu i le-am dat, a mințit cu dezinvoltură Saskia. I-am cerut să nu spună nimănui pentru că m-am agățat cu egoism de un indiciu pe care ar fi trebuit să-l împărtăşesc tuturor. Îmi pare rău – trebuia să vi le dau mai curând.

Gemenii, Percy şi Raphael păreau mulțumiți de acest răspuns, dar Jamie a rămas încordat, în vreme ce Binah o privea pe Lottie atent, şi amândoi o făceau să se simtă ca şi cum s-ar prăbuşi sub povara vinovăției.

— De ce-ar vrea unchiul tău să creeze atâtea probleme? a întrebat Micky.

— Mă tem că nu ştiu.

Era imposibil să nu se uite la Ellie în timp ce vorbea, privirea ei țâşnind spre ea involuntar. Ceea ce a văzut a făcut-o să se simtă ca şi cum fusese înjunghiată în piept. Chipul lui Ellie era chinuit.

— Cred că ar trebui să-i dăm posibilitatea lui Lottie să se odihnească acum, ca să poată să fie cu noi mai târziu, la focurile de artificii, a spus Jamie, deşi era în mod clar mai degrabă un ordin. Şi cred că avem cu toţii nevoie de ceva timp ca să analizăm asta.

În cameră au răsunat murmure de încuviinţare fără tragere de inimă, apoi toată lumea a mormăit „Pe curând!" şi „Fă-te repede bine!", dar exista acum un soi de agitaţie veselă în jurul lor, căci niciunul nu ştia ce însemna această nouă întâmplare.

— Ah, Lottie – Lola s-a oprit în vreme ce ieşea din cameră, băgând din nou capul înăuntru –, părul tău arată grozav!

Lottie a dat din cap fără vlagă spre ea, în vreme ce uşa se închidea, apoi s-a întors către prinţesa şi partizanul ei.

— Ascultaţi...

Voia să le explice despre lucrurile îngrozitoare pe care le spusese Ingrid despre distrugerea regelui şi a reginei, pentru ce credea ea că intenţionau probabil să folosească formula Hamelin, şi aiurelile ei nebuneşti despre Alexis, dar înainte ca Lottie să mai poată rosti un cuvânt, două braţe s-au înfăşurat în jurul ei. Nu era sentimentul obişnuit de căldură şi siguranţă pe care i-l dădea Ellie, ci o strângere disperată şi sufocantă, încărcată de teamă şi de durere. Ellie plângea.

— Ellie, a şoptit ea, asta nu schimbă nimic, totul e în regulă.

— Nu, Lottie, nu e în regulă. A lăsat să-i scape un suspin, şi Lottie l-a văzut pe Jamie în colţul camerei, privind pe fereastră. Toate astea... – vocea lui Ellie era

răvăşită de lacrimi şi tot ce putea face Lottie era să o îmbrăţişeze şi ea, mângâind-o uşor pe păr – ... tot ce vi s-a întâmplat până acum ţie şi lui Jamie, şi oricui altcuiva, totul e din cauza familiei mele. Totul este din vina mea, şi acum avem dovada.

Mâna lui Lottie a încremenit şi privirea ei s-a aţintit în ochii lui Jamie, căci amândoi ştiau că asta avea să se întâmple, dar niciunul dintre ei nu ştia ce să facă.

— O să vă las să discutaţi amândouă despre asta, a spus Jamie. O să-i sun pe părinţii lui Ellie; îmi închipui că vor vrea să ne întoarcem cât de curând posibil.

S-a îndreptat către uşă, aruncând o privire scurtă peste umăr, şi expresia de pe faţa lui era atât de derutantă, şi deloc ceea ce aştepta Lottie, încât i s-a tăiat răsuflarea.

Părea furios. Era ca şi cum acţiona în numele ei, era furios pentru ea, şi ea nu putea înţelege asta. Înainte să aibă timp să se gândească la ce văzuse, el dispăruse, lăsându-le singure, şi unicul sunet din încăpere era plânsul lui Ellie.

Ellie nu mai plânsese niciodată aşa, niciodată, şi Lottie nu-şi putea da seama dacă ăsta era un lucru bun, un pas în direcţia potrivită, sau un semn foarte rău. Tot ce ştia cu siguranţă era că lucrurile avea să se schimbe mult de acum înainte.

Iar acum trebuia să-i spună ce gândea; trebuia să-i dezvăluie lui Ellie adevărul.

— Ellie, a început ea şi numele a sunat ca un cântec de leagăn pe buzele ei. O să-ţi spun ce gândesc şi o să am încredere că mă asculţi cu adevărat şi că mă crezi. A aşteptat un moment, în vreme ce Ellie încă se mai

agăța de ea, ascunzându-şi fața. Asta nu e din vina nimănui. Nimeni nu te învinuieşte, şi chiar ştiind toate lucrurile astea, fiecare dintre noi va rămâne prietenul tău; întotdeauna te vom alege pe tine, crede-mă pe cuvânt.

A simțit-o pe Ellie mişcându-se, i-a simțit răsuflarea pe gâtul ei devenind mai adâncă, mai puțin agitată, şi a continuat.

— Suntem o haită, Ellie, a spus Lottie pe un ton liniştitor, mângâind părul prințesei sale. Tu nu eşti Claude, şi nu eşti familia ta; tu eşti Ellie, şi noi suntem propria noastră haită.

Ellie şi-a tras nasul cu zgomot şi fața ei a reapărut în cele din urmă, cu ochi imenşi ca de panda de la machiajul întins şi urme negre pe obraji în formă de lacrimi.

Trupurile lor erau atât de apropiate, că Lottie îi putea simți bătăile inimii, dar nu s-a gândit la sărut, sau la Leviathan, sau la Claude, ci numai la Ellie, singura persoană din lume cu care se simțea cel mai mult ea însăşi. Persoana de care voia să se țină cu toată puterea, pentru totdeauna.

— Lottie, a spus Ellie în cele din urmă, cu vocea încordată, respirând neregulat. Nu vreau să te mint. Nu pot să-ți spun că îmi place situația asta.

Lottie a absorbit cuvintele, simțindu-le cum se aşază în interiorul ei ca o vânătaie care s-ar putea să nu se vindece niciodată, iar în ochii negri ai lui Ellie, adânci ca nişte fântâni, Lottie o vedea îndepărtându-se tot mai mult, şi a ştiut că Ellie avea să se înece dacă ea nu făcea ceva acum.

— Taie-mi părul, a spus Lottie, surprinzându-se chiar şi pe ea. Trebuie aranjat, şi pe urmă pot să ţi-l tai eu pe al tău. O să fie ca atunci când am devenit prietene, ţi-aduci aminte? Când ţi-am vopsit părul?

Ellie a murmurat ceva şi şi-a întors privirea.

— Vorbesc serios. N-are niciun rost să te gândeşti la asta acum, meritǎm să ne bucurăm de întoarcerea noastră la Rosewood. Şi-a dat seama din felul în care Ellie s-a tras înapoi că ea nu credea că meritau ceva în acel moment, dar a insistat. Te rog, Ellie!

Poate că în vocea lui Lottie era măsura potrivită de disperare, deoarece, deşi fără tragere de inimă, Ellie a acceptat, dar umbra a rămas peste prinţesa ei, un nor întunecat pe care Lottie îl aşezase acolo, şi o parte din ea a început să se întrebe dacă nu cumva, în ciuda credinţei ei în adevăr, făcuse o greşeală îngrozitoare.

39

Ellie a păşit în spate, admirându-şi opera cu capul înclinat într-o parte, cu părul ei negru căzându-i peste un obraz în smocuri negre ca smoala.

Camera lor era pe deplin luminată, revenită la viaţă după hibernarea ei văratică, plină ochi cu cărţi şi haine, ciorapi pe podeaua din lemn întunecat, care scotea scârţâiturile sale familiare, în vreme ce larma elevilor pătrundea în ascunzătoarea lor multicoloră odată cu o briză care mirosea a flori. Şi totuşi, părea ca şi cum o vedeau printr-un televizor vechi. Era o fericire falsă, un fel de „joc de-a pretinsul” pe care fiecare îl juca de dragul celeilalte.

— Gata!

O ultimă tăietură de foarfecă, şi Ellie şi-a muşcat buza, uitându-se în jos la Lottie, jucându-se absentă cu o şuviță de păr de lângă bărbie, cu mintea deja departe din nou.

Vocea din capul lui Lottie a şuierat iar, întrebându-se dacă adevărul fusese prea mult pentru Ellie, dacă nu cumva ea procedase cu totul greşit.

Se ocupaseră de ochii de panda ai lui Ellie, deşi o umbră întunecată încă mai stăruia, lipită de ea ca un tatuaj pe sub piele. Se prefăcea că nu se întâmplase nimic, dar dovada era acolo, efectul pe care vestea îl avusese asupra ei, asupra tuturor. Dar încerca să pretindă că era bine şi, cumva, asta o făcea pe Lottie să se simtă şi mai rău.

— Eşti gata să vezi? a întrebat Ellie.

Lottie a încuviințat din cap cu hotărâre, pregătită să accepte noul ei eu şi tot ceea ce venea cu el.

Sabia Lilianei era ascunsă în siguranță sub patul ei şi gândul la ea o făcea să simtă o scânteie de speranță, amintindu-i de aliații pe care îi avea peste ocean. Primul lucru pe care-l făcuse când se întorseseră în cameră fusese să-i trimită un mesaj lui Sayuri; era o oră târzie în Japonia, aşa că nu aştepta un răspuns prea curând, deşi era disperată să-l primească, ştiind că Sayuri, mai mult ca oricine, va putea să o ajute să înțeleagă ceva din tot ce se întâmpla.

Încă nu spusese nimănui ceea ce aflase de la Ingrid în Pădurea Rose despre planul final urzit de Leviathan; ştia că până la urmă va trebui să o facă, dar încă nu se

împăcase cu asta în sinea ei, şi era clar din reacția tuturor că nimeni nu era pregătit să-l audă.

— Sunt gata, a spus Lottie, întorcându-se către oglindă.

Era perfect; toate şuvițele pe care sabia le ratase erau acum tăiate cu precizie, încadrându-i fața într-un fel care o făcea să arate mai matură, mai slabă.

Proaspătă, curată, deschisă. Aşa se simțea, şi exact aşa avea nevoie să fie, o asemenea persoană avea nevoie să fie.

— Îmi place foarte mult. Lottie s-a întors către prințesa ei, încercând să ignore umbrele din marginea camerei. Mulțumesc, Ellie!

I-a zâmbit din nou radios, sperând că zâmbetul avea să-i acopere cele mai ascunse gânduri, dar era limpede din felul în care Ellie i-a întors zâmbetul că amândouă făceau acelaşi lucru.

— OK. E rândul tău, a spus Lottie, luând foarfeca de la Ellie.

Cele două fete au schimbat locurile, iar Ellie s-a aşezat şi şi-a pus prosopul pe umeri ca o mantie regală.

Cu foarfeca în mână, Ellie a simțit importanța momentului.

Adevărul le schimbase, şi ea trebuia să se asigure că schimbarea era în bine. Dacă urmau să-l înfrunte pe Claude, trebuiau să scape de tot ceea ce credeau că ştiu, totul despre familia maradovană. Familia lui Ellie.

În vreme ce Lottie tăia cu grijă, verificând meticulos lungimea, Ellie a simțit cum o cuprinde liniştea – şi în scurt timp s-a cufundat în somn, iar capul i-a căzut într-o parte, ca al unei păpuşi. Fiecare respirație egală

era ca un cântec de leagăn pentru Lottie, calmă şi liniştitoare, şi a sperat că Ellie îşi putea găsi pacea în visele ei. Mulțumită, a ținut în palmă o şuviță de păr negru tăiată şi apoi a suflat-o.

A pus foarfeca jos şi şi-a aşezat mâinile pe umerii lui Ellie, aplecându-se până când feţele lor s-au apropiat una de alta, iar răsuflările li s-au amestecat în vreme ce Ellie dormea.

Medalionul cu lup a sclipit, legânându-se peste gâtul lui Ellie, ancorând-o de Pădurea Rose, de tot ceea ce se întâmplase.

„De ce e Jamie partizanul tău?”

Întrebarea lui Ingrid s-a ivit în mintea lui Lottie ca un bubuit îndepărtat de tunet, un nor cenuşiu ce stăruia deasupra ei şi pe care nu-l putea ignora.

„De ce ar vrea Claude să se răzbune?”

„Oare chiar ar vrea să comită o crimă?”

„Ce ar împinge pe cineva să facă asta?”

Şi din nou acea singură întrebare despre care ştia că însemna ceva, buze care mârâiau amenințător şoptind în urechea ei cu perfidie şi pline de înțeles, jucându-se cu ea. „De ce e Jamie partizanul tău?”

Cuvintele au răsunat din nou în capul ei, numai că de data asta nu erau ale lui Ingrid; era propria voce a lui Lottie. Păreau să fie un indiciu, prima parte a unei enigme mai ample, o formulă magică ce avea să deschidă o uşă ascunsă, şi ea s-a aplecat spre Ellie atât de mult, încât genele lor aproape s-au atins.

— De ce e Jamie partizanul tău? a şoptit ea.

O bătaie uşoară în uşă a făcut-o pe Lottie să tresară şi s-a dus repede să răspundă.

— Hei! a spus ea încet, deschizând uşa uşor ca să n-o trezească pe Ellie.

Nu ştia pe cine să aştepte şi probabil că ar fi trebuit să fie mai surprinsă să-l vadă pe Jamie încălcând regulile şi venind în căminul fetelor, dar tot ce a simțit a fost uşurare.

— Hei, a răspuns şi el, cu vocea abia o şoaptă.

Lottie aproape a râs când a văzut pisica mare şi neagră din brațele lui, care îşi freca botul de el. S-a strecurat cu grijă pe coridor şi l-a mângâiat pe Vampy.

— Ellie doarme, aşa că trebuie să nu facem gălăgie. Vrei să mergem la iaz?

Jamie a încuviințat din cap, aruncând o privire peste umărul lui Lottie, şi pe chipul lui a apărut o expresie ciudată când a văzut-o pe Ellie adormită pe scaun.

— Cred că are nevoie de odihnă după ce a aflat veştile, a spus Lottie, şi cei doi au ieşit afară.

Şcoala revenise în mod oficial la viață, cu elevi noi şi vechi care umpleau coridoarele, piele bronzată şi haine de firmă, maşinuțe de golf care cărau geamantane uriaşe, umplute până la refuz. Nimeni nu şi-ar fi putut imagina prin ce trecuseră ei în acea vară.

— Ştii ceva? a spus Jamie pe când se aşezau pe banca din fața fântânii. Uneori mă bucur că nu am o familie.

Lottie a scos un sunet înăbuşit, nevenindu-i să creadă că Jamie putea să spună aşa ceva, după care a adăugat, cu înțelegere deprimată:

— Şi eu, de fapt.

Ryley, cerbul, îi privea plin de curiozitate, şi pe trupul de bronz al mascotei de la Ivy pulsa reflexia apei, iar la

picioarele sale pluteau petale de trandafiri de la tufele din jur.

Lottie nu mai era confuză, cel puțin de asta era sigură. Nu mai era o enigmă pentru ei Leviathanul şi ceea ce doreau membrii lui; totul devenea mai limpede şi păşeau împreună în adevăr. Şi totuşi, gândindu-se la asta, a simțit din nou aceeaşi frică pentru Ellie.

Vampy a scos un mieunat morocănos, foindu-se până ce Jamie l-a lăsat jos.

— O să se descurce în şcoală? a întrebat Lottie, urmărindu-l cum se îndepărtează grăbit ca să găsească ceva de mâncare.

— Cred că în general poate avea grijă de el, a răspuns Jamie, încruntându-se la Vampy, dar Lottie îşi dădea seama că-l plăcea pe motan la fel de mult ca ea. O să mergem în Maradova în acest weekend, a spus Jamie. Nikolai a fost cel care a primit vestea, deci mă tem că nu ştiu care a fost reacția regală. Va trebui să aşteptăm să vedem singuri.

— Şi tu? a întrebat ea. Tu ce crezi despre toate astea?

Jamie nu a răspuns imediat, ci a rămas cu privirea ațintită la apă.

— Tu ai spus că nu Ingrid e duşmanul meu, şi ai avut dreptate, a replicat în cele din urmă.

— E o uşurare să ştiu că e Claude, chiar dacă e greu de acceptat.

Jamie a încuviințat din cap, dar din nou Lottie a văzut mânia pocnind în jurul lui asemenea unui tunet, şi asta o neliniştea.

— O să am grijă să plătească, oricine ar fi responsabil pentru asta.

Jamie avea în mână o şuviţă din părul proaspăt tăiat al lui Lottie şi se holba la tăietura de pe obrazul ei cu o asemenea intensitate, încât o făcea să se simtă ameţită.

Toate zgomotele şcolii au dispărut, iar parfumul trandafirilor şi aroma de scorţişoară erau atât de puternice, încât s-a gândit că o să se sufoce.

— Jamie, eu...

Lottie nu ştia prea bine ce voia să spună; tot ce ştia în acel moment era că îi era cu adevărat teamă. Era o teamă pentru Ellie şi Jamie, teama că făcuse o greşeală îngrozitoare descoperind adevărul, şi teama că, deşi descoperise misterul, încă mai simţea că nu ştia absolut nimic. Dar, înainte să poată rosti cuvintele, cineva a strigat-o.

— Ah, Lottie, mă bucur că te-am găsit înainte de discursul de deschidere, a spus profesoara Devine, cu vocea ei pătrunzătoare de soprană ca un tril de pasăre.

Jamie i-a lăsat repede şuviţa de păr şi cei doi s-au întors, iar scurtul moment a dispărut la fel de repede pe cât se ivise.

— Am auzit că te-ai rănit în Pădurea Rose. De data asta o să trec cu vederea că ai depăşit hotarele şcolii. Cred că rănile tale sunt o pedeapsă suficientă, nu? Profesoara s-a uitat la Lottie hotărât, ochii ei pătrunzători ţâşnind de la ea la Jamie. Cum te simţi?

Întrebarea a părut plină de implicaţii şi existau pentru ea un milion de răspunsuri. Adevărul era un lucru bun şi, respirând adânc, Lottie şi-a spus pentru prima oară după foarte mult timp: „O să fiu bună, curajoasă, de neoprit.”

— De fapt, mă simt grozav, doamnă. Sper că aţi avut o vară frumoasă.

— Da, da, am avut, mulţumesc, Lottie, şi asta e minunat. Profesoara şi-a fluturat mâna prin aer, absentă. Acum, mă întrebam dacă voi doi m-aţi putea ajuta cu ceva. Avem un elev nou pe care cred că e posibil să-l cunoaşteţi. Ar fi grozav dacă l-aţi putea conduce prin şcoală. Acum e în biroul meu – haideţi, vă rog, să-l vedeţi.

Lottie a simţit cum un păianjen cu mii de ace începe să i se târască pe piele, o senzaţie de nelinişte pe care nu şi-o putea alunga, însoţită de ţârâitul cicadelor, soarele arzător şi mirosul adormitor şi înşelător al crinilor.

— Da, sigur, a spus ea şi s-a ridicat în picioare, împreună cu Jamie, pentru a o urma pe profesoara Devine.

Ca de la mare depărtare, Lottie o auzea pe profesoară vorbind. Simţea mirosul înţepător de scorţişoară al aftershave-ului lui Jamie, doar că era acoperit de amintirile despre Takeshin.

Profesoara a deschis uşa biroului şi ceea ce a văzut Lottie a întunecat totul înaintea ei. În cealaltă parte a încăperii se afla o pacoste de care crezuse că scăpaseră. Un zâmbet cald, de vară, care i-a transformat sângele în gheaţă.

— El e Haruki Hinamori. Cred că v-aţi cunoscut astă-vară, a spus profesoara. O să lucreze ca asistentul meu în cursul acestui an. Sunt convinsă că o să vă bucuraţi cu toţii să vedeţi o faţă familiară.

Haru i-a zâmbit radios lui Jamie.

— Abia aştept să petrec mai mult timp cu tine, a spus. Sunt convins că vom avea un an foarte interesant împreună.

GLOSAR JAPONEZ

arigatō gozaimasu – „mulțumesc”
chigau yō – „te înşeli”
dashi – fiertură savuroasă de alge marine cu diverse ingrediente
geta – sandale de lemn tradiționale japoneze
hai – „da”
hayaku kudasai – „grăbeşte-te, te rog”
kabocha – dovleac
kami – spirite sau zei japonezi
kendōgu – echipament de protecție purtat în kendo
kote – mănuşi folosite în kendo
matsuri – festival tradițional japonez
men – mască folosită în kendo
miso – pastă de soia fermentată şi sărată, cu care, împreună cu dashi, se face supa miso
noren – perdele tradiționale japoneze atârnate în uşi
oni – un demon
onigiri – bilă de orez înfăşurată în alge uscate şi umplută de obicei cu umeboshi, somon sărat, ton afumat sau alge murate
onnagata – actor care joacă roluri de femeie în teatrul japonez
onsen – bazin încălzit de izvoare calde naturale
oyasuminasai – „noapte bună”
seiza – poziția de şedere în genunchi

shakujō – baston de lemn cu inele de metal prinse unul de altul la un capăt, care fac zgomot când sunt scuturate

shi – patru

shinai – sabie de kendo

sumimasen – „scuze” sau „îmi pare rău”

taiyaki – prăjitură japoneză în formă de peşte cu umplutură dulce

tatami – rogojină, acoperitoare de podea tradițională japoneză

tengu – creatură mitică din folclorul japonez

ukiyo-e – şcoală de pictură japoneză care tratează subiecte din viața de fiecare zi

umeboshi – fructul murat şi uneori uscat al caisului japonez (adeseori i se spune „prună”)

urusai – literal, „zgomotos”, dar poate însemna şi „nu face gălăgie” sau „taci din gură”

yamete kudasai – „încetează, te rog”

yappari – „aşa credeam şi eu”

yōkai – creatură supranaturală din folclorul japonez

yukata – un chimonou subțire de bumbac

NOTĂ DESPRE NUMELE ŞI PARTICULELE ONORIFICE JAPONEZE

Numele japoneze constau dintr-un nume de familie urmat de prenume, dar în acest roman personajele japoneze urmează convenția occidentală când se prezintă. Când se adresează unul altuia, elevii folosesc termenul respectuos „san” după un prenume, ca un semn de politețe, iar după numele unui profesor se adaugă „sensei”.

Sufixul „-kun” este de obicei adăugat după un nume atunci când o persoană mai în vârstă sau cu o funcție superioară se adresează unei persoane mai tinere sau subalterne. Particula onorifică este, de asemenea, folosită adeseori de oameni când se adresează unui bărbat cu care sunt familiari. (De aceea, faptul că Haru i se adresează lui Jamie cu „Jamie-kun” constituie o obrăznicie!)

„San” este titlul onorific cel mai obişnuit şi este un sufix folosit pentru cunoştințe într-un cadru public, precum şcoli şi birouri. Este similar cu „doamna” sau „domnul”.

Sufixul „-chan” este un termen onorific care sugerează afecțiune. Este folosit de obicei pentru bebeluşi, copii mici, bunici sau printre prieteni şi membri de familie apropiați. În general este folosit pentru fete şi femei, deşi poate fi folosit şi pentru băieți în anumite împrejurări, de exemplu, un iubit sau o rudă apropiată. El adaugă un element de drăgălăşenie unui nume şi uneori e folosit pentru a crea porecle, ca, de pildă, Kabocha-chan.

Mulţumiri

Mai întâi, aş vrea să mulţumesc din toată inima editorilor mei, Sharan şi Karen, cu mulţumiri speciale lui Wendy, care a presărat pe furiş numele copiilor ei în lumea din Rosewood. Aceste cărţi sunt îmbunătăţite în permanenţă de atingerea ei magică. Mulţumesc tuturor celor care m-au lăsat să dorm pe canapeaua lor şi mi-au pregătit mâncare sau o ceaşcă de ceai în timp ce lucram la această carte. Mulţumesc agentului meu, Richard, şi managerului meu, Mark, care au făcut toate acestea posibile cu sprijinul lor constant. Vă mulţumesc vouă tuturor, fanii RWCH din fan-art, fan-fiction şi, cel mai important, meme-uri.

CUPRINS

Prolog

PARTEA ÎNTÂI

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

PARTEA A DOUA

17

18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31

PARTEA A TREIA
32
33
34
35
36
37
38

GLOSAR JAPONEZ

Mulţumiri